

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

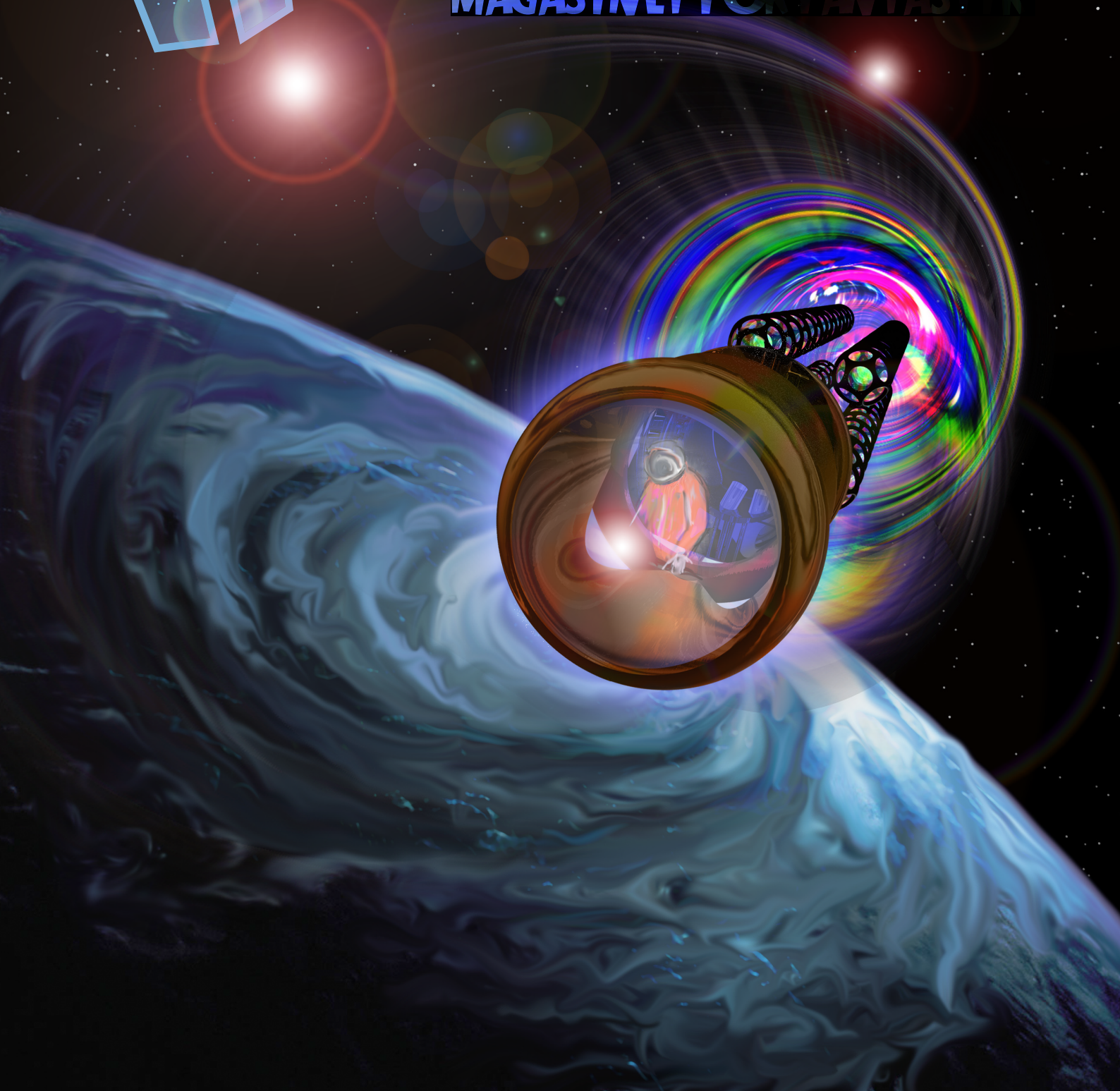
50KR.

33

SOMMER
2012

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Ny novellesamling til Ulvevinter

Frem jog nattens magter

Syv nye fortællinger der foregår i bordrollespillet Ulvevinters univers. Novellerne er udgivet i samarbejde mellem Rollespilsforlaget og foreningen Fantastik.

- ◆ Eventyreren Gisle og hans venner tager ud i Luremosen for at røve Mosekongens slot.
- ◆ Drengen Piil og hans far må kæmpe både mod sneens farer, menneskers dårskab og rædslen fra Langtorp.
- ◆ Venskaber smedes og prøves i jagten på Kaptajn Blodøkses skat.
- ◆ Lev med sværdet, dø med sværdet – Hakon vil bare jage tohalepadde-hatte i fred...
- ◆ Ridderen Stig må erkende, at det kan være ganske besværligt at vinde sig et stort ry.
- ◆ Tre prøver, tre ønsker. Drengen Asker må gå til Skyggernes Smed for at vinde friheden.
- ◆ Månegudindens Opaler er en kostelig skat, men Hulda må indse at de er vældig godt bevogtet.
- ◆ Spildata på personer, genstande og sagnvæsner fra novellerne, til brug i rollespillet.

Frem jog nattens magter ◆ af Richard Ipsen, Jesper Rugård Jensen, Klaus Æ. Mogensen, Lars Ahn Pedersen, Flemming Rasch, Bjarne Sinkjær & Rasmus Wichmann ◆ ISBN 978-87-71-14485-7 ◆ 216 sider ◆ Pris 195,-

Medlemmer af Fantastik kan købe *Frem jog nattens magter* for kr. 165,-, ved køb direkte fra forlaget.

Rollespillet Ulvevinter

Ulvevinter er et dansk bordrollespil, der er skrevet specielt til yngre spillere. Spillet foregår i fantasiverdenen Tharos, der er beboet af tapre vikinger, vise troldmænd og farlige uhyrer.

Ulvevinter er et komplet rollespil, der indeholder næsten alt hvad du behøver for at spille. Du mangler kun rollespilsterninger for at komme i gang.

Ulvevinter ◆ af Bjarne Sinkjær ◆ ISBN 978-87-7114-500-7 ◆ 60 sider ◆ pris 125,-

Ad mørke stier

Syv grusomme, sørgmodige og sjove fortællinger, der foregår i bordrollespillet Ulvevinters univers. Novellerne er udgivet i samarbejde mellem Rollespilsforlaget og foreningen Håbefulde Unge forfattere.

Ad mørke stier ◆ af Peter Buch Mortensen, Samantha D. Crawford, Andreas Markert, Nicole Boyle Rødtne, Bjarke Schjødt Larsen & Beatrix M. G. Nielsen ◆ ISBN 978-87-71-14189-4 ◆ 124 sider ◆ pris 125,-

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 33, Sommer 2012

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller den anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

HIMMELSKIBET udgives af foreninen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Kontaktadresse

(bl.a. ved adresseændring):
Thomas Winther
Haydnsvej 1, 1 th
2450 København SV
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i BankNordik 6515 30504775661. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #34: 1/10 2012

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 200 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Korrektur: Lykke Hashøj, Tue Sørensen og Thomas Winther

INDHOLD

Forsideillustration: Manfred Christiansen

Den fantastiske virkelighed.....4
Af Flemming R.P. Rasch

Danseren på femte.....5
Novelle af Mikkel Harris Carlsen

Hva' fan er alternate history?.....6
Artikel af Klaus Æ. Mogensen

Må hyggen være med jer!.....9
Reportage af Lars Ahn Pedersen

Om blod og bolde – 3 scener fra et komplot.....11
Novelle af Niels Gjerløff

Interview: Meinke, Ørsum og Bruhn.....12
Af Janus Andersen

Forfattere har en livlig fantasi.....15
Novelle af Nadia Kebaier

ANMELDELSER.....21

Ray Bradbury 1920- 2012.....37
Nekrolog af Jóannes á Stykki

Jensen og dommedag.....38
Digt af Jesper Rugård Jensen

Con, con ikke.....39
Artikel af Flemming R.P. Rasch

Stilheden.....44
Novelle af Hans Jørgen Hansen

Interview: Carina Evytt.....45
Af Janus Andersen

Nyt om fantastik.....48
Ved Klaus Æ. Mogensen

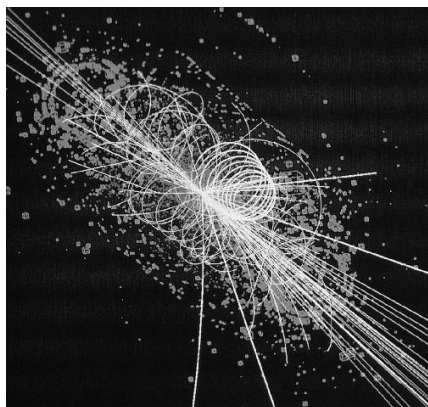
Nyt fantastik på dansk.....51
Ved Janus Andersen

Sfærisk musik.....53
Mikronovelle af Klaus Æ. Mogensen

Kalender.....54

DEN FANTASTISKE VIRKELIGHED

Af Flemming R.P. Rasch

Så skete det endelig: CERN meddelte 4. juni i år at de har fundet Higgs-partiklen.

Partiklen har fået navn efter Peter Higgs, som i øvrigt var til stede på CERN under præsentationen. Han og en del andre forskere foreslog i 1964 at man kunne forklare partiklernes masse i standardmodellen ved hjælp af det der nu hedder Higgs-mekanismen. En af CERN-forskerne på pressekonferencen forklarede det meget godt ved at Higgs svarer til journalister, der interviewer forskere (svarende til de andre partikler). Nogle forskere er mere efterspurgt af journalister end andre, og de får da sværere ved at bevæge sig omkring i lokalet. Det svarer til at en partikel har større masse, som jo er en slags træghed mod at flytte sig. Higgs har i øvrigt ikke noget med tyngdekraft at gøre. Tyngdekraft påvirker også partikler uden masse, som f.eks. fotoner (lys). At kombinere tyngdekraft med standardmodellen er stadig fysikkens helt store problem.

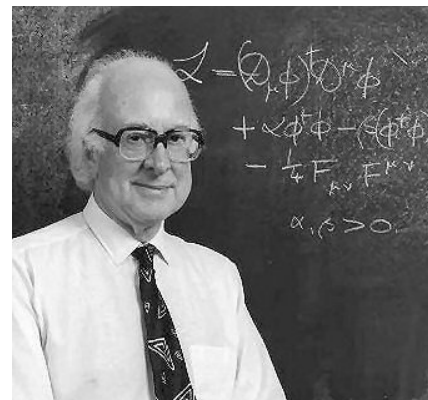
For rigtig at forstå hvor stor en opdagelse det er at finde Higgs-partiklen, skal man tænke på hvor langt ude på teoriernes overdrev Higgs-mekanismen var, da den blev foreslået. En af forskerne bag den fortalte at selveste Werner Heisenberg sagde til ham at hans teori var forkert. Den virkede også underligt påklisset: Hvorfor nu en ny slags felt, når man allerede havde fire? Måske der var en anden og enklere løsning? Men over de følgende år fandt man flere og flere partikler og fik udfyldt skemaet med partikler i standardmodellen (se Himmelskibet nr. 31), mens man ikke fandt på noget bedre end Higgs-mekanismen til at få det hele til at hænge sammen.

Det man så har nu, er observationer så sikre at man roligt kan regne med at der findes en partikel med en størrelse på omkring 126 GeV. Hvis ikke det er den Higgs-partikel som Higgs-mekanismen forudsiger, så er det noget andet og måske endnu mere eksotisk. Men meget tyder på at det er den. Nu kan man så se på hvad de forskellige teorier og modeller havde forudsagt dens størrelse til. Mange af dem må skrotes. Men rigtig mange er stadig tilbage, så det er svært at sige noget definitivt om hvordan den fysik, som ligger udover standardmodellen, ser ud. Man kan dog se at rigtig mange af dem har supersymmetri med. Supersymmetri indebærer at der findes dobbelt så mange partikler som antaget i standardmodellen. Da området omkring og under Higgs-partiklen er undersøgt ret grundigt, må de så være større end de kendte partikler. Derfor bliver det rigtig spændende at se hvad de finder med CERNs Large Hadron Collider i de kommende år.

Hvordan fandt de så partiklen? En partikelaccelerator er en slags smeltedigel. Man kan varme partikler op til meget høje temperaturer, eller energier, ved at skyde dem mod hinanden. Inde i stjerners indre er der også meget varmt. Det får atomerne til at gå i opløsning og samle sig

på andre måder. Jo mere varme, jo større atomer kan man lave – alle de tungeste stoffer kræver fx en ekstrem varm supernova-eksplosion. På samme måde kan elementarpartikler slås i stykker og samles til andre partikler. Jo højere varme/energi, jo større partikler. LHC kan lige nu nå op på 8.000 GeV, langt over nogen af de kendte partikler, og vil nå 14.000 GeV i 2014. Det lyder måske voldsomt i forhold til Higgs' 126 GeV, men jo tættere på dens maksimale energi, jo sværere er det at finde noget. Amerikanernes Tevatron kunne f.eks. gå op til 1.000 GeV uden at opdage Higgs-partiklen.

En af CERN-forskerne sammenlignede deres søgen med at man fyldte et olympisk svømmebasin med sand. Hvert sandkorn svarer da til en kollision af elementarpartikler. Og hvert 'korn' er i sig selv et større puslespil, hvor en Higgs kun kan ses ved de andre partikler, som den meget hurtigt henfalder til. Ud af dem fandt de ganske få sandkorn (størrelsesordenen en snes stykker) som havde spor af en Higgs. Det krævede både nogle gigantiske detektorer (CMS og Atlas) og næsten absurd meget regnekraft. Sammenlign fx med et videokamera: Her er selve detektoren på størrelse med et frimærke. En enkelt gigabyte kan rumme mange minutters film. Detektorerne på LHC er store som huse. Data fra et sekund fra Atlas fylder en million gigabytes. Så det er ret fantastisk at det lykkedes dem at bygge disse gigantiske maskiner og at få regnet sig gennem alle de data!

Peter Higgs

DANSEREN PÅ FEMTE

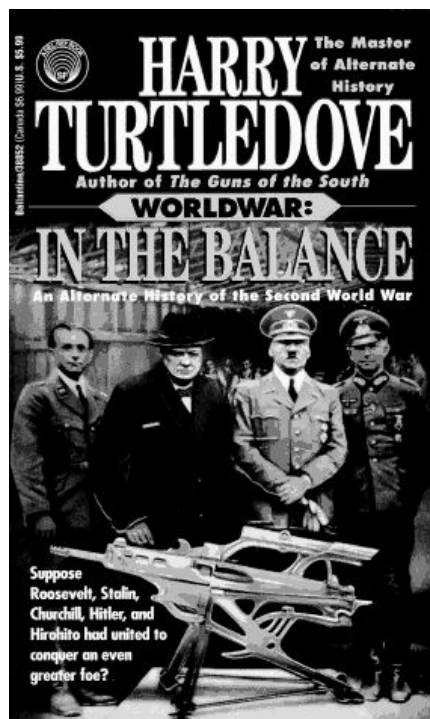
Efter ønske fra forfatteren er
novellen ikke tilgængelig i den
elektroniske udgave af
Himmelskibet.

Af Mikkel Harris Carlsen

HVA' FAN ER ALTERNATE HISTORY?

Af Klaus Æ. Mogensen

Fantastisk litteratur (fantastik) har en urskov af undergenrer med mere eller mindre fantasifulde navne. I en række artikler vil jeg præsentere nogle af disse undergenrer og fortælle hvad der kendetegner dem og hvad hovedværkerne er. I dette nummer kaster jeg mig over genren alternate history.

Hvad er alternate history?

Science fiction handler, som navnet antyder, om at opstille "hvad nu hvis?" scenarier på basis af videnskab eller teknologi. For eksempel, hvad nu hvis vi koloniserer andre planeter? Hvad nu hvis vi kunne rejse i tiden? Hvad nu hvis robotter opnår intelligens og bevidsthed? Hvad nu hvis der udbryder atomkrig? Og så videre, og så videre.

Begrebet videnskab dækker ikke kun over de 'hårde' videnskaber såsom fysik, biologi, datalogi og kemi, men også over 'bløde' videnskaber såsom sociologi, antropologi, samfundslære og økonomi. Mange klassiske science fiction-værker tager udgangspunkt i en af disse discipliner; det gælder især politiske dystopier og utopier, men også fx når mennesker møder fremmede kulturer på andre planeter og skal prøve at forstå dem.

Historie hører til de bløde videnskaber, og *alternate history* er science fiction der stiller spørgsmålet "Hvad nu hvis?" ud fra en historisk kontekst, fx hvad nu hvis Aksemagterne havde vundet Anden Verdenskrig? Hvad nu hvis vikingerne havde koloniseret Amerika? Hvad nu hvis Romerriget havde overlevet til i dag? Hvad nu hvis Columbus aldrig var kommet til Amerika?

En typisk *alternate history*-fortælling tager udgangspunkt i en enkelt vigtig begivenhed i verdenshistorien og forestiller sig at udfaldet af dette ville have været anderledes. Fortællingen foregår sjældent på dette tidspunkt, men er lagt nogle årtier eller århundreder senere, hvor det anderledes udfald har fået mulighed for at forplante sig og forandre den senere historiske udvikling, så den er betydeligt anderledes end den vi kender fra historiebøgerne.

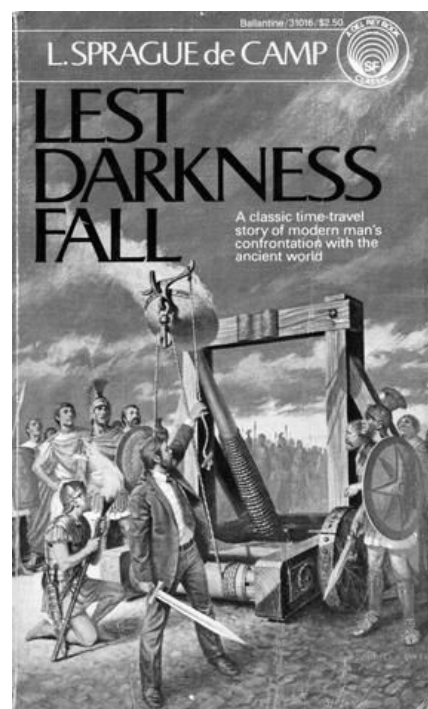
Alternate history er nært beslægtet med den historievidenskabelige disciplin *kontrafaktisk historie*, der stiller lignende spørgsmål, men som sjældent udmønter analyserne i egentlige fiktionelle fortællinger.

Pointen med *alternate history* kan være så enkel som at ville fortælle en historie i et anderledes, men alligevel genkendeligt miljø, som læseren får en oplevelse af at udforske. Alternate history kan dog også, ligesom for så meget andet science fiction, handle om at få os til at stille spørgsmålstejn ved de ting og normer vi tager for givet, netop ved at lade mennesker der bor i alternative virkeligheder tage deres ting og normer for givet.

Tidlige værker

Alternate history hører til blandt de ældste genrer inden for science fiction. Det ældst kendte eksempel er fra ca. år 25 fvt., hvor den romerske historiker Titus Livius i sit værk *Ab urbe condita* stiller sig selv spørgsmålet: "Hvad ville der være sket hvis Alexander den Store var marcheret mod vest i stedet for mod øst?" og forestiller sig et alternativt 4. århundrede fvt. Det er dog nok mere korrekt at kalde dette eksempel for kontrafaktisk historie.

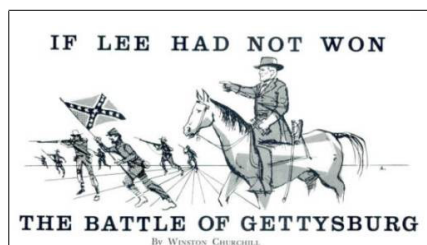
Mere 'rigtig' alternate history er Joanot Martorells episke romance *Tirant lo Blanc* fra 1490. Her fortæller forfatteren hvordan den bretonske ridder Tirant den Hvide kommer Konstantinopel til undsætning mod tyrkerne.

ne, som dermed ikke får held med at erobre byen.

Mange tidlige alternate history-fortællinger handler ligesom *Tirant lo Blanc* om hvor godt det ville have været hvis tingene nu var gået som de burde være gået. For eksempel skriver franskmændene French Louis Geoffroy i 1836 i sin *Histoire de la Monarchie universelle: Napoléon et la conquête du monde (1812–1832)* hvordan verden ville have set ud hvis Napoleon havde vundet over russerne og englænderne og til sidst havde forænet hele verden under ét styre.

Et interessant eksempel på tidlig alternative history er skrevet af ingen ringere end Winston Churchill, som i 1930 fik udgivet novellen "If Lee Had Not Won the Battle of Gettysburg", der fortæller om en historiker i en verden hvor Sydstaterne havde vundet den Amerikanske Borgerkrig, der forestiller sig hvordan det ville være gået hvis Nordstaterne havde vundet den – altså en alternate history om kontrafaktisk historie, der ligner vores verdenshistorie. Om denne novelle var medvirkende til at Churchill vandt Nobelprisen i litteratur, vides ikke.

Hovedværker

H.G. Wells, der ellers var først med mange af den moderne science fiction-genres temaer, kan ikke prale af at have været først med alternate history, men han er sandsynligvis den første der beskriver folk fra vores verden der kommer til en alternativ verden eller parallel dimension, hvor historien har udviklet sig anderledes. Dette sker i romanen *Men Like Gods* (1923), hvor en håndfuld englændere bliver transporteret til et alternativt, samtidig England, hvor beboerne har udviklet et utopisk sam-

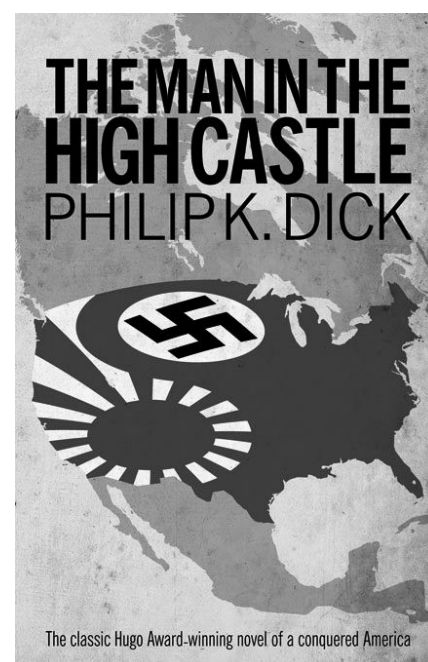
fund med avanceret teknologi. Bogen har en masse spændende tanker og ideer, der desværre drukner i den ret didaktiske lovprisning af det utopiske samfunds lyksaligheder – et udbredt problem i utopisk litteratur.

En af de store klassikere inden for alternate history, og inden for science fiction i det hele taget, er L. Sprague de Camps roman *Lest Darkness Fall* (1939). Her bliver den amerikanske arkæolog Martin Padway under et besøg i Rom på uforklarlig vis transporteret tilbage til år 535, lige før Romerriget faldt. Padway er ikke interesseret i at leve i den tid, han ved der følger, så han søger (med held) at forandre verdenshistoriens forløb ved at introducere moderne ideer såsom bogtrykkekunst, heliografer, aviser og dobbelt bogføring. Romanen er både humoristisk og spændende, og forfatteren – der selv var arkæolog – viser stor viden om historie og hvor svært det kan være at ændre tingene.

Omtrent det modsatte plot finder vi i Ward Moores *Bring the Jubilee* (1953). Romanen starter i en alternativ verden hvor Sydstaterne har vundet Borgerkrigen. I midten af det 20. århundrede er USA fattigt og på randen af krig med den Stortyske Union. Hovedpersonen er en historiker der rejser tilbage i tiden for at se hvordan Lee vandt slaget ved Gettysburg, men ved et uheld får forandret tingene så meget at Lee i stedet taber slaget og derved skaber den tidslinje, vi kender.

I 1962 forsøger Philip K. Dick sig med alternate history med *The Man in the High Castle*, hvor Aksemagterne har vundet Anden Verdenskrig – tyskerne har magten i Europa, Rusland, Afrika og det østlige USA, og Japan har besat Asien og det vestlige USA. Dick undgår fælden med at beskrive et superfascistisk samfund fyldt med uhyrligheder og fokuserer i stedet på en kold krig mellem de tidligere allierede japanske og tyske supermagter – en satire over den virkelige verdens kolde krig mellem de

tidligere allierede USA og Sovjet. Mange ting er forandret i bogen: Størstedelen af Middelhavet er blevet drænet for at skabe mere landbrugsjord, og tyskerne har koloniseret Månen, Venus og Mars. Et bærende element i romanen er romanen *The Grasshopper Lies Heavy* af Hawthorne Abendsen, som beskriver en alternativ verden hvor de Allierede vandt krigen – dog ikke på samme måde som vi kender til det, og i denne roman-roman er der kold krig mellem USA og Storbritannien. En kold krig af den ene eller anden art kommer derved til at fremstå som et uundgåeligt resultat af Anden Verdenskrig, uanset ud-

faldet ellers af denne krig.

En bog, der på mange måder minder om *Lest Darkness Fall*, er H. Beam Pipers *Lord Kalvan of Otherwhen* (1965). Her bliver politimanden Calvin Morrison transporteret til en parallel verden hvor Nordamerika aldrig er blevet koloniseret fra Asien (hvor indianernes forfædre kom fra), men i stedet er blevet koloniseret fra Europa langt tidligere end det er tilfældet i vores verden. Teknologiniveauet er som vores renæssance, men en kirke har opnået stor magt ved at kontrollere produktionen af krudt. Calvin, kaldet Kalvan af de lokale, ved hvordan man laver krudt og får derved brudt kirkens mo-

nopol og reddet sit værtsland fra at blive erobret af grådige naboer. Bogen er spændende, men har mere præg af ønsketænkning end de Camps bog.

Pavane (1968) af Keith Roberts er en samling kortromaner der foregår i et England, der i 1968 stadig er katolsk og hvor Vatikanet har stor magt over hele Europa. Teknologien er på et noget lavere niveau end i vores verden, blandt andet er damptog den mest udbredte form for transport, og de få biler er nødt til at have sejl til hjælp med fremdriften, fordi Kirken har lagt begrænsninger på motorernes størrelse. Historierne er meget lyriske og stemningsfulde og lægger mere vægt på persondrama end på storpolitiske begivenheder.

Den moderne forfatter, der mere end nogle andre bliver forbundet med alternate history, er Harry Turtledove, som har skrevet 50-60 bøger inden for genren, begyndende med *Agent of Byzantium* (1997), en række fortællinger sat i et byzantisk rige der aldrig faldt, blandt andet fordi Muhammed blev en kristen helgen. Hovedværkerne ellers er *Worldwar*-serien, hvor aliens invaderer Jorden midt i Anden Verdenskrig, hvad der tvinger Aksemagterne og de Allierede til at arbejde sammen, og *Confederacy*-serien om en verden hvor Sydstaterne har vundet den Amerikanske Borgerkrig og opnået selvstændighed.

Ved at læse det ovenstående kan man nemt komme til at tro at det meste alternate history handler om anderledes udfald af Anden Verdenskrig og den Amerikanske Borgerkrig. Selvom dette er populære emner, er det langt fra sandheden – der er masser af værker, der tager andre perioder under behandling.

Man kan fx nævne Harry Harrison, som har skrevet en hel del alternate history, blandt andet *A Transatlantic Tunnel, Hurrah!* (1972), hvor amerikanerne har tabt Uafhængighedskrigen og Nordamerika er under britisk herredømme, og *The Hammer and the Cross*-trilogien, hvor

vikingerne nægter at lade sig kristne og i kampen mod de kristne får startet en teknologisk renæssance. Harrison står også bag den alternative history, der nok går længst tilbage for at finde et vendepunkt. I *West of Eden*-trilogien er dinosaurerne aldrig uddøde, og en art intelligent dinosaur har i Europa og Afrika udviklet en civilisation baseret på bioteknologi. Samtidig findes der stenaldermenner i Amerika, og det kommer til konflikter da dinosaurerne begynder at kolonisere den Nye Verden.

Kim Stanley Robinson, der er bedst kendt for sin *Mars*-trilogi, beskriver i *The Years of Rice and Salt* (2002) hvordan det kunne

være gået hvis den Sorte Død havde udryddet 99 % af Europas befolkning i stedet for bare omkring 30 %, så at vejen var fri for asiatisk kolonisering.

Den Pulitzer-belønnede forfatter Michael Chabon har bevæget sig ind i genren med *The Yiddish Policemen's Union* (2007), hvor jøderne under Anden Verdenskrig fik lov til at bosætte sig i Sitka, Alaska, så kun to millioner blev dræbt i Holocaust og et jødisk Israel aldrig rigtig blev til noget. Bogen vandt Hugo-, Nebula- og Locus-priserne som årets bedste sf-roman.

Genrens betydning

Alternate history er blevet meget

populært de senere årtier, ikke mindst på grund af Harry Turtledoves værker. Genren er lettere tilgængelig end det meste science fiction fordi den ikke kræver forståelse for teknologi og hård videnskab og foregår i omgivelser der er mindre fremmedartede end det ofte er tilfældet med sf der foregår i fremtiden. Om genren kan fastholde sin popularitet er usikkert. De mest oplagte alternative verdenshistorier er blevet gennemtærsket, og det er ikke sikkert at mere eksotiske varianter vil kunne opnå samme brede appel.

Det virker oplagt at lave film om alternate history, da special effects-budgettet ikke er større end en typisk historisk film, men der er ikke lavet ret mange og kun få, der har opnået nogen videre popularitet. Mest kendt er nok *Fatherland* (1994), baseret på Robert Harris' roman af samme navn, der bruger det noget forslidte tema om at tyskerne har vundet krigen. Bogen, og dermed filmen, opnåede sandsynligvis mere opmærksomhed og popularitet fordi den var skrevet af en kendt britisk tv-speaker end fordi den havde noget særligt originalt at fortælle i forhold til snesevis af tidligere romaner i genren.

Den amerikanske tv-serie *Sliders* (1995-2000) har alternate history som hovedtema, idet hovedpersonerne rejser mellem parallelle verdener, ofte dystopiske udgaver af USA. De to første sæsoner anses for at være de bedste. Andre tv-serier såsom *Star Trek*, *Buffy*, *Lost*, *Dr. Who* og *The Twilight Zone* har i større eller mindre grad brugt alternate history som tema.

Her i artiklen har jeg kun beskæftiget mig med 'realistisk' alternate history. Der findes også en hel del alternate history med fantasy-elementer såsom magi eller vampyrer, hvor disse elementer ofte er årsagen til den anderledes udvikling af verdenshistorien. Denne form for alternate history kan blive tema for en fremtidig artikel i denne serie.

MÅ HYGGEN VÆRE MED JER!

Af Lars Ahn Pedersen

Historien om Dansk Star Wars Loge, og om hvordan man når ud til både børnefamilier og samlere.

“Vi bliver ved, så længe det er sjovt.”

Sådan lyder mottoet på Dansk Star Wars Loges hjemmeside, og det er ifølge Per Valgreen hemmeligheden bag de populære Star Wars Weekender, som siden 2008 har været holdt i Taastrup ved København.

Per Valgreen er en af de bærende kræfter i Dansk Star Wars Loge, som står bag arrangementet, hvor en række skuespillere fra *Star Wars*-filmene agerer trækplastre, men ellers byder på alt fra udklædningskonkurrencer og børnevenlige aktiviteter til stande fyldt med Star Wars-memorabilia.

Det er en recept, som tiltrækker massevis af mennesker. Sid-

ste år kom der 800 i løbet af lørdagen, og arrangementet er vokset fra en årlig Star Wars Dag til en Star Wars Weekend, der nu holdes to gange om året.

Dette forårs Star Wars Weekend var dog knapt så velbesøgt, da det viste sig, at Taastrup Byfest mod sædvane ikke lå i den weekend, som Dansk Star Wars Loge havde forventet.

“Byfesten plejer at ligge i den sidste weekend i maj, men i år var den flyttet til ugen efter. Da vi fandt ud af det, var det for sent, for vi er nødt til at booke skuespillerne et halvt år i forvejen”, siger Per Valgreen.

Nede på jorden

Skuespillerne tog dog det lavere fremmøde med godt humør, og det hænger sammen med, at Dansk Star Wars Loge ikke går efter at holde det største og mest forkromede arrangement.

“Skuespillerne kommer her på grund af hyggen. De ser hinanden på de store messer i England, men de har sjældent tid til at tale sammen, fordi der hele tiden står folk i kø for at få deres autografer. Det har de mulighed for at gøre her, og de åbner sig på en helt anden måde, når de bliver behandlet sådan. Vi holder det helt nede på jorden og

baserer det på, at det skal være hyggeligt og for børnefamilierne,” siger Per Valgreen.

Af samme grund har Dansk Star Wars Loge undladt at invitere de helt store stjerner fra *Star Wars*-filmene, men har holdt sig til birolleskuespillere og dukkeførere med David Prowse (Darth Vader i episode 4-6) som den åbenlyse undtagelse.

En anden årsag er, at folk som Mark Hamill og Carrie Fisher vil koste så meget at få til Danmark, at det ville true med at slå bunden ud af budgettet. Derudover ville der sikkert være så meget arbejde forbundet med at tage sig af dem, at det ville gå ud over den førnævnte hygge.

“Vi vil ikke være så store, at vi bliver nødt til at lave et firma. Det gider vi ikke. Vores budget er lagt an på, at vi har pengene i forvejen, inden vi bruger dem,” siger Per Valgreen.

Kommer selv nu

Hovedkræfterne i Dansk Star Wars Loge gør meget ud af at forberede skuespillerne på, hvad det er, de får ud af at komme til Danmark. De får at vide, at Star Wars Weekend er en lille messe i forhold til dem i udlandet, og at arrangørerne sørger for flybillet og hotelophold, men ikke andet.

Imperiet passer godt på baren. Foto: Lars Ahn Pedersen

Duel med lyssværd i solen. Foto: Lars Ahn Pedersen

Til gengæld kan skuespillerne selv beholde de indtægter, de tjener på at skrive autografer, mens det på de store messer er kutyme, at de giver en procentdel til arrangørerne.

Det er tilsyneladende en fremgangsmåde med appel, og rygtet om den lille danske messe er begyndt at brede sig.

“Vi oplever, at de selv begynder at henvende sig til os for at høre, om de kan komme med. Nick Gillard (stunt-koordinator i bl.a. *Star Wars*-filmene. Red.), som vi havde sidste år, havde kun været på tre messer, fordi han ikke gider al poststyret, men han sagde ja til os, efter at han havde fået at vide, hvad det er, vi gør. Vi spurgte, om han ville lave fægteopvisning, og i starten vidste han ikke rigtig, men til sidst gik han med til det, fordi det var for børnene,” siger Per Valgreen.

Ud af boksen

Trods forsikringerne om, at man ikke vil være for store, fortsætter Star Wars-Weekend med at vokse. Næste udgave, Star Wars Weekend IV (3-4 nov.), sætter rekord med hele seks skuespillere

på plakaten, deriblandt David Prowse, som også var her til Star Wars Dag II i 2009.

Men der tænkes også videre frem, og arrangørgruppen er nået frem til den erkendelse, at der i højere grad skal gøres plads til ikke-Star Wars-relaterede ting.

Det er der allerede en del af i dag, for eksempel via Trekkies og den danske V-fangrupperes deltagelse, men Per Valgreen udelukker ikke, at der også kommer skuespillere, som aldrig har været med i en Star Wars-film.

“Vi tog Shane Rimmer med denne gang for at se, om der var interesse nok for det,” siger han. Rimmer havde en statistrolle som ‘InCom Engineer’ i den oprindelige Star Wars-film, men er ellers mest kendt for sin medvirken i tv-dukkeserien *Thunderbirds* og i flere *James Bond*-film.

“Vi kan ikke blive med kun at have Star Wars på programmet. Vi er nødt til at tænke uden for boksen, hvis vi skal fortsætte,” erkender Per Valgreen.

Dansk Star Wars Loge

Dansk Star Wars Loge blev stif-

tet, da Per Valgreen, Michael Nielsen og Henrik Berndt mødtes i 1998 og opdagede, at de havde en fælles passion for George Lucas’ univers.

De begyndte at tage på messer sammen, og i 2008 besluttede de sig for at fejre deres 10-års jubilæum med en hyggedag i Taastrup Medborgerhus for samlere.

Det var tænkt som et lille arrangement, men det endte, at cirka 200 lagde vejen forbi til det, der blev den første Star Wars Dag.

Året efter kunne de præsentere selveste Darth Vader, David Prowse, som gæst, takket være hans venskab med Michael Nielsen.

“Michael startede det helt rigtige sted. Han tog nogle billeder, som han selv havde lavet, med til David Prowse, og han blev så begejstret, at de blev venner. En dag sad vi sammen med David og fortalte om den første Star Wars Dag, og så foreslog han selv, at han kunne stille op, hvis vi lavede én til. Så det gjorde vi, og han var så tilfreds, at han fortalte om det til de andre skuespillere,” siger Per Valgreen.

OM BLOD OG BOLDE – 3 SCENER FRA ET KOMPLOT

Af Niels Gjerløff

Scene 1

En kontorbygning i Mellemøsten

Hamdi kiggede interesseret på skærmen. Det var da en ny måde at undgå opdagelse på. Eller rettere at undgå at blive skudt ned.

Han kontaktede deres rige sponsor via den krypterede forbindelse.

“Mens vi taler om blod, spiller de andre bold.” skrev han. “Der må gøres noget. De er jo alligevel så glade for at sælge ting til os, og jeg tror faktisk ikke, at det her kommer i konflikt med handelsrestriktionerne. Derudover, så er det meget nemmere at udnytte deres egen teknologi imod dem end at udvikle den selv. Endvidere så kan vi lukke en stor del af de programmer som de hele tiden brokker sig over. Hvis dit selskab bestiller en 20-30 stykker, vil der ikke lyde andet end jubel, og når først rutearten er i gang, så vil overraskelsen være så meget større. Hidtil har vi skullet kæmpe med fremdrift, pladsproblemer og besværligheder med at blive opdaget, men alle disse forhold er løst med denne metode og jeg er ret sikker på, at jeg kan skaffe den aktive ingrediens fra det sydlige Rusland eller noget i den stil. Hvad synes du?”

Sponsoren bekræftede: “Gå bare i gang, men de bliver ikke bestilt før du har fået fat i den essentielle ingrediens ...”

Scene 2

Et sted i det sydlige Rusland

Hamdi gloede på den rustne hængelås.

“Er det det?” spurgte han mælløs.

Manden i den slidte uniform nikkede og grinede. “Du får den ikke billigere af den grund,” sagde han. “Du kunne jo ikke vide, hvor latterligt det hele er ...”

Han låste op og de trillede den lille vogn med de store solide hjul ind foran sig. Efter de havde gået et par hundrede meter til højre og venstre rundt i de eroderede betongange, åbnede den uniformerede mand et stort massivt udseende metalskab med nogle analoge målere. Det så ikke ud som om de virkede. Han hev i en metalstang, der løftede keglen ud af skabet via en simpel mekanisme. Den balancerede nu lige over den lille vogn. Han åbnede nogle klamper, sænkede den ned i vognen og løsede fastholdelsesmekanismen, så den stod stabilt.

“Og du er sikker på at den ikke kan detekteres?” spurgte Hamdi.

“Ikke hvis du bruger den boks vi har holdende udenfor ... men hvis du skal have den med fly, så kan du ikke bruge transportboksen – det bliver for tungt. I den situation vil den altså kunne ses.”

“Ja, det er jo lige det ...” sagde Hamdi.

“Ved I hvordan den skal indstilles og aktiveres?” spurgte den uniformerede mand.

“Ja, vi har et par folk, der har styr på den slags ... det ville faktisk ikke undre mig, hvis du kendte nogen af dem.” Hamdi smilede.

Scene 3

EU's overvågningscenter for Atomar, Biologisk og Kemisk krigsførelse

Det bankede på døren til majorens kontor.

“Kom ind.”

Vagthavende løjtnant i ABC-overvågningen så stakåndet og lettere desperat på sin overordnede, der kiggede op.

“Melder hr. major, vi har et problem.”

“Sig frem,” sagde majoren.

“Den interkontinentale atommissil radar har udløst en alarm, men der er ingen missiler i luften – gentager ingen, det er med garanti.”

Majoren kiggede forskrækket på løjtnanten. “Hvad er det så?!”

“Kan majoren huske et par år tilbage, hvor der blev givet til-ladelse til suborbitale passagerfly med scramjet?”

“Ja.” Majoren så spørgende og lettere forvirret ud.

“Det er et af disse fly ... alt tyder på, at der er en eller anden form for atombombe ombord på et sådant fly.”

“Jamen, du godeste, hvad skal vi gøre?!”

Majoren så oprigtigt nervøs ud nu.

“Vi har meldt det til både amerikanerne, russerne og kineserne – alle der eventuelt ville kunne skyde det ned, men der er ikke lyse udsigter for at det vil kunne lykkes. Bomben er med stor sandsynlighed indstillet til at sprænge i en bestemt højde for maksimal effekt over målet, hvilket vil sige at flyet stadig har høj hastighed til at kunne rammes af andet end et lykke-træf. Målet har desuden begrænset missilkapacitet, så mængden af anti-missil systemer er nærmest ikke eksisterende ...”

“Det var dog skrækeligt – hvad er så kursen på dette helvedesapparat?”

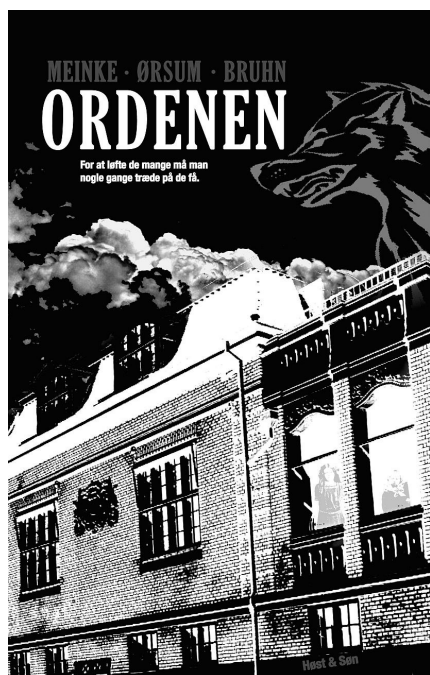
“Det har kurs mod Rio de Janeiro. Som majoren måske er klar over, er verdensmesterskabet i fodbold netop gået i gang, og der er et hav af statsledere forsamlet i den anledning ...”

INTERVIEW: MEINKE, ØRSUM OG BRUHN

Af Janus Andersen

På FantastiskeForfattere.dk bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i Himmelskibet.

Ordenen er en gyser skrevet af tre personer: David Meinke, Caroline Ørsum og Ina Bruhn, som tidligere har arbejdet sammen om spændingsserien *Genstart*. Hver forfatter har skrevet en tredjedel af bogen, som tilsammen fortæller én historie (og flere små). I den anledning er interviewet her anderledes end normalt – vi har nemlig fået de tre forfattere til at interviewe hinanden.

Forlaget om Ordenen

En historisk inspireret gyser om et broderskab af læger, der er parate til at ofre de få for at hjælpe de mange. Forfatterteamet bag den roste ungdomskrimi-serie Genstart er tilbage med et nyt, eksperimenterende bog-projekt. På skift har de indlogeret sig 14 dage på samme værelse på Koldingfjord Hotel og brugt bygningens rammer som inspiration til en historie om magt, mystik og medicinske eksperimenter. I hver sin tidsperiode kæmper den unge læge Erik, den psykiatriske patient Inger og rigmandssønnen Gil mod at blive suget ind i broderskabets kyniske planer, men der er stærke og dunkle kræfter på spil?

David spørger Caroline

Hvad er egentlig det sjove i at skrive sammen med andre?

Det sjove er, at man ikke behøver skrive hele bogen selv. Ha ha. Nej, det sjove er nok, at der kommer et element af uforudsigelighed ind i skrivningen. Jeg var virkelig spændt på, hvad det var for noget tekst, der lå til mig, da jeg skulle tage over efter dig, David – hvad du sådan ligesom havde fundet på, men også hvordan din del så ud sådan mere stemningsmæssigt, og hvad for nogle beskrivelser du gav af stedet. Alt sådan noget, som jeg jo ville skulle bygge videre på i min del, på en måde, der gav mening. Så det synes jeg klart var et plus og en sjov udfordring for mig.

Er du færdig med at skrive gys?

Det ved jeg ikke. For nu er jeg nok, men jeg vil heller ikke udelukke, at jeg kunne finde på det igen. Gys har på en eller anden måde altid betydet noget for mig, nok fordi jeg selv læste en del gysere, da jeg var 12-13-14 år gammel. Og det var helt sikkert sjovt at prøve at skrive det i *Ordenen*.

Hvordan forestiller du dig, at

Ingers liv har været, efter at hun stak af fra Fjordhotellet?

Jeg er ikke sikker. Måske tog hun bare hjem til Tyskland og nød en rolig og lettere melan-kolsk alderdom. Men selv om jeg egentlig ikke rigtig selv tror på overnaturlige kræfter og meget tænkte, da jeg oprindeligt fik idéen til Inger, at det meget ville blive et psykologisk gys, så er der også et eller andet tilpas utilregneligt og uforståeligt ved Ingers forvandling til Skabningen til, at jeg egentlig tænker, at hendes forvandling på et tidspunkt godt kunne blive varig. Uha. *Lock your doors.*

Caroline spørger Ina

Hvordan var det at skulle samle alle mine og Davids med gavmild hånd udkastede tråde i din del?

Det var kun en fornøjelse at skrive sidst. Der var masser af gode karakterer at tage af – selvom mange selvfølgelig var døde knapt 60 år senere. Men jeg var især glad for, at portøren Tom kunne genbruges – “stadig en høj, flot mand.” Jeg er faktisk ofte den, der skriver “sidst” på fællesprojekter. Har bl.a. skrevet to afsnit 24 på to julekalendere – og fik begge gange redaktøren til at tude. Så det med at afslutte ligger til mig. Det er dejligt at binde plot-sløjfer. Det er også altid de sidste kapitler, der går nemmest for mig i egne bogprojekter.

Vidste du fra starten, hvordan du gerne ville have, at slutningen skulle være?

Jep, havde fra starten en god fornemmelse af, hvordan det hele skulle ende for *Ordenen* – men havde i første omgang lyst til et væsentligt højere “body count”. Men det blev så sat lidt ned. Det er faktisk ikke så nemt at tage livet af mange mennesker i en realistisk, dansk setting. Det er jo et trygt samfund vi lever i. Mht. min hovedperson, Gil, så var han i starten mest

Caroline Ørsum

bare en rod – og en slags afvikler af plot. Men efter et stykke tid fandt jeg ud af, at han også havde en smertefuld forhistorie, som skulle fortælles. Og det var nok godt. Ellers var han blevet ret ulidelig. Og ret ligegyldig også. Det var vigtigt, at han selv havde noget på spil i forhold til sin onde farfar.

Har du nogensinde været på det dér speedwaystadion i Vojens, hvor Gil flipper ud i starten af din del, eller fik du bare lige lyst til at forestille dig, hvordan der så ud?

Har skam været i Vojens ofte i forbindelse med noget på- og afstigning af toge. Men har aldrig sat mine ben på et speedway-stadion. Det er bare ligesom det, jeg forbinder med Vojens. Og jeg skulle finde en sydjysk by, som kunne nås med tog. Og da jeg ikke gider researche, så nappede jeg bare en station, som jeg selv har været på før i tiden.

Ina spørger David

Er der overhovedet noget som helst af dig selv i den unge læge Erik? Jeg synes det nemlig ikke, og derfor er jeg så imponeret over, hvor godt du skriver ham?

Hmmm. Det lette svar er: Jeg har jo tænkt ham og digtet ham. Ergo er der noget. Men lette svar er kedelige svar. Et andet svar er: Ja, han er et menneske, jeg frygter at være. Han er en kaste-

bold og tager aldrig fat i sin skæbne. Han er en talentfuld kunstner, fri til at gøre, hvad han vil, og alligevel hænger han fast i det, der gør ham ulykkelig. For at tage det op på et højere plan: Han er valget mellem det, man bør og det, man har lyst til. Fx. have et job, man ikke gider og et liv, man ikke gider, fordi man er bange for, hvad der sker, hvis man træder ud, hvor man ikke kan bunde. Så Erik er en person, jeg selv er bange for at være.

Har du fået medicinsk blod på tanden i forhold til skriveprojekter i fremtiden? Det virkede nemlig, som om du egentlig var ret vild med den medicinske horror – og researchen til samme.

Jeg har altid haft medicinsk blod på tanden. Mit første forsøg på at skrive en historie handlede om en russisk videnskabsmand, der fremavlede en indvoldsorm, som han via krage sendte til Amerika. Jeg var 14, ok? Jeg har også altid været pjattet med horror, så jeg kunne nok finde ned ad den vej igen.

Hvad forestiller du dig, Erik har bedrevet mellem 1915 og 1934, hvor han vender tilbage til Fjordhospitalet?

Tænk et godt spørgsmål. Han har været nede hos Calmette – den franske videnskabsmand – og studeret. Han har arbejdet på at lukke sig selv ned, lukke sine lyster ned. Han har sviret lidt rundt i Paris, nydt kvinderne og vinen, måske, men aldrig tilladt sig selv at falde for noget af det. Jeg tror ærligt talt ikke, at han har været fantastisk som videnskabsmand, men ikke ret hæderlig. I *Ordenen* har de fundet ud af, at der ville være flere penge i psykofarmaka. Her har Erik fundet fred – han har fået lov at beskæftige sig med psyken og medicinen. Jobbet som forstander for et sindssygehospital er jo ikke den største stilling, og i *Ordenen* har de syntes, at det var passende.

Caroline spørger David
Skriv fra en fiktiv anmeldelse den sætning i verden, du allerhelst ville høre.

Med min sidste bog (*Siden for evigt*) var der en anmelder, der skrev, at han havde fået tårer i øjnene af at læse den, og det følte jeg sgu faktisk, at det var noget af det allerbedste, jeg kunne få at vide – at det netop er det dér med virkelig at kunne røre folk, som er noget af det flotteste og sværeste og mest fantastiske ved at skrive, og som jeg derfor også altid håber på, at jeg kan, selv om jeg også altid tvivler på det. Men ud over det må det være noget med, at jeg også synes, det er rigtig imponerende med bøger og film, hvor der sker ting undervejs i handlingen, der for alvor kan overrumple og overraske folk – fordi man slet ikke havde set det komme og virkelig bliver nærmest chokeret over det, der sker. Det er virkelig flot og elegant plotarbejde, som jeg er meget misundelig på folk, der kan lave. Så det må kort sagt være noget i retning af: "Et helt enormt rørende og rystende værk".

Hvad synes du om research, der ikke kan lade sig gøre fra computeren?

Altså, jeg synes, det kommer meget an på, hvad man skal bruge researchen til. Til *Ordenen* kunne jeg sagtens researche på medicinhistorie og psykofarmaka fra computeren, men for

Ina Bruhn

at få et lidt mere stemningsfuldt billede af, hvordan der kan tænkes at have været på sådan en psykiatrisk afdeling i 1950'erne, fandt jeg også nogle biblioteks-bøger med bl.a. breve fra patienter og beretninger fra folk, der havde arbejdet på sådan nogle afdelinger i 1950'erne og deromkring. Det gav mig meget – men var jo også ligesom den eneste mulighed, der var ikke lige nogen tidsmaskine at hoppe ind i. Jeg tror måske også tit, at de idéer, jeg får, egentlig finder sted i nogle miljøer, der ligner noget, jeg kender, men hvis jeg nu fik en idé, der lå meget langt fra, hvad jeg kender til, så ville jeg nok føle, at jeg var nødt til at undersøge det miljø lidt grundigere for at kunne skrive om det.

Du plejer at skrive i en meget realistisk verden, måske også hvor selve det realistiske er en pointe i sig selv – at det er realiteterne, der presser sig på. Nu har du været ovre i en anden form for grøft. Var det meget anderledes?

Det var faktisk ikke så meget anderledes, synes jeg – noget af det mest anderledes var egentlig, at hvor nogle af mine andre bøger egentlig har handlet ret meget om nogle, der er i tvivl om, hvad de vil, så var der ikke nogen tvivl for Inger, fordi jeg har været så flink at spørre hende inde på en lukket afdeling, så der er altså ét ønske, der overskygger alt andet for hende: Hun vil bare ud, ud, ud. Og det gav en fin drivkraft for mig i forhold til at skrive historien, synes jeg. Det, der har været mest anderledes i forhold til mine tidligere romanprojekter, har nok været spøgelsene og så både at skulle fortælle en forholdsvis afsluttet historie – Ingers – og en historie, der løber gennem min del uden hverken at starte eller slutte dér, nemlig historien om *Ordenen*.

Caroline spørger Ina
Tror du på spøgelse?

Nej, det gør jeg faktisk ikke. Men jeg er åben – lad os sige det

David Meinke

sådan. Har dog ikke for fem øre clairvoyanske evner, så hvis der nogensinde kommer et spøgelse forbi, så bliver det ikke mig, der opdager det. Tror dog på, at steder på en eller anden måde kan bære spor af ting, der er sket der tidligere. Men det er ikke det samme, som at der fast render genfærd af afdøde rundt.

Var der et sted i din tredjedel af bogen, som du følte dig særligt uhyggeligt til mode over at skrive?

Måske fordi jeg ikke tror på spøgelse, så var det ikke spøgelsesdelene af bogen, der berørte mig mest. Det var aborthistorien om Gil og hans kæreste. Men generelt var jeg s'gu ikke særligt skræmt eller traumatiseret over genren eller handlingen. Det var bare fuld fart afsted med historien. Det var sjovt.

Du har efterhånden skrevet et ret imponerende antal bøger – er der nogen bestemt måde, som *Ordenen* adskiller sig fra dine tidligere projekter på?

Ordenen er første bog, jeg har skrevet, der skulle være uhyggelig og skræmmende. Det gjorde den anderledes. Det gjorde skrive-location selvfølgelig også – jeg har aldrig prøvet før, at de fysiske rammer betød så meget. OG så er det uden sammenligning den bog, hvor jeg har skrevet flest sider på så kort tid.

Ina spørger David

Du drømmer om at skrive en bestseller (hvem gør ikke det?). Kan vi lige få opskriften på sådan en i overskrifter?

Ja, opskriften kommer her ... Nej, jeg har glemt den. Jeg tror, at det vigtigste er historien. Ikke sproget eller kompositionen, men historien.

Og så skal man prøve mange gange, og hvis man prøver mange gange nok, så skal det nok komme. Sådan er det med "nok".

I det daglige skrivearbejde – hvad er så det sværeste for dig? (selvdisciplin, sprog, plot, karakter, tid ...)?

DET er et godt spørgsmål. Selvdisciplin er slemt, men det værste er min tilgang til den historie, jeg gerne vil lave. Jeg tror (måske: troede. Lad os se ad), at jeg kan sætte mig ved tastaturet og skrive derudaf uden at have en idé om, hvad der skal ske, før jeg skriver det. Nej, jeg arbejder normalt ikke med synops, kapiteloversigter mv. Men præcis i vores samarbejder med *Genstart* og *Ordenen* har jeg haft de ting, og så har jeg kunnet arbejde både hurtigt og disciplineret.

Jeg føler mig ikke som den store plothaj, men det er noget, jeg arbejder på ved konkret at lave plots og ved at læse på lektien.

Har du en voksenbog i tænkehatten? Og i så fald – hvilken slags?

Ja, jeg har en voksenbog eller to i tænkehatten. Den ene handler om en kvinde, der bliver kidnappet fra sin lille provinslandsby. Men selvom folk tilsammen nok kunne regne ud, hvem kidnapperen er, så vil ingen sige det, fordi alle folk har noget på hinanden. Jeg HAR skrevet første kapitel, men jeg har fået at vide, at det var for surt. Den anden idé er et sjovt samtidsbillede af en mand. Fuldt af skilsmisser, nybagte fædre, drukture og sex.

FORFATTERE HAR EN LIVLIG FANTASI

Af Nadia Kebaier

Om forfatteren:

Jeg hedder Nadia Kebaier og er 18 år gammel. Jeg har skrevet siden en alder af 8 år, og jeg forsøger hele tiden at forbedre mit skriveri, da det er en vigtig del af mit liv. Inspirationen til mine tekster finder jeg primært gennem musik og at rejse, som sammen med skriveriet er min største interesse. Jeg har tidligere fået en novelle udgivet i *Himmelskibet*, nemlig novellen "Lig-huset", som indgår i gyser-genren. "Forfattere har en livlig fantasi" ligger mere i fantasy-genren, og historien har været et interessant eksperiment for mig. Det er mit største håb, at det vil være en lige så stor fornøjelse at læse den, som det har været for mig at skrive den.

DET regnede. Det var, som om det altid regnede. Vejret var gråt; trist. Michael havde ikke noget imod det. Det gav ham en undskyldning for at blive indendørs og blive færdig med sit seneste projekt – det projekt, som snart havde taget ham to år. Ikke at han behøvede nogen undskyldning, for han havde ikke nogen at give den til. Han havde boet alene siden han flyttede hjemmefra, og dét lå adskillige år tilbage i fortiden. Han havde ikke stiftet sin egen familie, og han tilbragte nu alle sine dage alene. Han lod til at tage situationen med et let skuldertræk, men enhver som spurgte til hans civilstand, syntes, at der var en trist undertone i svaret: "Jeg er gift. Jeg er gift med min blyant og min tegneblok."

Michael var tegner og forfatter. Først og fremmest tegner; skriveriet var kommet med tiden. Skriveriet var uundværligt for hans seneste projekt. Hans figurer, hans *personer* var ikke tavse. Historien som han ville fortælle kunne ikke bare tegnes, den skulle fortælles med ord. Han havde fundet det let at begynde at tilføje skrift til sine tegninger. Ordene kom naturligt til ham; ordene fortalte en historie, som det var ham overordentligt vigtigt at fortælle, og derfor var der ingen anstrengelser i produktionen. Den eneste anstrengelse var dét at få historien solgt til et forlag.

Michael kunne godt lide historien. Han syntes, at verden havde brug for historien. Det var historien om He-Ro og Will-Ain, helten og skurken.

Da Michael påbegyndte tegneserien, var det et resultat af hans modvilje over for den hyldest af skurke som han på en eller anden måde kunne fornemme, var ved at vokse frem blandt folket. Skurkene var stadig skurke, men i den senere tid var de blevet udstyret med adskillige positive karaktertræk; skurkene var sjove og de var charmerende, hvilket gjorde at de kunne slippe af sted med deres ondskabsfulde gerninger. Heltene var stadig gode, som helte altid

havde været det, men det var som om dette ikke fangede interesse længere. Det var som om helten skulle være mere som skurken for at være interessant. Og så var han ikke længere helten, ikke rigtigt. Det syntes Michael nu, og det havde han syntes i lang tid. Han syntes ikke, at det var retfærdigt. Skurken burde ikke slippe så let fra sine onde gerninger; han burde ikke kunne charmere sig ud af sine beskidte affærer, og så endda have publikums bifald.

Det kvalmede Michael. I sit over tredive år lange liv havde han mødt mange skurke, men ingen helte. Ingen som blev anset for at være helte, i hvert fald. Men mens Michael sad og lagde sidste hånd på historien om He-Ro og Will-Ain, den regnfulde og grå aften, tænkte han, at han kunne ane et glimt af en helt, dér i spejlet på badeværelset i hans lille, mørke lejlighed. Men det var en helt, som ikke var anerkendt og aldrig havde været det. Denne tanke skubbede processen fremad.

Michael var begyndt at tænke på projektet som *Retfærdighedens Projekt*. Eksisterede retfærdigheden ikke i den verden, hvori Michael levede, måtte han skabe en verden, hvori den faktisk eksisterede. Det ville han sørge for, at den gjorde. Der var noget trist, og – han ville aldrig selv have indrømmet det – ynkeligt over det faktum, at det her var det eneste, han kunne tilbyde: en opdigtet verden, som tilgodeså mennesker som ham. Gav dem den sejr, de fortjente. Noget han ikke formåede i den verden, han levede i. *Retfærdighedens Projekt* kunne lige så godt have heddet *Kompenserings Projekt*.

Faktisk hed tegneserien noget så simpelt som *Historien om He-Ro og Will-Ain*. He-Ro og Will-Ain boede i en lille by ved navn Justville, og i denne by var der begyndt at foregå mærkværdige ting. Ting blev stjålet, børn forsvandt, og lidt efter lidt splittedes ethvert par i byen.

Justville var en af de ældste

byer i landet, og den plejede at emme af lykke og varme. Byens indbyggere havde altid syntes at være glade, og det var dem, som havde tilføjet denne ubeskrivelige, men dog så reelle varme til byen.

Men så begyndte ulykken at regne ned over Justville. Indbyggerne bemærkede det ikke med det samme, simpelthen fordi de havde for travlt med deres egne problemer til at se andres. Men en dag i køen i supermarkedet kunne man høre, hvordan folk lavmælt fortalte hinanden om de ulykker, der havde ramt deres hjem. Og lidt efter lidt forstod det ene forældrepar, at ikke kun deres barn var forsvundet, og par, som troede at kun de var begyndt at gå adskilte veje, opdagede snart, at heller ikke deres venners forhold havde holdt. Som ved magi – en mørk og ond magi – forvandlede den ellers så lykkelige by og dens indbyggere, som gik fra at være verdens lykkeligste mennesker, til at fremstå som ulykkelige, triste skabninger. Børnene forblev forsvundne, forældrene var ude af sig selv af bekymring og unge mænd måtte se på, hvordan deres tidligere elskede indgik i et nyt forhold.

Efter et stykke tid stod det hurtigt klart, at det drejede sig om den samme mand i alle tilfælde; der var en mand i Justville, som gik fra den ene unge kvinde til den anden. Der var således ikke længere noget som helst familiært over byen, hvis varme var blevet erstattet af en bidende kulde. Og dens indbyggere blev ligesådan: de blev kolde som is, og der kunne ikke længere skimtes et smil på noget ansigt i Justville.

Det var en ung mand ved navn Robert, som besluttede sig for at der skulle handles. Han var netop flyttet hjemmefra, havde afsluttet sin uddannelse og havde således livet foran sig. Robert var gennemgående god. Han var et af de mennesker, som efterlod enhver i sin nærhed med en følelse af at være blevet rørt af noget guddommeligt, eller måske af en engel.

Robert var ikke perfekt, men han var så god, som et menneske kunne blive. Han var opmærksom på alt og alle omkring sig. Indtil uheldet regnede ned over Justville, havde den været en by, hvor alle kom godt ud af det med hinanden, hvor alle var som én stor familie – men Robert havde altid været specielt vellidt. Der var noget varmt og kærligt over hans måde at omgås andre mennesker, noget som gik ud over alt hvad verden hidtil havde set af gode mennesker. Robert var i sandhed en helt, og han var anerkendt som en sådan. Han fortjente ingen verdens ulykke, og således fortjente han det heller ikke da hans elskede, en morgen da han vågnede alene, havde efterladt et brev og var forsvundet. Hun havde fundet en anden at dele tilværelsen med, og hun kom ikke tilbage til Robert.

Robert spildte ikke tiden med at have ondt af sig selv, og til dette var der to årsager. For det første lå det ikke i hans natur at være selvmedlidende – han havde tidligt i sit liv lært, at dét aldrig førte nogen som helst vegne. For det andet blev han straks klar over, at hans elskedes forsvinden ikke havde noget som helst rationelt over sig – hun elskede ham stadig, for hun havde elsket ham dagen før, og den slags forsvandt ikke bare. Da Robert fandt brevet på kommoden vidste han straks, at hans Sofia var blevet lokket af den ondskafulde mand, som i det sidste stykke tid havde forulempet Justville, og på mærkværdig vis havde formået at få kærligheden, som havde præget byen, til at forsvinde som dug for solen.

Robert havde hørt snak om ham i byen. Når indbyggerne i Justville imidlertid en sjælden gang talte med hinanden, var det nu kun om denne mand, dette umenneske, som gik under navnet Will-Ain. Sofia ville aldrig nogensinde kunne elske nogen, der var så ondskafuld, aldrig. Det gentog Robert for sig selv en aften, tre dage efter Sofias forsvinden, mens han lukkede døren til sin lille lejlighed og begav

sig ud i den kolde nat, på jagt efter den mand, som havde ødelagt Justville og havde taget Roberts elskede fra ham. Han havde frarøvet forældre deres børn og havde splittet lykkelige par ad – Robert tænkte det sidste med sammenbidte tænder – og det skulle han bøde for. Justville havde været retfærdighedens by, og Robert ville være retfærdighedens forkæmper. Hvis verden ikke havde retfærdighed, havde den intet.

Der var næsten ikke en sjæl på gaden, kun et ensomt barn løb hurtigt forbi Robert, og han snurrede omkring. Barnet blev ved med at løbe, og snart døde lyden af dets skridt bort. Robert vendte sig om igen og så fremad, derhen hvor barnet var kommet fra. Var det undsluppet Will-Ain?

Et stykke længere fremme endte gaden for at åbne op for en sidegade til venstre. Vinden blæste, det var bidende koldt, men inden i Robert kogte blodet. Han blev ved med at gå, for på en eller anden måde kunne han mærke, at Will-Ain befandt sig tæt på. Han følte det med en så stærk sikkerhed, at det kun kunne være sandt, og han tænkte, at en mand ellers kun kunne være så sikker når det drejede sig om hans egen krop, hans egen sjæl. Tanken var ubehagelig, og Robert tvang den væk, mens han fortsatte fremad. Da han nåede enden af gaden stoppede han et øjeblik op og vendte blikket mod sidegaden til venstre.

Han havde sidst været i denne del af Justville, da han var et lille barn. Hans forældre havde taget ham med til legepladsen, som nu lå forsømt, næsten hærget foran hans øjne. Ved siden af legepladsen stod en gammel, forfalden hytte med afskallet, hvid maling. Det var det eneste hus – eller nærmere sagt hytte – i gaden, som endte ved legepladsen. Hytten havde altid været sagnomspundet, den skulle efter sigende være beboet af en heks, som kogte små børn til aftensmad. Typiske børnehistorier, altså.

Mens han nu stod der, vokset op til at være en stærk, stolt og

heltemodig mand, fik han en fornemmelse af, at selvom historierne om heksen i hytten selvfølgelig ikke havde været andet end barnlige fantasier, så var der dog alligevel noget mystisk, mørkt og muligvis magisk over hytten som han betragtede. Men noget sagde ham, at dette noget først var kommet til hytten for kort tid siden. Det havde ikke været der i hans barndom, det var kommet sammen med uheldet, som nu hang ved Justville. Og derfor vidste han, mens han gik de sidste skridt hen mod hytten, at Will-Ain måtte befinde sig inde i den.

Robert stod fem skridt fra hytten, da han hørte en knirkende lyd, knirkende som rustent metal, der langsomt gav sig. Lyden blev blandet med den af en sagte nynnende, som så steg i styrke, og mens han stod der, et øjeblik stivnet, gik det op for ham at der et sted i nærheden måtte være op til ti børn, nynnende i den mørke nat. Endelig drejede han hovedet mod legepladsen, som lå dér ved siden af hytten, og det han så overgik alt, hvad han havde tiltroet Will-Ain at være i stand til. Det han så,

glemte han aldrig.

Et vist antal børn var fordelt på legepladsen. De var fra tre til ti år gamle. Der var noget sløvt, nærmest sovende over dem. To sad på vippen og vippede frem og tilbage, og to børn sad på hver sin gynge, som gav nogle højlydte KNIRK fra sig, hver gang de svingede frem og tilbage. Det lille legehhus, som stort set var obligatorisk på enhver legeplads, var optaget af to små drenge, der sad og stirrede ud i luften, mens de nynnede. Resten af børnene sad på jorden og lod sandet løbe mellem fingrene, som i trance, med den uophørlige, skingre nynnen som den eneste lyd der undslap dem. Alle børnene havde nattøj på, som flagrede i vinden. I midten af det hele, med ansigtsudtrykket af en skaber, der var stolt af sit værk, sad en mand som Robert vidste, måtte være Will-Ain.

Han smilede til Robert. Smilet var så grumt, så ondskabsfuldt, at ingen af betegnelserne i virkeligheden var tilstrækkelige. Robert havde en fornemmelse af at have set den ubehagelige mand, der sad på en stol i sandet foran ham, før. Der var noget over

hans tilbagekæmmede hår, hans jakkesæt og de glinsende sko, som virkede bekendt på Robert og vakte hans dybeste afsky. Da Robert lod blikket glide hurtigt hen over børnene igen for derefter at møde Will-Ains blik, der indeholdt elementer af både skadefryd og vanvid, vidste han, at børnene var døde.

Lågen, der fungerede som indgang til legepladsen, knirkede højlydt idet Robert trådte ind på legepladsen og nu stod så tæt på Will-Ain, at han kunne lugte hans stærke eau de cologne.

“Will-Ain.” Roberts stemme var ikke andet end en hvisken, og han knyttede næverne.

Will-Ain forblev ubevægelig. Han lignede ikke en, der lige havde dræbt ti børn og på en eller anden måde, via sin onde magi, havde gjort dem til zombier og anbragt dem på denne legeplads. I hvert fald indtil man så ind i hans kolde, sorte øjne. Ikke brune, ikke mørkebrune. Kulsorte.

“Hvis det er det, tåberne kalder mig, så ja. Så er det Will-Ain, du har fået fat i.”

Hans stemme matchede hans øjne; den lød som en psykopats,

som en morder, der ingen problemer havde med at stå op om morgenen og se sig i spejlet. Will-Ain var indbegrebet af ondskab, intet andet. Han var ikke en af disse skurke, som dog var sjove og charmerende. Intet, absolut intet ved ham, var tiltalende, som Robert stod dér og betragtede ham, uden det mindste spor af frygt, men med en desto større afsky, der opfyldte ham.

“Du har dræbt disse børn. Du har frarøvet forældre deres børn. En by dens glæde.”

Børnene nynnede stadig og udgjorde dermed baggrundsmusikken for Roberts ord. Det var som om deres nynnen var deres måde at nikke på, klagende at bekræfte Roberts ord. Will-Ain klappede en enkelt gang, og deres nynnen forstummede.

Robert betragtede scenariet med en følelse af vantro. Will-Ain sagde ikke noget, men betragtede bare Robert, stadig med smilet om læberne. Robert opdagede antydningen af noget hånligt i smilet, og det vakte en sjælden vrede i ham.

“Er du så fej, at du ikke engang tør hæve stemmen og bekende dig dine forbrydelser?”

Hans stemme var ikke helt så stærk, som han ville have den til at være, og han tænkte, at det var den kolde nattevind, som havde båret noget af hans stemmes styrke væk. For han var ikke bange i dette øjeblik, det var han ved Gud ikke. Dette var et af de sjældne øjeblikke, hvor Robert rent faktisk var rasende.

Hvis der var frygt i hans underbevidsthed, bare en lille smule frygt, så var det udelukkende for det faktum, at denne ondskab som Will-Ain udstrålede, eksisterede og kunne udrette grusomheder, som de døde børn var det bedste bevis for, og ikke frygt for selve Will-Ain. Det var det, der skete, når den reneste sjæl mødte den mest forgiftede, forgiftet af ondskab; den lyse dag, der mødte natten, som angreb den med sine mørke, altopslugende skygger.

“Lad mig gætte. Hvis jeg er Will-Ain, så må du være He-Ro.” Will-Ains ord blev efterfulgt af

en spottende latter, som rungede i den stille nat.

“Er det ikke sandt?” fortsatte han. “Hvis du får William til at være Will-Ain – *Villain* – så er det vel blot på sin plads, at jeg får Robert til at være He-Ro.”

Der var noget i hans tone, som fik helt til at lyde beskæmmende, som om det var dér, den virkelige skam lå, og ikke i den eller det, han selv var.

Han rejste sig – og alle muskler i Roberts krop spændtes – og gik hen mod legehuset, hvor de to drenge stadig sad som de havde gjort før, dog nu uden at nynne, så tavs som kun døden kunne gøre et barn. Han løftede et af børnene op, og drengen forblev ubevægelig; det var et lig, Will-Ain bar i sine arme.

“Du er syg!” Roberts stemme var farvet af den foragt, som gennemstrømmede ham. “Og du kommer til at bøde for det, du har gjort. Du kommer til at bøde for den ondskab, du har ladet regne ned over Justville!”

Han stormede frem mod Will-Ain uden at tænke over den skade, manden ville kunne tilføre ham med sine mørke kræfter; kræfter, Robert ikke var i besiddelse af.

Will-Ain lod barnet falde ned i sandet, og det skar Robert helt ind til hjertet, da drengen med et hårdt dump landede på jorden. Det gik op for ham, at barnet måtte være hårdt som sten. Will-Ain blinkede end ikke, ænsede ikke barnet, han lige havde ladet falde.

He-Ro og Will-Ain stod nu ansigt til ansigt, Robert kunne lugte hans sure ånde. Han greb sig famlende til bukselommen og lod hånden hvile der.

Will-Ain stirrede Robert ind i øjnene, hans egne var som en sø af kulsort vand. Så lukkede Will-Ain øjnene, bare et sekund, og Robert blev kastet tilbage. Han landede med ryggen mod gitteret, som omkransede legepladsen.

Han rejste sig stønnende og vaklede frem mod Will-Ain igen, mærkede efter i lommen for at se, om det han skulle bruge som våben stadig var der.

Will-Ain grinede ham triumferende i møde, sikker på at hans overnaturlige kræfter ville gøre ham til vinderen af denne kamp. Overraskelsen lyste ud af ham, idet Robert hurtigt trak noget ud af sin bukselomme. Han havde uden tvivl troet, at det ville være en kniv eller måske en pistol, for skurke har det med at tro, at alle er rede til at anvende deres hæslige metoder. Derfor bragte det ham ud af fatning, at det, som Robert havde hevet ud af sin lomme, var en sammenfoldet konvolut.

Will-Ain stod bare og gloede og så nærmest dum ud, mens Robert rev en stak små, firkanterede papirstykker ud af konvolutten. Det var billeder. Han tog det øverste i stakken og stak det op i Will-Ains ansigt, som efterhånden havde fået et yderst perplekst udtryk.

“Her!” råbte Robert. “Det er mig og Sofia, min elskede. Du genkender hende nok. Billedet er fra vores ferie ved søen. Se hvor lykkelige vi var, se kærligheden!”

Han holdt stadig billedet op foran Will-Ains øjne. Denne syntes at bakke bagud og stødte ind i legehuset, i sin flugt fra billedet.

“Og her, her er en af de familier, hvis barn du har dræbt!”

Robert gik tættere på Will-Ain, som nu ikke kunne gå længere bagud og var tvunget til at se på billedet af den smilende familie, varm og hjertelig. Det var som om kærligheden strømmede ud af billedet og angreb Will-Ain, angreb hans foragt for alt, hvad det stod for.

Så begyndte Robert at smide billederne i hovedet på Will-Ain. Familie efter familie, hvis liv Will-Ain havde ruineret ved at dræbe deres barn, blev smidt ham i møde, alle smilende, alle emmende af kærlighed. Og mens billederne endnu dalede til jorden efter at have ramt Will-Ain, kunne Robert betragte, hvordan mandens ansigt begyndte at – det så ud til at krakelere. Will-Ains ansigt var stenhårdt, og der lød høje knæk, idet ansigtet gik i stykker. Det smul-

drede væk og efterlod støv i luften, som langsomt dalede til jorden.

Will-Ain var nu kun en krop uden hoved, og denne krop faldt med et DUNK til jorden. Og så begyndte også den at smuldre. Robert stod og betragtede, hvordan kroppen blev forvandlet til intet andet end støv, og til sidst var det eneste, der var tilbage af Will-Ain, skurken der havde hærget Justville, noget som lignede et lille, firkantet stykke granitsten.

Robert bøjede sig ned og samlede det op. Det var hårdt og koldt, og Robert fornemmede en sidste sitren i dette, som var Will-Ains udgave af et hjerte. Så var det han holdt i hånden, ikke længere andet end en sten, og han lod det falde til jorden.

Mens Robert – He-Ro – forlod legepladsen, kom der liv i børnene igen. Lyset kom tilbage til deres øjne, farven tilbage til deres kinder og blødheden tilbage til hele deres krop. Og mens natten endnu var mørk og kold, fulgte børnene, som for et øjeblik siden havde været kolde zombier, efter Robert og takkede deres helt.

Efter den nat vendte glæden tilbage til Justville. Par, som var blevet splittet ad af den ondskabsfulde, hjerteløse Will-Ain fandt sammen igen og børnene var atter forenet med deres forældre. Og Robert blev nu officielt kaldt He-Ro, for det var det, han var, og i Justville fik helte den anerkendelse, der tilstod dem. Det var *Historien om He-Ro og Will-Ain*.

Michael lagde blyanten fra sig og betragtede sit værk. Det var svært at tro på, at det virkelig var afsluttet. Han havde altid fundet det mærkværdigt, ja næsten svært at skulle slippe et projekt, når han havde sat de sidste strøg på det. Han var gift med sin blyant og sin tegneblok, og det som han skabte med disse redskaber, var hans børn.

Det var svært for forældre at give slip på deres børn, og det var svært for Michael at give slip på sine historier. Hver en histo-

rie, han nogensinde havde skabt, var en del af ham, enhver af historierne fortalte en lille del af hans egen historie, men denne historie – *Historien om He-Ro og Will-Ain* – var speciel, fordi den fortalte *hele* Michaels historie. Michael var denne historie, på en måde som han ikke ville kunne have forklaret, hverken ved hjælp af tegning eller skrivning.

Han begav sig ud på gaden med mappen under armen den samme aften. Klokken var hen mod tre om morgenen, og han ville uden tvivl vække redaktøren af det forlag, som han håbede ville udgive historien. Nej; han ville selvfølgelig bare lægge mappen i redaktørens postkasse og vente på et opkald fra ham den følgende dag, med beskeden om at han havde modtaget historien og ville se på den snarest muligt.

Michaels hjerne var helt kulret, og der var ikke spor tegn på træthed hos ham, på trods af det sene tidspunkt. Sådan havde han det altid, når han havde skrevet; det var hans form for rus, hans vækkemiddel. Han vidste, at han ikke ville være i stand til at lukke et øje hele natten, så han tænkte, at han lige så godt kunne tage en aftengåtur og aflevere mappen med historien.

Luften var kølig og virkede forfriskende på Michael. Hans ivrige, ophidsede hjerte syntes at falde en smule til ro, og han gik raskere til, mens han trykkede mappen ind mod sin side.

Redaktørens hus lå ikke langt væk, og snart rundede Michael da også hjørnet på gaden for redaktørens bopæl. Der var ikke en sjæl på gaden, det havde der ikke været hele vejen igennem Michaels gåtur, og derfor veg han forskrækket tilbage, da en skikkelse lige pludselig stod foran ham. Skikkelsen trådte et skridt fremad og stod nu klarere i lyset fra en gadelygte, og Michael var sikker på, at hans hjerte ville gå i stå, lige der på stedet.

“Ikke så hurtigt,” knurrede Will-Ain.

Michael greb sig til hjertet og mappen faldt ned på fortovet.

Michael stirrede med øjne, der var opspærrede af frygt, på Will-Ain, stirrede på sin tegneseriefigur, som han netop havde ladet dø. Han kunne mærke, at han fik svært ved at trække vejret og gik en smule baglæns. Det var ham, uden tvivl. Han havde det samme jakkesæt på, det samme tilbagekæmmede hår, den samme fremtoning, der var at finde i Michaels mappe, som lå dér på fortovet. Og øjnene – det var Will-Ains øjne.

“Du er ikke virkelig,” hviskede Michael. Will-Ain slog en latter op, en latter, der var lige som Michael havde tænkt sig den.

“Åh, jo, jeg er virkelig. Det er derfor, du har ladet mig dø, fordi jeg er *for* virkelig. Du kan ikke dræbe mig i din egen verden, så du har skabt én, hvor du kan.”

Han gik et skridt tættere på Michael, hvis blik var som fastlåst til Will-Ains kulsorte øjne. Det måtte være en drøm, eller en eller anden form for fantasi. Han var forfatter, forfattere havde en livlig fantasi. Men hans tegneseriefigur talte stadig til ham, og Michaels overbevisning om, at dette ikke var virkelighed, var falsk, for han vidste så udmærket, at det var det.

“Du forstår vel godt, at jeg ikke bare kan lade dig dræbe mig?” Will-Ains læber blottedes i et smil, der var så grufuldt, at Michael følte et jag af ubehag indeni.

“Det var ikke mig. Det var Robert,” sagde han stupidt og bakkede endnu længere bagud.

Will-Ain slog en latter op, og Michael skævede hurtigt til siden for at se, om de stadig var alene på gaden. Så stak han – diskret håbede han – den ene fod frem og prøvede på den måde at trække mappen over til sig. Hvis bare han kunne få fat i mappen og løbe væk fra skurken, som på uforklarlig vis var blevet vakt til live, ville alt være godt. Michael ville bare bringe sig selv og *Historien om He-Ro og Will-Ain* i sikkerhed, det var det eneste, der talte.

Men mens han skævede til mappen, følte han ubehag ved tanken om historien, som havde

spyttet sin mest ondskabsfulde karakter ud i den virkelige verden. Og inden Michael vidste af det, var han blevet kastet baglæns og landede med ryggen på den kolde, hårde asfalt. Han havde slået hovedet, og det sejlede for hans blik. Han lå ubevægelig på asfalten.

Det sidste han så, var pølen af blod, som kom til syne ved siden af ham på fortovet. Og som gennem en tæt tåge skimtede han Will-Ain, hans egen karakter, hans eget værk, som samlede mappen op fra fortovet og forsvandt ud i den mørke nat.

Michael blev fundet den næste morgen, liggende i en blodpøl med sin brune mappe under den ene arm. Manden, som fandt liget og dets sidste værk, ringede først til politiet og afleverede så mappen til den adresse, som fremgik af brevet inden i den. Manden sad i redaktørens stue, mens denne læste tegneserien, som bar titlen Historien om He-Ro og Will-Ain. Efter en times tid tog redaktøren sine briller af og så smilende på manden, som havde bragt ham mappen.

“Meget imponerende. Har De

produceret noget lignende før?”

Manden smilede et lille, hemmelighedsfuldt smil. “Åh, ja, jeg er tegner og forfatter. Har været det i adskillige år. Men denne historie – jeg håber, De kan lide den.”

Redaktøren bladrede hastigt gennem tegneserien, mens han betragtede manden hen over brillekanten. “Om jeg kan lide den! Den er fabelagtig, meget velskrevet, for ikke at nævne *veltegnet*. Især slutningen finder jeg interessant. Jeg elsker en overraskende slutning, og det er i dén grad overraskende, hvordan den ondskabsfulde Will-Ain i sidste ende også får skovlen på He-Ro. Meget godt.”

Manden, som han troede var forfatteren til historien, smilede tilfreds og gned hænderne mod hinanden. Han skulle lige til at rejse sig, idet redaktøren eftertænksomt og knap så begejstret som før, tilføjede: “Men jeg må nu sige, at hvor fabelagtig slutningen end må være, så ligner det, at den er blevet tegnet i al hastighed. Ja, jeg kan faktisk ikke se en sammenhæng med resten af tegnestilen, der er anvendt i historien.” Han så af-

ventende på manden, der bed tænderne sammen, inden han svarede.

“Ivrigheden overvandt mig. Jeg har arbejdet så længe på dette projekt, og da slutningen endelig var i sigte, blev jeg måske lidt sløset. Men det er der vel råd for. Hovedsagen er, at De bryder Dem om historien som helhed. Og det gør De da, ikke?”

Redaktøren nikkede, men han fjernede ikke blikket fra manden. Det var som om han studsede over noget. “Kan jeg få Dem til at fjerne solbrillerne? Jeg vil gerne se den forfatter, som i fremtiden vil tilslutte sig os her på forlaget, direkte i øjnene. Og må jeg bede om Deres navn?”

Manden gik hen mod døren. Da han vendte sig, havde han stadig solbrillerne på.

“Mit navn er Will,” sagde han, og det var det sidste, redaktøren – eller nogen anden for den sags skyld – nogensinde så til ham.

ANMELDELSER

I dette nummer:

Film:

- Prometheus
- Laputa – slottet i himlen
- No Reason
- The Avengers
- The Amazing Spider-Man
- Helldriver
- Supernatural Tales
- The Innkeepers
- Lille spejl på væggen der

Bøger og magasiner

- Sick in the head
- Pushing Ice
- Den nye koloni – Lige under overfladen 5
- The One Ring
- Syndfloden
- Mediatropolis
- Minerne på Orthomyx og andre SF-noveller
- Råd og fordærv
- Frygt-filerne

Tegneserier

- The League of Extraordinary Gentlemen: Century: 2009

www.fantastik.dk/anmeldelser

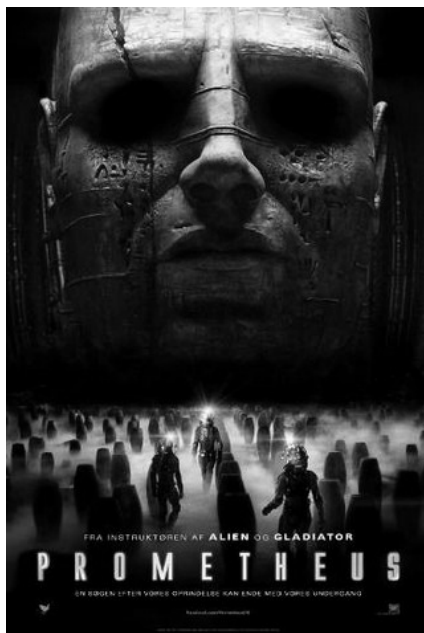
himmelskibet.dk/anmelderblog

Prometheus

Film, USA 2012, 126 min.

Instr.: Ridley Scott

Medv.: Noomi Rapace, Charlize Theron, Michael Fassbender, Idris Elba, Logan Marshall-Green, Guy Pierce, m.fl.

Der har været en del snak i fan-kredse om hvilken type film *Prometheus* ville være. Ville det være en *Alien*-film som sådan, eller en film med en separat science fiction-historie? Svaret er: begge dele. Selve de kendte *Alien*-designs og væsner fra *Alien*-filmserien indgår ikke specifikt i historien, men den er en direkte prequel til *Alien*-serien, og den indeholder flere monstre som tydeligvis skal forestille at udvikle sig til de kendte *Aliens*. *Prometheus* er en univers-opbyggende film som understøtter de senere *Alien*-films fundament, og gør de to første *Alien*-film – Ridley Scotts og James Camerons – endnu bedre, samtidig med at dens gennemførthed selvfølgelig gør de forfærdelige efterfølgere (*Alien3*, *Alien: Resurrection* og *AvP*-filmene) endnu dårligere pga. det spildte potentiale.

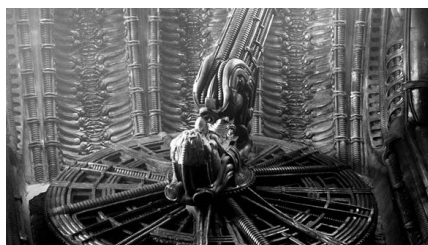
Det er svært at sige ret meget om handlingen uden at komme med spoilers, men lidt bliver jeg nødt til at afsløre. 'Prometheus' er navnet på et forskningsrumskib som under finansiering af Weyland Industries i 2091 sendes til et stjernesystem omkring

35 lysår væk, hvilket åbenbart kan gøres på ca. to år. De to arkæologer Shaw (Noomi Rapace) og Holloway (Logan Marshall-Green) har fundet koordinaterne til stjernesystemet på diverse ældgamle hulemalerier og har udviklet den tese at rumvæsnerne fra dette system, nærmest som guder, har skabt menneskene. Den tese vil de meget gerne teste. De ankommer til målet, som viser sig at være en 2000 år gammel militærbase hvor rumvæsnerne udviklede biologiske våben. Men nogle af våbne slap løs, og basen måtte lukkes ned. Hvilket var fantastisk heldigt i betragtning af hvilket mål våbnene ellers skulle have været brugt imod ...

Den aldrende Peter Weyland tog med på rejsen i håb om at møde nogle rumvæsner som kunne gøre ham udødelig, men selvom han får chancen for at møde et af væsnerne, går det naturligvis ikke helt som han havde håbet.

Historien er god, men da filmen slutter, er der stadig en 3-4 meget vigtige spørgsmål omkring plottammenhængen som ikke er blevet besvaret. Der lægges op til en efterfølger, som går i en anden retning end *Alien*-filmene, og den håber jeg da, de laver, men man kan have sine tvivl, netop fordi det ville blive en helt anden historie. For *Prometheus* fungerer slutningen godt; det er en rigtig sci-fi-slutning som sender fortællingen op på et højere plan. Men hvis ikke de vigtige plottspørgsmål besvares, så ender det med at ligne den type ufærdige plot som man desværre ofte ser i film hvor producenterne ikke har haft ideer nok til en rigtig helstøbt historie. Jeg har dog på fornemmelsen at en del af spørgsmålene vil blive besvaret i ekstra-ma-

terialet der vil komme med på DVD og Blu-ray og udforske dette univers yderligere, ligesom vi f.eks. også så det med ekstramaterialet til *Watchmen*-filmen. Jeg håber bestemt vi får en *extended edition* på disk, for der er også mange detaljer i personskildringen som mangler noget uddybelse. Historien i filmen kører derudaf med høj hastighed, og der bliver ikke rigtig dvælet i nævneværdig grad ved nogle af personerne, hvilket er en skam. Noomi Rapace's Elizabeth Shaw er den klare hovedperson, som f.eks. plages af at hun er steril (men dét bliver hun ikke ved med at være ...!), men selv hun får faktisk ikke særlig meget tid i søgelyset, og hendes kæreste, Holloway, gåes der langt mindre i dybden med; hans reaktioner virker ikke som en videnskabsmands. Filmens pressemateriale og interviews snakker meget om at de to figurer har visse spirituelle overbevisninger og forventninger, men det er en subtekst som selve filmen ikke bruger ret meget tid på. Af de øvrige figurer er især androiden David (Michael Fassbender) og kaptajnen Janek (Idris Elba) de bedste, mens et par af videnskabsfolkene er nogle værre idioter. Filmen lider lidt af at den gerne vil inkludere nogle detalje- og karakter typer fra de gamle film som bare ikke passer ind i denne film, og derfor kommer et par af de dumme personer efter min mening til at passe dårligt ind i denne films historie. Men, i sidste ende er de fleste af personerne jo alligevel MONSTER FOOD, så det kan jo være det samme, hæhæ!

Til trods for at der ikke er den store brug af CGI, er effekterne i *Prometheus* af højeste kaliber. Der er mange rigtig smukke hi tech-scener, og teknologien spiller hele tiden en vigtig rolle i

historiens fremadskriden. Rumskibsmiljøet er dog noget pole-ret; det lidt beskidte og 'godt brugte' look fra den første *Alien*-film, som formidler en overbevisende autenticitet, er ikke i så høj grad til stede her; måske fordi man (bortset fra en enkelt sexscene) overhovedet ikke ser besætningens personlige living quarters. Det er dog muligt at man skal se filmen et par gange før man kan danne sig et ordentligt indtryk af dette.

Efter jeg skrev ovennævnte, har jeg set filmen igen og læst en del analyser af den på nettet. Desværre virker det som om mange aspekter af filmen faktisk ikke er så gennemtænkte som man ellers havde håbet. Der er f.eks. en rodet symbolik omkring selvpofrelse og straf for ikke at ofre sig, men det giver ikke mening ud fra nogen logik jeg kan forstå. Igen kan man håbe at noget ekstramateriale på disk-versionen vil belyse de dunkle spørgsmål, men Ridley Scott har udtalt at biografversionen også er director's cut-udgaven, så ... Vi må bare afvente, og se hvad der sker. Min oprindelige karakter til filmen var 9 stjerner ud af 10, men jeg ser mig nødsaget til at revidere det nedad til et 8-tal, baseret på hvad jeg ved om filmens substans indtil videre. Men det ændrer ikke på at *Prometheus* er en usædvanlig velproduceret science fiction film.

Tue Sørensen

Laputa – slottet i himlen
Tegnefilm, Japan, 125 min.
Instrueret og skrevet af Hayao Miyazaki
Ghibli Studio, 1986
Distribueret af Camera Film

De danske biografer har efterhånden arbejdet sig gennem den japanske tegnefilmindustri Hayao Miyazakis bagkatalog. Efter denne film mangler kun debutfilmen *The Castle of Cagliostro*, som det ikke er sandsynligt kommer i biograferne, da der er tale om en enkelt film i en række om mestertyven Lupin III; en figur som Miyazaki ikke har skabt. Det er ellers en udmærket film, selvom fortællestilen langt hen ad vejen er meget anderledes end man er vant til fra Miyazaki. Men nok om den, nu handler det om *Laputa – slottet i himlen*.

Laputa er den første egentlige Studio Ghibli-film, selvom *Nausicaä fra Vindenes Dal* ofte regnes med, fordi det var denne films succes der dannede grundlaget for tegnefilmstudiets oprettelse. Nogle steder kan man godt se at budgettet er mindre end i dag, fx når folk i baggrunden ikke bevæger sig eller har ansigtet fastfrosset i en bestemt mimik, men ellers er der tale om en rigtig flot animeret film med meget smukke baggrunde malet af Miyazaki selv.

Historien er en klassisk ad-

venture-fortælling inspireret af blandt andet *Skatteøen*. Der er mere tempo og action end i de fleste af Miyazakis film, men der bliver også tid til scener, hvor man dvæler ved naturens skønhed. Ingen Miyazaki-film uden grønne bakker, blomstrende enge og drivende, hvide skyer!

Filmen starter bogstavelig talt med at pigen Sheeta falder ned fra himlen lige i armene på drengen Pazu. Pazu er en forældreløs dreng, der hjælper til i minerne i en by ved en dyb kløft. Sheeta er forfulgt af både pirater og regeringssoldater, der især gerne vil have fingrene i den amulet, som pigen har arvet fra sine nu afdøde forældre. Amuletten (i den danske oversættelse lidt fantasiløst kaldet en 'flyvesten') kan nemlig blandt andet vise vejen til den flyvende ø Laputa, hvor legenden vil vide at man kan finde enorme rigdomme og mægtige våben.

Laputa var nemlig engang hovedstaden i et rige af flyvende øer, som med hård hånd styrede store dele af verden. Beboerne på Laputa rådede over teknologi der ligger langt ud over det der ellers er tilgængeligt i filmens verden, der nærmest er som det tidlige 20. århundredes Europa, bare med bedre flyvemaskiner og luftskibe (Miyazaki er jo som bekendt glad for flyvning). Laputas rige gik til grunde af ukendte årsager, men den som kan finde og beherske slottet i himlen, kan herske over verden, og det er der naturligt nok flere der er interesserede i.

Den første del af filmen er domineret af en menneskejagt, hvor forskellige prøver at få fat i Sheeta og Pazu. Der er farverige pirater, en krigerisk general og den mystiske, iskolde mand Muskka, der har sin helt egen agenda. Vejen til Laputa er fyldt med udfordringer, men det er først når vores helte og skurke når dertil at handlingen rigtig spidser til op til den ret kataklysmiske finale.

Filmens historie er særdeles velfungerende som adventure i stil med Jules Verne, Robert Louis Stevenson og Rider Haggard,

men den er ikke bare en actionfilm. Miyazaki har altid noget mere på hjerte, og filmen har budskaber om krigens ondskab og om forholdet mellem natur og teknologi, både som modstandere og allierede. Disse budskaber virker dog hverken påtrængende eller påklistrede; de er mere implicite end eksplícite.

Som så ofte hos Miyazaki er der stærke kvindelige figurer; ikke kun Sheeta, men også piraternes leder, en festlig dame med viltre, lyserøde fletninger. I det hele taget er der mere slapstick-humor end vi er vant til hos Miyazaki; på denne måde minder filmen faktisk en del om førnævnte *The Castle of Cagliostro*.

Jeg har flere gange før set *Laputa – slottet i himlen* på (amerikansk) DVD, og det er en af mine absolutte favoritter blandt Miyazakis film – og det siger en del. Forpremierer i Grand var første gang jeg så filmen på et stort lærred, og sådan fortjener den at blive set – flot er den. Filmen blev vist med japansk tale og danske undertekster, og det er ikke mit indtryk at den bliver tilgængelig med dansk tale. Det gør nu ikke noget. De japanske stemmer er fremragende, og filmen er alligevel ikke specielt egnet til mindre børn – dertil er der for mange voldsomme scener og en ret kompliceret historie. Større børn og voksne vil til gengæld næppe undgå at blive suget ind i filmens univers og historie. Kan varmt anbefales!

Klaus Æ. Mogensen

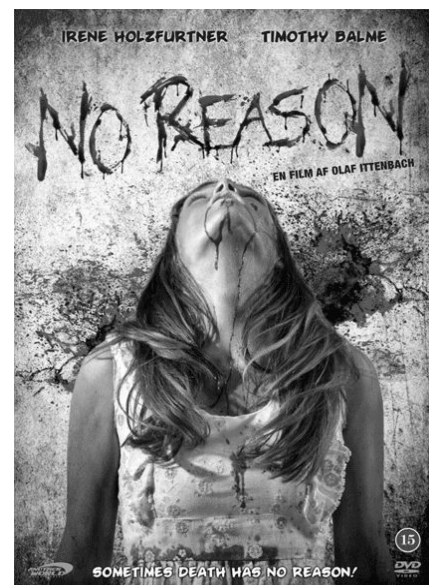
No Reason

Tyskland, 2010, 74 min.

Instr.: Olaf Ittenbach

Medv.: Irene Holzfurtner, Matthias Engel, Timothy Balme m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment, 2012

Olaf is Ittenbach, og denne gang har den splatterglade tysker kastet sig over, hvad der kunne ligne et *Saw*-agtigt spil om indsiget og forløsning gennem lidelse. I modsætning til denne lange og noget gentagende franchise, synes det dog forfriskende, at der i *No Reason* spiller et metafysisk element ind.

Filmen indledes med en gammel hjemmevideo af et par forældre, der leger i sneen sammen med deres barn, og titelsekvensen udspiller sig på en baggrund af fotografier fra samme barns liv. Jennifers liv. Så vidt, så idyllisk – indtil hun mange år senere skyder en mand ned i en forladt fabriksdal for efterfølgende at blæse en kugle igennem sit eget hoved. Idet resten af verden forsvinder for hendes øjne, ser hun en mystisk mand, der badet i lys forbereder hende på at blive konfronteret med sin fortid. Og måske en brat opvågner.

I den efterfølgende scene vågner hun dog glad og tilfreds op og tager afsked med sin mand, der er på vej ud af døren (og i øvrigt minder om en meget rævesmilende Lars Løkke Rasmussen). Parret har en søn og skal til at flytte i ejerbolig. Alt synes

endnu godt. Mens Jennifer går hjemme med sønnen, dukker et ubehageligt påtrængende postbud op og afleverer en pakke, men Jennifer får ikke set nærmere på indholdet grundet den ene efterfølgende forstyrrelse efter den anden. En ældre dame i opgangen tager sig af Jennifers søn, da hun senere må ud for at købe ind, men da hun vender tilbage, er babysitteren og drengen som sunket i jorden. Og som prikken over i'et modtager hun en kuvert med intime billeder af hendes mand sammen med en af nabokvinderne.

Stakkels Jennifer tager sig et karbad for at dulme nerverne og falder i søvn. Da hun vågner, er alt badet i et flimrende, rødt lys, og lejligheden flyder med blod, indvolde, kropsdele og lemlæstede lig, mens en mystisk stemme lover at vise hende vejen til lyset. Det bliver begyndelsen på en makaber, mareridtsagtig proces, der vil bringe Jennifer visshed om ikke blot den forsvundne søn, men også sig selv.

No Reason er en meget eksplicit affære ud i drab og tortur, og bliver der lagt nogen som helst fingre imellem, er det i hvert fald kun, fordi de skal hugges af. Filmen skyr på ingen måde heller nøgenhed; den kvindelige hovedrolleindehaver tilbringer det meste af filmen uden en trævl på kroppen og indsmurt i blod. Det lugter måske langt væk af exploitation, men snarere end at caste en ung godbid (upåagtet om vedkommende kunne skuespille eller ej), har Ittenbach med Irene Holzfurtner satset på et lidt mere modent eksemplar, og dette taler til filmens fordel.

Jennifer ligner et almindeligt menneske, og Holzfurtner udfylder rollen med indlevelse. Hendes nøgenhed distraherer ikke fra indholdet ved at signalere sex, men virker i stedet som et billede på sårbarhed og – sammen med blodet – måske endda genfødsel? I det hele taget indeholder *No Reason* en del symbolik og tilstræber med sit gådefulde plot, sin opbygning og visuelle æstetik tydeligvis at række ud over den gængse splatterfilm.

En del af tiden holder dette fint, mens filmen til andre tider synes noget prætentøs med en lettere opstyltet filosofien, som når fx Jennifers torturbøddel og guide iført blækspruttelæderske spytter det ene fede fremmedord efter det andet af sig. Det tilstræbte kunstneriske præg støder sammen med et nærmest anmasende væld af grusomheder, vulgariteter og blodsprøjtende effekter og skaber en interessant, men også lidt ujævn kombination. Hvornår er blodsudgydelserne redskaber til at fortælle historien, og hvornår er historien bare en undskyldning for at showcase flest muligt splattereffekter? Det lader til at Ittenbach gerne vil både spise sin blodpølse og beholde den. Jeg kan af samme grund godt se *No Reason* lande mellem to stole og mange afskrive den som blot et selvhøjtideligt og forvrøvlet forsøg på at gå den kommercielt succesfulde *Saw*-serie i bedene. Samtidig kan nogle scener og virkemidler godt synes en smule klodset forløst, ligesom ikke alle indslag og elementers relevans virker lige gennemskuelige.

Alligevel skal *No Reason* have point for forsøget og ikke mindst en velgørende suggestiv opbygning. Filmen lykkes da også tilstrækkeligt til, at jeg både følte mig underholdt hele vejen igennem og gerne giver den et kig mere ved lejlighed.

Ittenbachs produktioner er måske ikke fantastiske, men selv de mindre gode af dem er gennemsyret af en genrekærlighed og fandenivoldskhed, som gør det svært ikke at lade sig rive med, hvis man er til splat. Når dette ydermere er det bedste, jeg endnu har set fra instruktørens hånd, har fans ingen grund til at betænke sig. Andre bør dog nok gå mere forsigtigt frem.

De, der beslutter at give filmen en chance, kan evt. holde udkig efter Timothy Balme (der spillede den plæneklippersvingende zombieudrydder Lionel i Peter Jacksons splattermilepæl *Braindead*), i en mindre rolle.

Karakter: 6/10

Ruben Greis

The Avengers

Film, USA 2012, 143 min.

Instr.: Joss Whedon

Medv.: Robert Downey Jr., Chris Hemsworth, Chris Evans, Scarlett Johansson, Mark Ruffalo, Tom Hiddleston, Samuel L. Jackson, m.fl.

Look out, world! Joss Whedon has arrived! Efter i en årrække at have kæmpet sig vej gennem tv-verdenen med genre-serier som *Buffy the Vampire Slayer*, den tragisk kortlivede *Firefly* og den ret bizarre *Dollhouse* har Whedon nu sprunget alle rammer og leveret varen med usvigelig sikkerhed og manér. Marvel Studios, som jo kender ham fra hans korte periode som forfatter på tegneserien *The Astonishing X-Men*, gik med til at give Whedon fuld kontrol over både manuskript til og instruktion af *The Avengers*; en film som Marvel har bygget op til i fire år med deres i særklasse vellykkede superheltefilm *Iron Man*, *Thor*, *Captain America: The First Avenger* og *Iron Man 2* (nåja, og så *The Incredible Hulk*, der dog var knap så vellykket).

Satsningen lykkes: *The Avengers* er blevet et brag af en rekordsucces og set og nydt af horder af mennesker som normalt ikke ser superheltefilm. Hvorfor? Fordi filmen er hammergodt skrevet, pakket til brisepunktet med fed dialog og na-

turligvis samtidig er en kulørt katastrofefilm af karat, hvor konstant action og glørværdig by-ødelæggelse drøner hen over lærredet, kun strategisk punkteret af sjove og seje replikker. Dette er den sjældne type film hvor både de garvede tegneserie-fans og det brede publikum jubler, for den tilfredsstillende begge lejre med dejlige detaljer og flotte scenerier i skøn forening. Og veloplagt skuespil, ikke at forglemme.

Filmen beskriver hvordan den internationale efterretningstjeneste S.H.I.E.L.D., i form af director Nick Fury (Sam Jackson), planlægger at samle elitegruppen The Avengers for at imødegå trusler af hidtil usete størrelsesordner, såsom invasioner fra rummet. Kontakten til Asgård i *Thor*-filmen har nemlig afsløret eksistensen af ekstremt magtfulde væsner fra andre verdener, og dem bliver man nødt til at have et forsvar i mod. Så da Loke dukker op i S.H.I.E.L.D.s tophemmelige facilitet og stjæler 'the cube', aktiverer Nick Fury Avengers-protokollen og indkalder vores lidet erfarne helte til S.H.I.E.L.D.s kæmpemæssige flyvende base, the Helicarrier, hvorfra de kan spore og overvåge Lokes aktiviteter. De får da også fanget ham, men ikke før han har aftalt med en mystisk allieret fra rummet at åbne en portal til New York, hvorigennem en kæmpe rumhær strømmer ind. Så må vores helte træde i karakter og kaste sig ind i kampen for at forhindre Jordens folk i at blive slavebundet.

Alle figurerne får god opmærksomhed og gode replikker, og frem for alt ser de brandgodt ud på biograflærredet (og jeg burde vide det; jeg så filmen fire gange). Iron Mans rustning er jo smukt designet, Thor ser dejligt selvfyldt og overlegen ud, Hulk er

som Hulk skal være, og Captain America viser både sit format og sin forlegenhed ved at holde sig lidt i baggrunden, uden at han på noget tidspunkt forsvinder. Og man kan jo kun elske Scarlett Johannsons Black Widow og Jeremy Renners Hawkeye. Filmen har alt hvad en god Marvel-tegneserie skal have: skænderier og slåskampe mellem heltene, masser af humor, episk destruktion, og en lovende fornemmelse af et kosmisk perspektiv lurende i baggrunden. Sådan!! Jo, der er småting man kunne kritisere, men de svinder ind som dug for solen i lyset af filmens skyhøje underholdningsværdi. Det er en film man kan begejstres over igen og igen – og især da når de nu også har lovet at der kommer en disk-version som er over 30 minutter længere, med en del ekstra scener med specielt Captain America. Åh, forventningens glæde ...

Whedon er vistnok blevet kaldt nørden over dem alle, og *The Avengers* beviser så sandelig også i rigt mål at manden kan sin popkultur på fingrene. Og nu er verden så åben for Whedon, der med denne films milliardindtjening med et slag (endelig! Og fortjent!) er blevet Hollywoods 'golden boy'. Nu må tænderne jo løbe i vand hos enhver sci-fi fan, når man tænker på at manden bag *Firefly* og *Serenity* nu har helt frie hænder til at lave sine næste filmprojekter, og helt sikkert vil kunne få dem finansieret ad infinitum. Ingen tvivl overhovedet om at den mand har en perlerække af fede genrefilm foran sig! "Halleluja", fristes man næsten til at sige ... :-)

Karakter: 10 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

The Amazing Spider-Man Film, USA, 2012, 136 min.

Instr.: Marc Webb

Medv.: Andrew Garfield, Emma Stone, Rhys Ifans, Sally Field, Martin Sheen, m.fl.

NB: Denne anmeldelse indeholder enkelte mindre spoilere.

Så blev det tid til den nye *Spider-Man* film, hvis foromtale og markedsføring må siges at være druknet lidt i *The Avengers'* enorme succes. Efter at Tobey Maguire blev træt af (og for gammel til) rollen som Peter Parker/Spider-Man, besluttede filmselskabet Sony (som stadig har rettighederne til at lave film med vores venlige nabolags-edderkop) at starte helt forfra på historien og universet, hellere end at fortsætte de tidligere films historie med nye skuespillere. Historien i den nye film tager udgangspunkt i mysteriet om Peter Parkers forældre (som i et tegneserie-årshæfte fra 1968 blev afsløret som værende CIA-agenter, der var døde i kampen mod Captain America-skurken the Red Skull), som her var videnskabsfolk for Norman Osborne, der blev dræbt da de ikke ville overdrage en farlig ny teknik til Oscorp. Peter Parker, som ikke aner noget om dette, finder deres noter og er dum nok til at bringe dem direkte til sin fars gamle partner, Dr. Curtis Connors, der stadig arbejder for Oscorp. Connors var også med i Sam Raimis *Spider-Man*-film, og

nu får han endelig lov til at blive til superskurken The Lizard, hvis modbydelige plan er også at lave alle andre mennesker om til øgler ved hjælp af den formel som han har fået fra Peter. Peter er tilfældigvis i mellemtiden blevet bidt af en genmodificeret edderkop i Connors' laboratorium, så han kan nu tage kampen op mod superskurken som ... the Amazing Spider-Man!

Filmen er fint underholdende og indeholder flere elementer der er marginalt bedre end i Raimis filmserie. Den indeholder dig også elementer som er dårligere, og plottet i sin helhed arbejder ikke særlig godt sammen med personskildringerne. Man føler aldrig tilstedeværelsen af nogen stærk trussel, og spændingskurven holder ikke vand ved nærmere eftersyn. Figurerne forbliver overfladiske, selvom især Andrew Garfields skuespil er ganske udmærket. Sally Field som Aunt May og Martin Sheen som Uncle Ben giver også et ekstra element af klasse. Og Stan Lee har en god scene, midt i en slåskamp mellem helten og skurken. Hvad man dog mangler i filmen er flere referencer til tegneserierne.

Jeg har svært ved at forstå hvorfor filmversioner af superhelte-tegneserier oftest laver nogle helt nye historier i stedet for at trække på de myriader af gode historier, der allerede findes. Producenterne ved jo udmærket at kun en forsvindende lille del af publikum vil have læst de historier. I nogle af Marvel-filmene (*Iron Man* og *The Avengers* især) er nye idéer kombineret med gamle på en måde der fungerer, men andre gange går det mindre godt. F.eks. dør Captain Stacy i den nye *Spider-Man*-film på en ret tilfældig og meningsløs måde (the Lizard stik-

ker sine kløer gennem ham), hvor han i tegneserien dør ved at skubbe et barn væk fra nogle faldende murbrokker, som han så selv bliver ramt af. Her er filmens løsning klart dårligere og langt mindre intens end tegneseriens, og sådan er det også i flere andre tilfælde. Selvom der er visse signifikante forandringer i forhold til Raimis film, så lugter *The Amazing Spider-Man* en hel del af at man her har lavet et klassisk Hollywood remake, som af kommercielle grunde fokuserer mest på at fange en række af de samme situationer som i de forrige film, i stedet for rent faktisk at bruge det massive kil-demateriale til noget.

I forhold til tidligere tider, hvor man kun kunne drømme længselsfuldt om en big-budget live action Spider-Man-film, så gør den nye film sig ganske godt; den har flotte produktionsværdier og rigeligt med action. Men i forhold til at der nu kommer en ny storstilet superheltefilm i biografen stort set hver anden uge, så bidrager *The Amazing Spider-Man* desværre ikke rigtig med noget nyt – hvilket er dødærgeligt, for der er supermange fede historier at tage af i tegneserien.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

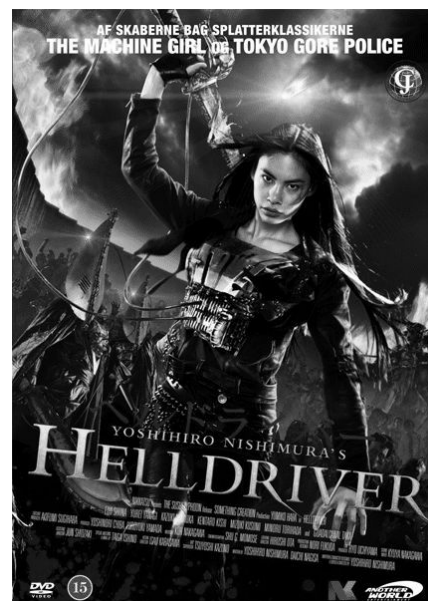
Helldriver

Film, Japan, 2010, 112 min.

Instr.: Yoshihiro Nishimura

Medv.: Yumiko Hara, Eihi Shiina, Yûrei Yanagi m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Pigen Kika vokser op med en svagelig far og en tyrannisk og sadistisk mor, som sammen med sin lige så onde (men mere tungnemme) bror ender med at slå den stakkels mand ihjel, mens Kika forfærdet ser til. Et meteornedslag redder Kika fra at dele sin fars skæbne, da stenen slår ned gennem moderens bryst og får hendes hjerte ud. Men det er som bekendt svært at holde en god skurk nede, så den væmmelige kvinde snupper da bare Kikas hjerte og stopper det på plads i sig selv. Hvor svært kan det være?!

Af uransagelige årsager udspringer fra psykopatkvinden en epidemi, der hurtigt sætter Japan på den anden ende. For at skille de raske fra de smittede, rejser man en mur (som sidstnævnte åbenbart ikke formår at bryde ned til trods for, at de uden videre kan slå hul i den ...) tværs over landet. Med smitten følger, foruden en glubende appetit på menneskekød, også et gummiagtigt gevir, som viser sig at kunne omdannes til et effektivt rusmiddel. Taku, en tidligere børnehjems-forstander, forsøger at tjene til dagen og vejen ved at

samle og sælge sådanne gevirer til skumle bagmænd.

Da jagten på levebrødet en dag går skævt, er det Kika, nu genopstanden som kampduelig kyborg, der redder Takus skind. Hun slår pjalterne sammen med ham og børnehjemmets eneste overlevende knægt, den tavse Navnløs. Men zombieerne er ikke den eneste fare ved deres lyssky gesjæft, og lovens lange arm ender med at slå klørne i dem. Lyder det rodet og omstændeligt? Vent engang, det bliver bedre ...

Det er helt almindeligt at film har en åbningssekvens der vækker interessen, etablerer præmisserne, og videre i den dur. Derefter en titelsekvens. Og så starter filmen for alvor. *Helldrivers* titelsekvens kommer tre kvarter inde i filmen. Ovennævnte smøre ER åbningssekvensen!

Herefter kommer der så skub i den egentlige historie om, hvordan vores hovedpersoner som dødsdømte fanger får en chance for at beholde deres liv mod at drage ind i det inficerede område for at udslette smitekilden – en opgave, der meget belejligt giver Kika mulighed for at konfrontere sin ondsksfulde møgkælling af en mor og tilbageerobre sit hjerte.

Film som *The Machine Girl* og *Tokyo Gore Police* i instruktørens bagkatalog forpligter til en gavmild blanding af splat og det ene mere absurde optrin end det andet, og *Helldriver* leverer alt andet lige rigeligt på disse fronter. I fjendeland regner det på det nærmeste med skyts i form af bidske zombiehoveder. Zombieerne har deres egen bar med mennesker på menuen. Afhuggede kropsdele samler sig til en grotesk zombie-amazone. En zombiekvinde bruger sin zombiebaby som våben ved at svinge den rundt i navlestrengen. Disse

er blot nogle af de mange og opfindsomme optrin som *Helldriver* bombarderer sit publikum med.

Det er nogle gange for hysterisk og fladpandet til at være sjovt, og andre gange bizart nok til faktisk at virke; en blodig tornado af et sukkerchok, der skyder med tilstrækkeligt spredeshagl til at nogle af dem nødvendigvis rammer. Men under sådanne omstændigheder er næsten to timers spilletid længere end filmen kan bære. Der bliver for meget tid til at tage sig til hovedet over tåbelighederne, og selv de indspark, der fungerer, taber ofte pusten, fordi instruktøren lige skal malke dem for ekstra blodsprøjt eller absurditeter snarere end at stoppe, mens legen er god.

Det er lidt som en filmisk pendant til den dér type person, der på det rigtige tidspunkt får sagt eller gjort den rigtige ting, som får alle til at le og klappe i hænderne – og efterfølgende kører selvsamme publikum træt ved selvsmagende at tærse langhalm på øjeblikket.

Retfærdigvis har filmen som bekendt dog flere underholdende øjeblikke og kreative påfund. Fans af instruktørens tidligere film, og den moderne japanske B-splatterbølge i almindelighed, går næppe helt galt i byen her. For andre fans af zombier, splat og spas kan filmen såmænd nok også generere et par gode grin, ikke mindst som baggrundsstøj mens man alligevel stener, skvadder og skåler.

Karakter: 5/10

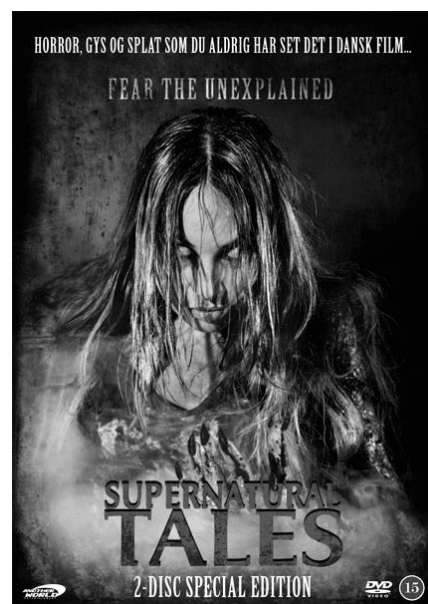
Ruben Greis

Supernatural Tales

Moviebattle 2012

Another World Entertainment 2012

Supernatural Tales er en samling af danske gyserfilm, der alle medvirkede i undergrundsfilmkonkurrencen MovieBattle på CPH PIX 2012. Årets tema var Supernatural Horror. MovieBattle blev startet i 2004 af filminstruktøren Shaky Gonzalez for at sætte gang i undergrunden, og det er siden blevet en del af filmfestivalen CPH PIX.

Udover de film der blev udtaget til finalen, indeholder samlingen også flere af de film der ikke gjorde. De to DVD'er indeholder i alt 16 kortfilm, der alle indeholder overnaturlige elementer. Filmene er meget forskellige, og selvom budgetterne ikke har været store, så er der masser af idérigdom i disse film.

I filmen "Emma" (instruktør: Philip Th. Pedersen) tager nogle vennepar på en weekendtur til Sverige, hvor tingene fra starten går galt. Det ene pars babysitter melder fra i sidste øjeblik, så de er nød til at tage deres 10-årige datter med. Da de kommer til hytten, kommer ejeren og fortæller dem at de ikke kan være i hytte alligevel, og at de er nødt til at køre igen. De beslutter sig dog for at blive og bryder ind i hytten. På et tidspunkt i løbet af aftenen bliver huset omringet af små piger, som bestemt ikke er

venligt stemte. Det er en klassisk spøgelseshistorie om en uret der er sket for mange år siden som nu bliver hævnnet, uanset hvem hævnen så rammer.

En succubus er en kvindelig dæmon. En mand der er sammen med en succubus, bliver drænet for energi. Deraf to af samlingens film med titlen "Succubus". Den første af dem (instruktør: Martin Vrede Nielsen) handler om en desillusioneret mand der møder en kvinde som virker til at være interesseret i ham og hans situation. Han må dog sande at hun ikke er en normal kvinde. Den anden film med titlen "Succubus" omhandler en kvinde der bliver besat af en succubus og nu er nødt til at være dæmonens genstand i jagten på den mandlige sæd.

"Outpost" (instruktør: Esben Halfdan Blaakilde) er en zombiefilm der finder sted på en enmandsbemandet russisk forpost. Sovjetunionen er lige faldet, og folk på de særlige militærstationer skal slette alt materiale i henhold til instrukserne. Noget sådan skal dog gå galt, hvilket det også gør. Det er en alternativ zombiefilm om den ensomme zombie der vandre i sit eget spor mens den venter på at føde kommer forbi. Filmen løb med både juryens og publikums pris i konkurrencen.

"Den Gyldne Regel" (instruktør: Jack Hansen) er historien om en date som går galt. Tommy er på en date med en kvinde han har mødt på nettet, men selvom de kun lige har mødtes, ved hun skræmmende meget om ham, alle hans små hemmeligheder. Men selvom hun skræmmer ham, bliver han dog på daten, som bliver mere og mere mærkelig og ubehagelig for Tommy. Den gyldne regel er en af grundstenene i kristendommen. Det er reglen om at gøre mod andre som man ønsker de skal gøre imod en selv. Det er dog først i filmens sidste minut vi får at vide hvordan denne passer ind i historien. Jeg savnede at man tidligere i historien havde fået indikationer af hvordan tingene hang sammen, således at

man selv ville kunne regne det ud og det ikke havde været nødvendigt direkte at fortælle det i sidste scene.

"Kissing the Bride" (instruktør: Martin Andersen): Sent en nat køre en mand hjemad. Han har været holdt ind til siden for at få lidt søvn, men nu fortsætter turen. Han finder en café ved motorvejen, men til hans store overraskelse er de udgået for kaffe. Her hører han vandrehistorien om at en brud der hjemsøger vejene i nærheden. Hvis man ser hende og checker in på værelse 7 på motellet, vil hun opsøge personen for at finde ud af om han er hendes udkårne. Manden griner selvfølgelig af dette og checker roligt ind på værelse nummer 7. Han må nu stå prøven overfor bruden.

De andre film i samlingen dækker bredt. Der er historier om folk der støder på morderiske satanister, drabelige dæmoner, samvittighedsfulde vampyrer eller slet og ret løber ind i døden. Der er flere gode film i samlingen og masser af idérigdom. Det er glædeligt at der er så stor tilslutning til en konkurrence som denne, hvad man kun kan håbe kan styrke dansk horror film. Det er derfor også prisværdigt at Another World Entertainment sikrer at filmene kan nå bredere ud end filmfestivalens publikum ved at udgive dem på DVD. Ved ikke kun at medtage finale-filmene på de to DVD'er, kan man sige at det samlede indtryk bliver lidt dårligere, da disse generelt ikke er helt så gode, men bestemt værd at se. Uanset hvad, så giver det et mere varieret udbud, og ikke mindst så giver det flere film, film det ellers ikke nødvendigvis havde været lige let at få set.

Det er en rigtig god udgivelse, og man kan kun håbe at næste MovieBattles emne også er inden for de fantastiske genrer (i 2010 var emnet postapokalypse, og Another World Entertainment udgav 6 af bidragene på DVD'en *Wasteland Tales*) så vi kan få dansk film til at fokusere mere på disse genrer.

Thomas Winther

The Innkeepers

Film, USA, 2011, 92 min.

Instr.: Ti West

Medv.: Sara Paxton, Kelly McGillis, Pat Healy m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Instruktøren Ti West gjorde sig for et par år siden bemærket blandt horrorfans med *The House of the Devil*, en gyser sat i 1980'ernes USA og med den særlige force, at den i udtryk og opbygning var en gennemført gengivelse af 70'ernes og 80'ernes gyserfilm. Filmen var både stemningsmættet og spændende og det var derfor med en vis forventning, jeg satte anmelder-eksemplaret af *The Innkeepers* i afspilleren.

I denne omgang har instruktøren angiveligt ladet sig inspirere af 60'ernes spøgelsesfilm som bl.a. *The Haunting*. Det gamle hotel *The Yankee Pedlar Inn* står over for sin sidste weekend, før den sløje forretning skal dreje nøglen om. De to ansatte Claire og Luke, der hænger på den sidste tjans, er fascinerede af historien om en kvinde, der efter sigende skulle hjemsøge hotellet. Gæsterne er fåtallige, og de to ansatte har rigeligt med tid til at pjatte indbyrdes, undersøge stedet for mystisk aktivitet og for Claires vedkommende lade fantasien få frit løb i en lang, mørk nat med særlige lyde og mystisk rumsteren. Men overre-

agerer hun bare, eller har hotellet virkelig logerende, der ikke tilhører de levendes verden?

Ti West er en instruktør, der tager sig god tid til at opbygge sin fortælling, og filmens første halvdel forløber hovedsagelig med at etablere karakterer og opbygge atmosfære. Sara Paxton udstråler en naivitet og kejtet sødme, der gør det svært ikke at holde af og med Claire, mens Pat Healy danner en god modvægt til hende som den tørre kyniker Luke. Rollerne er velbesatte, og deres indbyrdes kemi fungerer godt. Kelly McGillis giver den som en falleret skuespiller, der i stedet har etableret sig som medium og måske kan hjælpe de to hotelansatte mod åndernes magt (ups, utilsigtet ordspil!).

Halvvejs igennem filmen begynder uhyggen at indfinde sig – eller der er i hvert fald tiltag. Filmen bygger flere gange en spænding op; pirrer for igen og igen at lade luften sive ud. Intensiteten synes bare ikke at blive hængende mellem scenerne og fortætte atmosfæren. Der er med andre ord snarere udsving på spændingskurven end en støt stigning. Dertil kommer en alt for ordinær spøgelseshistorie med alt for ditto virkemidler.

Med omtrent 10 minutter tilbage bliver filmen endelig rigtig intens, men selv om det er fedt, må det siges at være både for lidt og for sent. Ydermere virker den efterfølgende afrunding vag og uforløst. Uden at afsløre for meget, kan jeg fortælle, at det virkelig gælder om at have øjnene med sig i den sidste scene.

Blink og du går glip af det. Sid for langt fra skærmen (og det behøver vitterligt ikke være langt!), og du går glip af det. Okay, for lige at gå hele vejen: Undlad at google slutningen efterfølgende, og du vil sikkert aldrig opdage det. Måske lige subtilt nok ...

Det samme gælder sammenhængen. Filmen forærer os måske nok brikkerne til puslespillet, men vi må selv sørge for at sætte dem sammen. Ikke fordi en film ikke må kræve noget af sit publikum eller lægge op til fortolkning, men intet ved *The Innkeepers* giver indtryk af, at der ligger noget sådant i kortene. Her havde det formentlig hjulpet filmen en del, hvis Ti West enten havde gjort pointen mere gennemskuelig eller tilført en åbenlys skævhed, der manede til spekulation. I stedet ender *The Innkeepers* med at minde om så mange andre spøgelseshistorier, men mindre oprivende og med en umiddelbart fesen, uforløst slutning, hvilket er synd, da den ellers både har charmerende hovedpersoner og kommer udmærket fra start.

Men helt ærligt: En gyser, der ikke leverer på uhyggefronten og alligevel forventer, at publikum gider gense den for at få det hele med? Nej, vel? Jeg tror bare, jeg sætter den næste film på ...

Karakter: 4/10

Ruben Greis

Lille spejl på væggen der
Film, USA, 106 min.

Instruktør: Tarsem Singh

Medvirkende: Lily Collins,
Julia Roberts, Armie Hammer
m.fl.

Lille spejl på væggen der er en af to Snehvide-film der lanceres i år. Den anden film er *Snowwhite and the Huntsman*. Om der kommer flere, ved jeg ikke.

Lille spejl på væggen der er en af de film som i lighed med *Shrek*-filmene og Terry Gilliams *Brothers Grimm* (der som bekendt udgav eventyr, bl.a. eventyret om Snehvide) laver lidt sjov med eventyrets regler og fortællemåde.

Handlingen i eventyret kender alle, så den er det ikke nødvendigt at komme ind på her. Der er byttet lidt rundt på forskellige elementer i handlingen, men uden at afsløre for meget, fungerer det f.eks. godt at dværgene her er en flok tyveknagte. I forhold til i brødrene Grimms forlæg har spejlet større magisk kraft og spiller en større rolle i filmen end i eventyret, så titlen er velvalgt (også den originale titel, som er *Mirror Mirror*). Den visuelle side fungerer fint med kulisserne, og kostumerne er tilpas overdrevne. Men filmen går ikke så langt som for eksempel *Shrek*-filmene i at parodiere og lave sjov med eventyrets konventioner. Filmen forsøger også

lidt at holde tonen som vi kender den i Disneys tegnefilmversion og forsøger at blande uskyldigheden med ironi, nok for at både barnet og forældrene kan få noget ud af den. Endvidere er der en smule plat humor, som er irriterende, men som man ikke finder i *Shrek*-filmene som jeg husker dem (de to jeg har set). Her er prinsen i Snehvides liv Alcott, spillet af Armie Hammer, for plat. Derimod spiller Julia Roberts glimrende som dronningen. Balancen mellem det uskyldige og ironiske fungerer fint, men ødelægges når humoren bliver for plat.

Filmen er ganske underholdende og fungerer fint som familiefilm, men hvis man er til eventyrfilm der bruger ironi og humor, vil jeg nok hellere anbefale at se film som *Shrek* eller *Brothers Grimm*, som så vidt jeg husker ikke fik så god modtagelse og anmeldelser, men som jeg synes var god.

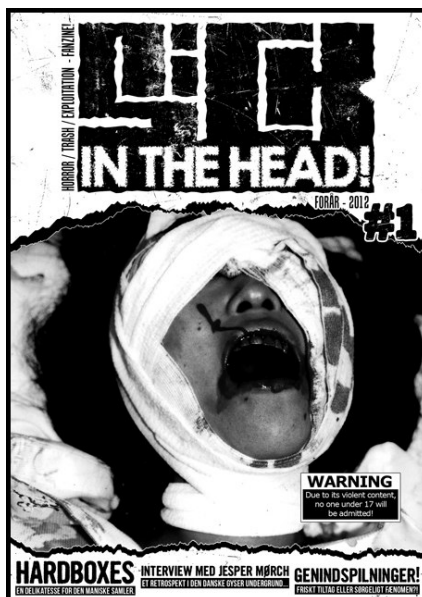
Karakter: 6 ud af 10

Jóannes á Stykki

Sick in the head

Fanzine af Peter Ryberg Larsen
44 sider, 2012, 35 kr

Det er ved at være længe siden vi sidst har set et nyt dansk trykt filmfanzine. Hjemmesider og specielt blogs har overtaget og er blevet zine-skribenternes foretrukne, da nettet giver mulighed for hurtige opdateringer, og man slipper for tryk og distributionsbesværet. Det var derfor med stor glæde jeg fandt ud af at der nu er startet et nyt trykt zine (pudsigt nok så var det på en blog jeg hørte om bladet), og fik selvfølgelig straks bestilt et eksemplar.

Bladet er i det klassiske A5 fanzine-format, med et virkeligt flot og indbydende layout holdt mest i sorte sider med hvid skrift. Selvom forsiden er prydet af et indbundet blødende hoved, så gør det at man virkeligt får lyst til at læse dette zine. Indholdet er også underholdende skrevet, og som ethvert godt filmfanzine er der masser af holdninger og personlige meninger i bladets artikler. Dette skinner bl.a. igennem i artiklen der er en kritisk kommentar til de mange revives og prequels der for tiden laves i Hollywood. Bladet indeholder en top-ti over redaktørens favorit-horrorfilm samt et interview med en af zine-scenens erfarne skribenter, Jesper Mørch. Som ethvert godt film-zine er der også masser af anmeldelser af

horror film som *Satan's Sadists*, *Thriller* – en grym film og *Cannibal women in the avocado jungle of death*.

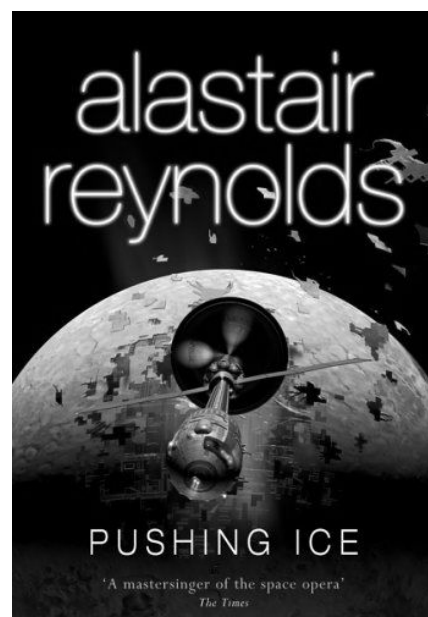
Zinet har masser af personlighed og sjæl, og jeg kan kun håbe at redaktøren har fået mere blod på tanden, således dette zine får lov at leve i mere end et nummer.

Zinet kan bestilles på www.n0x.dk/sith/

Thomas Winther

Pushing Ice

Roman af Alastair Reynolds
Ace Books 2006, 580s.

Det var spændende at møde Alastair Reynolds på dette års Fantasticon, og som den ægte fanboy jeg er, sørgede jeg i løbet af con'en for at få signeret en lille håndfuld af hans bøger. Mens jeg ikke har fattet den store interesse for hans hovedserie af romaner (*Revelation Space*-serien, som er lige lovlig grå og gloomy for min smag – jeg fik samme indtryk af novellesamlingen *Galactic North*, som foregår i samme univers) er jeg blevet ganske glad for hans standalone romaner. Udover den nye *Blue Remembered Earth*, som jeg anmeldte i sidste nummer, er jeg lige nu i gang med *The House of Suns* (2008), som har en forbilledligt enkel og engagerende historie, der ville passe rigtig

godt til en film. Den lidt tidligere roman, *Pushing Ice*, er mere kompleks, samtidig med at den på mange måder er af klassisk tilsnit. Historien er en blanding af *Rendezvous med Rama* og tv-serien *Månebase Alpha*, og hvorfor ikke? Et af kendetegnene ved klassikere er jo at de danner skole, og at elementer fra dem bliver til konventioner indenfor genren.

Pushing Ice er velskrevet; en rigtig page-turner. Historien starter i 2057 ombord på et rumskib der skubber is-kometer indad i solsystemet; en profession hvis udøvere kalder sig ice-pushers. Men i løbet af kort tid begynder den vilde action. Jupitermånen Janus forlader pludselig sit kredsløb og sætter kurs mod en fremmed stjerne, og så accelererer den ellers. Tydeligvis er Janus i virkeligheden et fremmed rumskib med ukendt formål, og vores hovedpersoners rumskib er det eneste der kan nå at indhente og studere Janus inden den forlader solsystemet. Rumskibet bliver fanget i Janus' motorers kraftfelt og bliver hjælpeløst trukket med ud i det mørke interstellare rum. Til sidst må de crashe rumskibet på bagsiden af Janus og starte en mangeårig tilværelse som ufrivillige passagerer på en interstellar rumrejse. Udover de mange eksotiske problemer der skabes af situationen i sig selv, handler historien om magtkampen og det personlige forhold mellem rumeventyrets to kvindelige ledere, Bella og Svetlana. De starter som venner, men bliver med tiden bitre fjender og eksilerer hinanden efter tur, efterhånden som deres respektive lederstjerner hhv. synker og hæver sig. Skildringen af de to kvinder er ganske vellykket, og man kan undre sig over at personskildringen i Reynolds' efterfølgende romaner faktisk er langt mindre detaljeret og mere papagtig.

Udviklingen i *Pushing Ice* kan ikke refereres i detaljer, for der sker meget hurtigt en masse ting, som det ville spoile historien at nævne i en anmeldelse. Plottet er spændende og op-

slugende, men i sidste ende griber det lidt for meget om sig, og der er mange spørgsmål som man aldrig får forklaringer på. Men undervejs beskrives en masse interessant teknologi og nogle mindeværdige aliens. I sidste ende handler bogen om at opridse en mulig vision for hvordan livets og civilisationers udvikling i universet er gået for sig over tid og hvad det hele er endt med. Som sagt er der mange ting man ikke får svar på, og det gør bogen en smule skuffende; det store pay-off indfinder sig ikke. Visionen for livets skæbne i universet er desuden ret gloomy, hvilket ikke er så tilfredsstillende for den optimistiske læser. Men romanen indeholder rigtig mange gode oplevelser, realistiske beskrivelser og imponerende idéer undervejs, og er bestemt et bekendtskab værd.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Den nye koloni – Lige under overfladen 5

Antologi

Red.: Carl-Eddy Skovgaard

Science Fiction Cirklen

2011, 336s

SFC's antologi af SF-noveller fra lovende danske forfattere er nu nået til den 5. årlige udgave. Antologien bliver tykkere år for år,

og denne gang indeholder den 24 historier (eller 23 plus en tegneserie). Den første historie er også en af de bedste, nemlig Lars Ahn Pedersens "En helt almindelig død", som handler om en gammel mand der godt kunne tænke sig at dø. Da historien foregår i en fremtid hvor døden stort set er afskaffet, skal der et større bureaukratisk maskineri i gang før noget så besværligt kan lade sig gøre. Som sædvanlig en yderst velskrevet historie fra en meget talentfuld forfatter, der sikkert ville blive rendt på dørene af de store forlag, hvis ikke det var fordi han insisterer på at skrive i de fantastiske genrer (og ikke bare en af dem, men dem alle sammen, nogle gange endda i samme historier!).

A. Silvestri står for et af antologiens absolut mest originale indslag med historien "Glemmer du så husker jeg alt". Den handler om en systemkritiker i en totalitær fremtid, som er blevet idømt en medicinsk straf som gør at han vågner helt uden hukommelse hver morgen og hver eneste dag må gennemgå hele sit liv ved langsomt at modnes som menneske (gennemgå emotionel pubertet, etc.) og samtidig gradvist huske sit livs begivenheder, komplet med komprimerede versioner af kriser, depressioner og lykkelige perioder. Han skriver derfor bl.a. et næsten identisk politisk manifest hver dag og gennemgår frustrerede og voldelige episoder, som dagligt går ud over hans kæreste, som har besluttet at tage sig af ham.

Et andet af antologiens højdepunkter er Richard Ipsens "Lysets by", som foregår ved floden Ganges i Indien og kommer med en spændende forklaring på hvorfor ingen tilsyneladende nogensinde bliver syge af at drikke vandet fra den grumsede og forurenede flod. Det meste er endda baseret på rigtige, videnskabelige undersøgelser.

Andre af historierne er meget korte; Camilla Wandahl bidrager f.eks. med en ultrakort historie om en pige som er Oppe og gerne vil Ned ...

Og der er Klaus Æ. Mogensens korte men særdeles sjove historie "Palins projekt", om præsident Sarah Palin, som i kådhed beslutter at sætte et kæmpe rumkors op foran Månen, så Jordens kristne ikke længere behøver at skulle trækkes med et muslimsk symbol – seglmånen – på himlen. Den lugter autentisk af netop den form for absurditeter som amerikanske republikanere kan finde på – og så er der endda gode videnskabelige detaljer, for rumkorset kan naturligvis kun placeres i et Lagrange-punkt.

En af de længere historier er Sten Knudsens "Ad astra", som handler om et rumskib fuldt af munke, som møder diverse 'guder' ude i rummet; rumvæsner som påstår at religion er noget de har designet for at primitive intelligenser som os hurtigere kan udvikle sig hen imod en teknisk avanceret civilisation.

Endelig vil jeg nævne Henning Andersens rumkrimi "Ananke", som er skrevet i et højst underholdende, rått og sjovt sprog.

Ellers er historierne af svingende kvalitet, men de fleste er tankevækkende og fantasifulde, og de udgør tilsammen en fin antologi.

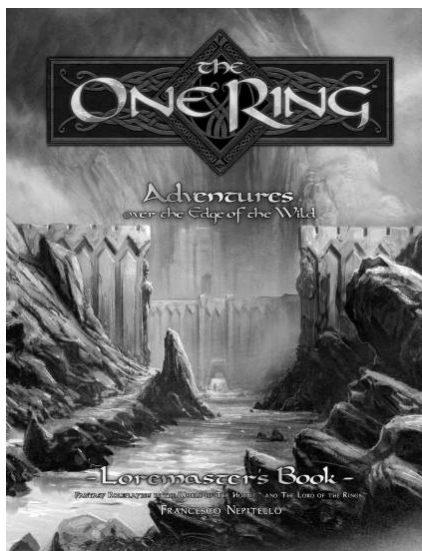
Tue Sørensen

The One Ring

Rollespil af Francesco Nepitello Cubicle 7, 2011

The One Ring, med undertitlen *Adventures Over the Edge of the Wild*, er et rollespil, der tager udgangspunkt i årene efter slaget ved Det ensomme bjerg. Allerede nu har jeg afsløret nok til at skarpsindige læsere ved, at vi er i Tolkiens univers, og at rollespillet udspiller sig få år efter begivenhederne i *Hobbiten*.

The One Ring er et flot produceret rollespil. *The One Ring* kommer i en kassette med to bøger, én til spillerne og én til spillerleder, to kort over Dunkelskov og omgivelser, igen ét til spiller-

ne og ét til spilleder, og syv terninger – en 12-sidet terning med en Gandalf-rune og en Sauron-rune, samt seks 6-sidede terninger, hvor der er trykt en sejrs-rune sammen med 6'eren. Bøgerne er trykt på glittet papir, er helt i farver og illustrationerne er flotte og meget stemningsrige, og flere af dem er af selvste John Howe, der har leveret nogle af de mest stemningsfyldte illustrationer af Middle Earth.

I *The One Ring* spiller man eventyrere i form af hobbitter, elvere fra Dunkelskov, dværge fra Erebor eller nogle af de mennesker, der bor omkring Laketown, i vildmarken eller som er flokkedes om Beorn. Systemet bygger i al sin enkelthed på, at hver spiller vælger en race/kultur, dernæst en baggrund for karakteren og sidst hvilket kald, karakteren følger. Der spenderes nogle point på at personliggøre karakteren ved at købe færdigheder for pointene, og der vælges udstyr - rustning, våben og rejse-grej – og til sidst et niveau i Valor eller Virtue. Systemet kombinerer karrierevalg med pointkøb til at gøre det hurtigt med at lave karakterer. Når først spillet er gået i gang, er der rige muligheder for at opbygge karaktererne yderligere – færdigheder forbedres langsomt gennem deres anvendelse og optjente *skill points* kan spenderes i wintersæsonen, hvor alle overvintrer, til at forbedre evner, og heltene kan forbedre deres Valor og Virtue, som en slags 'levels', der åbner for tilegnelsen af legendarisk ud-

styr – som når Frodo og Bilbo erhverver sig brynjer og klinger – og for nye evner, som elvernes evner udi trolldom, som fortryller Bilbos rejseselskab, da dværgene og hobbiten er på vej gennem skoven.

Spilmeknikken i *The One Ring* ligger meget i tråd med nyere tids regelsystemer, hvor der er lagt vægt på at færdigheder og evner skal løse en bred kategori af problemer på enkel vis, og kampsystemet er fokuseret på heltene. Der bruges ikke et system med figurer og grids, men et abstrakt system, hvor det er heltens relative positioner, som spiller ind. Kampe mod orker og edderkopper tager ikke lang tid, men der er rig plads til dramatik og heltemod. Kampsystemet bruger ikke et avanceret eller tabelrigt system for angreb og skade, som dets forgænger, *Middle Earth Roleplaying System* (MERP), gjorde. Overordnet set fungerer systemet ved, at der rulles en 12-sidet terning samt et antal 6-sidede terninger, der svarer til heltens færdighed – om det er i at svømme, synge eller svinge med økser – og hvis summen af terningerne når sværhedsgraden, lykkes opgaven. Derefter tæller man antallet af 6'ere på de 6-sidede terninger for at se graden af succes. Fejler rullet, kan spilleren spendere Håb-point for at opnå en succes, men det er risikabelt for en helt med meget lidt eller slet intet Håb er sårbar over for Skyggens indflydelse og kan blive opslugt af dragesyge eller andet vanvid.

The One Ring fokuserer på at bringe mange af oplevelserne fra *Hobbiten* til live, og spillet besidder derfor både regler for, hvorledes dynamikken i rejseselskabet er, hvor lang tid det tager at rejse mellem to steder, og hvilke udfordringer, der kan opstå undervejs. De mange forskellige områder, som regelsystemet dækker, er alle steder håndteret ved enkle mekanismer, der gør det let at bruge reglerne.

Styrken ved *The One Ring* er dens loyalitet over for kildematerialet. Der er gjort en dyd ud af et bygge regelsystem og spilme-

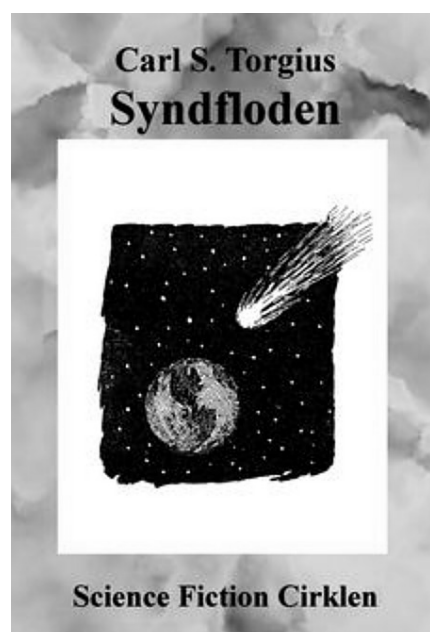
kanik op over Tolkiens univers – men kun med baggrund i *Hob-bitten* frem for hele forfatterskabet – og mange moderne fantasy-elementer findes med god grund derfor ikke i *The One Ring*, da de heller ikke har deres plads i Tolkiens værk. I stedet er et stemningsrigt univers og et let tilgængeligt regelsystem pakket ind i smukke bøger, som rummer spiloplevelser for både erfarne som uerfarne rollespillere.

Morten Greis Petersen

Syndfloden

Carl S. Torgius

Science Fiction Cirklen 2010

Syndfloden er en interessant bog. Det er ikke nogen god bog, men den er i det mindste relativt hurtigt læst med sine ca. 200 sider, og dog formåede den flere steder at være en kedsommelig læseoplevelse. Bogen er interessant, fordi det nu snart 100 år gamle værk er nærmest en tidskapsel ind i en anden tidsperiode.

Syndfloden er en dansk science fiction-roman fra 1913, som SFC under Niels Dalsgaards kyndige indsigt har genudgivet, og det er interessant at læse så gammel en science fiction-historie, dels fordi den er dansk, og derfor foregår tæt hjemmepå, og dels fordi den fortsat er så langt fra læserens egen hverdag. På

100 år er der sket mange ændringer.

Bogen er en katastrofefortælling, hvor forfatteren skaber et mikrokosmos ud af en gruppe overlevende, og vi får således en række forskellige blik på datidens sociale og politiske forhold, hvor de overlevende repræsenterer forskellige dele af samfundet, fra rigmanden der har finansieret ubåden til den socialistiske talsmand for arbejderne. Udgangspunktet er, at en komet nærmer sig jorden, og en lille gruppe mennesker tager tilflugt i en ubåd, hvor de formår at overleve, mens resten af menneskeheden går under. Vi følger nu gruppens forsøg på at bygge et nyt samfund op.

Vejen til en ny fremtid er lang og omstændelig for de overlevende, som for en kort tid finder levnene efter Atlantis, inden det endnu en gang opsluges af havet. Siden finder de sidste overlevende land, som de påbegynder en ny koloni ved, men flere farer lurar i form af både magtkampe blandt de overlevende og en kamp mod de sidste farer fra kometen i form af giftskyer.

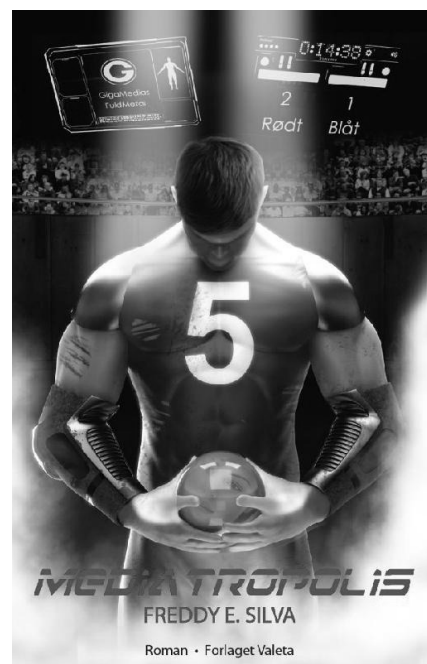
Katastrofefortællinger som *Syndfloden* eller f.eks. den klassiske *Da triffitterne kom* af John Wyndham bruger fortællingens ramme til at udforske forskellige aspekter af samfundet, som det kollapse og de overlevende forsøger at finde en ny orden, hvilket i *Syndfloden* bruges til lange samtaler, og her er Carl Torgius ingen stærk forfatter, og samtalerne forvandler sig let til træske monologer. Ikke desto mindre er afsnittene interessante, men mest for vinduet ind i en anden tidsalder og de tanker, der her blev gjort om samfundet og dets indretning. En ting man med sikkerhed lærer er, at anarkister var uønskede og at datidens blik på dem var, at de var folk, der ødelagde ting for den meningsløse ødelæggelses skyld.

Morten Greis Petersen

Mediatropolis

Roman af Freddy E. Silva

Forlaget Valeta, 2012, 358 sider

FullMetal er en blodig sport der er meget populært i året 2060. I spillet kæmper to hold en drabelig kamp for at score point med en jernkugle på en magnetisk bane. Alle kneb gælder når man skal forbi modstanderne. Spillerne er langtidsfanger fra fængslerne, så der er ingen medlidenhed fra publikum. Det er mediekoncernen GigaMedia som står bag, et firma der står bag flere reality shows, men deres store guldæg er Full Metal.

Nicolas King er blevet uskyldigt dømt for mordet på sin kone, og han bliver udvalgt til at skulle tage sin plads i FullMetal da et af holdene netop har mistet en spiller. King viser sig at være en rigtigt dygtig spiller, der formår at bringe taktik ind i spillet. Dette gør ham populær blandt publikum, men hadet blandt modspillerne. Hans medspillere er også glade for ham, for efterhånden som de vinder flere kampe, får de flere privilegier i fængslet. En af fangevogterne får også sympati for King og forsøger at hjælpe ham, både i hverdagen og i forhold til Kings sag.

Det viser sig at der er folk i fængslet som kender til sandheden om Kings sag, men det er

svært at få talt sammen da de hele tiden er overvåget, og der er kameraer og mikrofoner over alt. King sætter sig for at ville slippe væk, hvilket bestemt ikke er ligetil.

Bogen henter inspiration i Stephen Kings *The Running Man*, som også handler om et blodigt tv-program og hvor hovedpersonen kæmper både for at overleve og for at komme ud af sin situation. Den verden der beskrives, er meget styret af medierne, men hvor folk meget hurtigt mister interessen for de medieskabte kendisser, derfor er medierne nødt til hele tiden at gøre tingene mere ekstreme for at holde seerne fanget.

Silva har et meget levende og beskrivende sprog, hvilket både gælder personbeskrivelser, men også de mange actionscener er beskrevet så man ikke kan lade være med at blive fanget ind i handlingen.

På forlagets hjemmeside kan man se det interview jeg lavede med Silva på årets fantasticon.

Thomas Winther

Minerne på Orthomyx og andre SF-noveller

Samling af Flemming Rasch
Science Fiction Cirklen 2011

Denne novellesamling af Flemming Rasch rummer 27 korte, skæve historier, der spænder fra

satiriske, politiske allegorier over en science fiction-fans dagdrømme til skæve, underfundige historier, som er mere weird fiction eller poetiske end de er science fiction.

Længden på historierne er svingende, generelt er de alle korte, og har samlingen en svagthed, så er det, at de ofte er for korte, og at forfatteren har for meget på hjerte, og det går lidt for hurtigt med at få det fortalt. Flere af særligt de små historier synes nærmest at være synopsis eller udkast til længere historier, som venter på at blive skrevet.

Samlingen spænder vidt, og de mange historier er en tur gennem en science fiction-fans brede læsning, og man aner inspirationen og lysten til at gå i de store og klassiske forfatters spor såsom Clarke, Niven, Dick, Heinlein, Bradbury og mange flere, og samtidig er det også en science fiction-fans legen med genren og den skæve ide, som kommer til én på alle tidspunkter af døgnet, og lige akkurat blomstrer op til at være en finurlig, lille historie. En fornøjelse ved læsningen af novellesamlingen er at få et indblik i andre science fiction-entusiasters tilgang til interessen.

Samlingen rummer mærkelige historier om folk strandet i aparte lejligheder, hvorfra de har et netværk af telefoner til at komme i kontakt med hinanden, til historien om en mand med en fjernkontrol, der kan skyde folk på TV og forvandle elendige sitcoms til gode science fiction-serier, og hvem finder ikke det savnet? Der er historierne om Janus Rumghoul II og hans bizarre eventyr, hvor universets bedste chokoladekage gentagne gange spiller en rolle, og der er en del korte, korte historier om den interplanetare plante, der ved et kedeligt uheld forårsager mindre katastrofer på jorden. Historierne er tankespind og der er sjove ideer iblandt, men flere historier er skitser, som savner at blive foldet helt ud for at give en fuldt, afrundet læseoplevelse.

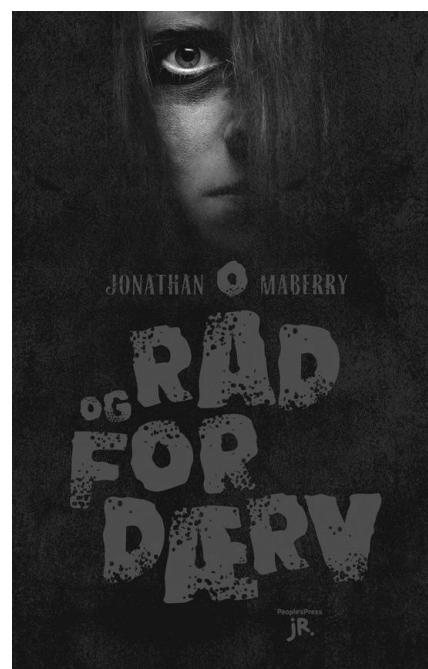
Morten Greis Petersen

Råd og fordærv

Roman af Jonathan Maberry

Originaltitel: *Rot & Ruin*

PeoplePress Jr, 2012, 548 sider

Vi befinder os ca. 12 år efter de døde rejste sig og overtog verden. Eller rettere, de overtog langt størstedelen af verden, for i små enklaver har de levende opbygget minisamfund, som forsøger at fungerer bag de hegn, der holder zombieerne ude. Benny var kun ganske få år gammel, da zombieplagen brød ud og hans mor og far omkom. Hans ældre bror flygtede med ham og har taget sig af ham siden. Broderen Tom er nu dusørjæger, og han drager ud i fordærvet uden for hegnene og opsporer bestemte zombier for at give dem fred. Dette sker på opfordring af zombiens familie, der ikke længere ønsker at deres slægtninge er udøde. Benny nærmer sig nu sit 15. år, og han skal nu til at have et job for at kunne bevare fulde mædrationer. Han prøver forskellige jobs, men ender med at gå i sin brors fodspor.

Igen gennem sin bror får han en bedre forståelse for at zombieerne skal behandles med respekt, da de er tidligere mennesker, og selvom de er meget farlige, er de ikke onde, da de drives af deres instinkter. Ondskaben møder Benny dog blandt andre mennesker, specielt hos nogle dusør-

jægere, der har en hemmelighed de for alt i verden vil skjule, også hvis det indebærer at bortføre og dræbe. Dette får han for alvor at mærke da rygten om "den forsvundne pige" begynder at florenter. Hun skulle være en pige på 13-14 år som lever i zombieland og klarer sig selv. Rygten vil at hun har set og oplevet noget som to brutale dusørjægere ikke vil have kommer frem, og da Bennys veninde Nix måske har viden om hvor den forsvundne pige holder til, forsøger dusørjægerne at dræbe Tom og Benny og bortføre Nix for at tage hende med til 'Legeland' hvor hun vil blive sat i arenaen for at deltage i de ulovlige zombie-kampe.

Bogen er en ungdomsroman og ikke så blodig og splattet som andre zombie bøger. Der er dog blodige scener, men det er mere i kampe mod andre mennesker, end det er mod zombieerne. Bogens primære historie er Bennys udvikling fra barn til voksen i en verden hvor man meget hurtigt kan blive voksen. Han skal forholde sig til svigt, ondskab, kærlighed og spørgsmålet om hvad han vil med sit liv. Det er ikke alle tingene han får styr på, men bogen lægger meget op til kun at være første bind i en serie, og næste bind er ude på engelsk, men mon ikke også vi får den på dansk senere.

Thomas Winther

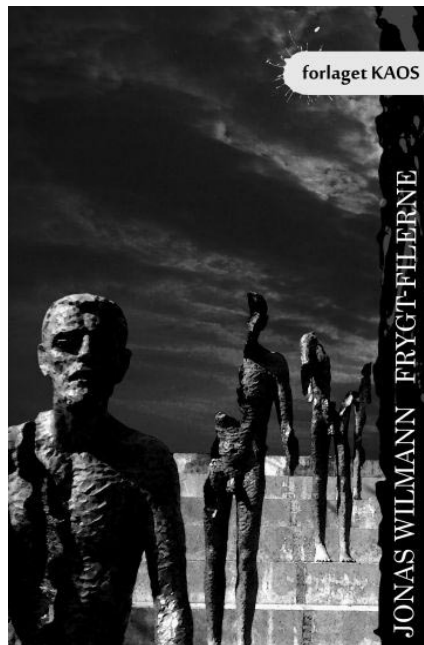
Frygt-filerne

**Novellesamling
af Jonas Wilmann**

Forlaget KAOS, 2012, 248 sider

Tidligere når jeg har anmeldt Jonas Wilmanns bøger, har jeg ment at de ofte har været for korte i forhold til den historie der var mulighed for at fortælle. Denne gang skal fortællingerne være korte, da der denne gang er tale om en novellesamling, hvor fortællingerne netop skal være korte og skarpe.

De otte noveller er horrorfortællinger, men de er også skæbnefortællinger. Det er manden

der bliver opslugt i internettet og forgår i den virkelige verden mens han fanges ind af pornosidernes sirener. En anden novelle er om manden der er så opslugt af sit arbejde som kunstkonservator at han (eller jobbet) ender med at fortære hans familie. En mand har så længe gået i frygt for det kvindelige køn, at han ikke ved hvordan han skal håndterer kontakten til en kvinde. Endnu et tema som kan relateres til den virkelige verden, er historien om hvordan noget der ser monstrøst ud, viser sig ikke at være det, men at det monstrøse kan gemme sig lige under overfladen i det normale. Der er således flere af historierne der direkte eller indirekte handler om frygten for virkeligheden.

Af andre typer historier er der historien om en ældgammel hemmelighed som ligger skjult under en lille ø, og som bedemanden ind til nu har været uvidende om. Han bliver introduceret til hemmeligheden via en nekrofil praktikant.

Der er også en hilsen til horrorfortællingens forfader, den gotiske fortælling, med kvinder lukket inde på en herregård. Her er det tre søstre der skal beslutte sig til hvad de vil gøre med arven efter deres bedstemor. Der er dog noget i deres historie som de ikke alle husker.

Samlingens sidste fortælling er navngivet "Horror". En horrorforfatteres forsvar for en gen-

re som er uglest og som ofte henvises til børne- eller ungdomsbiblioteket, da voksne læsere ikke forventes at kunne tage den seriøst. Her er også hilsner til de anmeldere der ikke forstår forfatterens hensigter. En novelle der umiddelbart kunne virke som en bitter forfatteres svar for sin genre og modsvar til sine kritikere, men det er faktisk en rigtig god horror-novelle, og den af samlingens historier jeg vil mene er bedst.

Historierne i samlingen er både godt fortalte og skarpe i deres fortælling, og det viser sig også her at novellen er et rigtigt godt format til horror. Det vigtigste er dog altid at en historie har det omfang som historien kan bære og har behov for, og novellerne i denne samling har den længde de skal have.

Thomas Winther

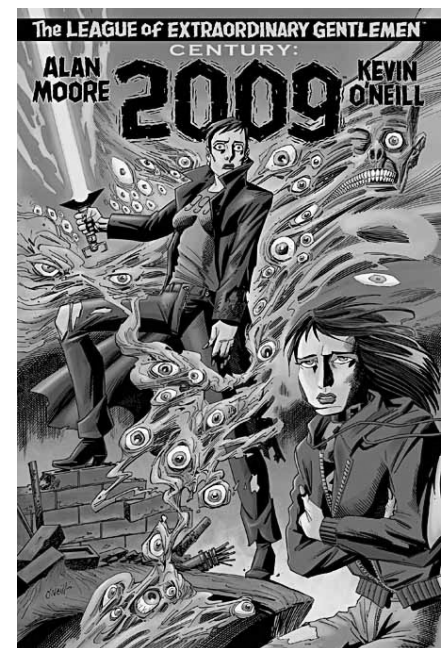
The League of Extraordinary Gentlemen: Century: 2009

Tegneserie, 80 sider

Skrevet af Alan Moore

Tegnet af Kevin O'Neill

Top Shelf, 2012, \$9,95

Century: 2009 er tredje og sidste bind i den tredje fortælling om *The League of Extraordinary Gentlemen*, som udspiller sig

over det 20. århundrede i en noget anderledes udgave end den vi kender. De to foregående bind foregik i 1910 og 1969, og nu er turen så kommet til 2009 (som vel strengt taget er det 21. århundrede, men lad os ikke fortabe os i detaljer).

I starten af historien ser det ikke godt ud for vores helte. Den eneste der er tilbage fra gruppen, er Orlando. Allan Quartermain er gået til i narkotika, og ingen har set noget til Mina Murray siden hun forsvandt i 1969. Orlando bliver så kontak- tet af Prospero (ham fra Shakespeares *Stormen*), som fortæl- ler at det står helt galt til: Måne- barnet, som skal blive den næste Antikrist, er blevet født, og Liga- en har ikke forhindret det, sådan som de ellers var blevet pålagt. Orlando må nu se om hun kan samle stumperne af Ligaen og få løst den opgave, som ikke blev løst i to foregående forsøg, da Ligaen var større og mægtigere – noget der ligner en umulig opga- ve.

Baggrundsverdenen for *The League of Extraordinary Gentle- men* er en *alternate history* som den kunne have set ud hvis man- ge af litteraturens helte- og skur- keskikkelser, fra Allan Quarter- main og Kaptajn Nemo til Dra- cula og Moriarty, rent faktisk havde levet. I det 20. århundrede har det blandt andet udmøntet sig i at skurken i Anden Ver- denskrig ikke var Hitler, men Charlie Chaplins Hitler-parodi Adenoid Hynkel fra *The Great Dictator*. I tiden efter Verdenskri- gen har Storbritannien tilsyne-

ladende været underlagt Big Brothers diktatur – dette er dog sket noget før 1984.

Ellers ligner 2009 i det store og hele sig selv, bare en smule mere trist, slidt og desillusionere- ret end i virkeligheden, og huse- ne og flyvemaskinerne er noget mere retrofuturistiske (a la *Dan Dare*, som der også er nogle re- ferencer til i tegneserien).

Kevin O'Neils tegninger er som sædvanligt flotte, og der er nogle scener hvor han får lov til at udfolde sin evne udi det grote- ske, men han får desværre ikke helt samme mulighed som i tidli- gere bind til virkelig at vise hvad han kan. Selv i 1969-bindet var der trods alt mulighed for nogle psykedeliske scener; tilsvarende er der ikke rigtig plads til her.

Ligesom de to tidli- gere bind lider dette under at Moore og O'- Neil ikke har kunnet bruge det 20. århund- redes mere farverige litterære figurer, da de stadig er underlagt copy- right. Så Ligaen be- står ikke af fx The Do- ctor (Who?), de briti- ske Avengers, Danger Man, the Saint, Thun- derbirds, Judge Dredd og hvem man nu ellers kunne finde på at sam- mensætte en britisk supergruppe af. Der er nogle referencer til Ja- mes Bond og (især) Harry Potter, men det er temmelig tyndt sammenlignet med

Ligaen som den så ud i de to før- ste serier. De øvrige referencer (som der selvfølgelig er masser af) er noget mere obskure, især for ikke-englændere.

Historien er også en smule tynd. Vores helte finder ret nemt deres Antikrist, der dog viser sig ret umulig at overvinde, indtil redningen (næsten bogstaveligt) falder ned fra himlen. Det er en ret sjov *deus ex machina* – få vil næppe gætte hvem rednings- manden er – men det er stadig en *deus ex machina*, og det er altså ikke den mest tilfredsstil- lende form for afslutning på en dramatisk historie.

Der er dog tale om en afslut- ning på hele sagaen om *The Le- ague of Extraordinary Gentle- men*, så dem der har fulgt med i serien til nu bør læse den. Det virker ikke som det er muligt for Moore og O'Neil at fortsætte se- rien herfra – at lægge nogle hi- storier i fremtiden vil gå imod hele konceptet med at bruge kendte litterære figurer i en al- ternativ verdenshistorie. Det er da muligt at der kan lægges nog- le historier før de første serier, men det virker heller ikke rigtig sandsynligt. Vi får se ...

Klaus Æ. Mogensen

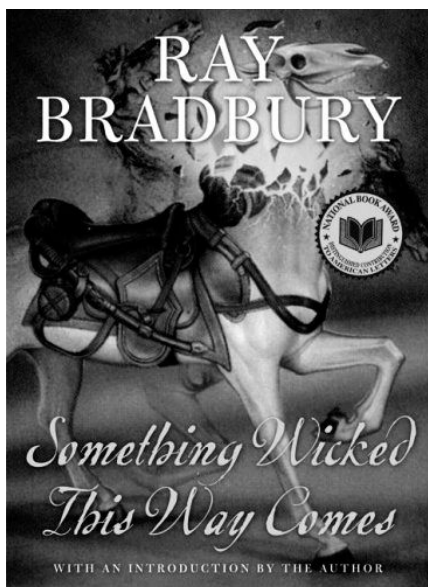
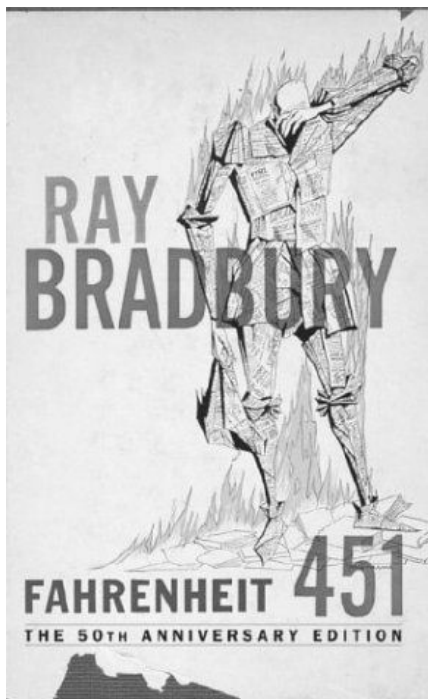

RAY BRADBURY

1920- 2012

Af Jóannes á Stykki

Den 5. juni 2012 døde en af det 20. århundredes litteraturs store forfattere, Ray Bradbury, 91 år gammel.

Ray Douglas Bradbury blev født 1920 i Illinois i USA. Familien flyttede rundt og slog sig ned i Los Angeles i 1934. Ray Bradbury startede som så mange andre med at skrive i fanzines, sit eget og andres. Endvidere skrev han i pulpmagasiner. Hans debut som forfatter med honorar fik han med novellen "Pendulum", som blev trykt i magasinet *Super Science Stories* i 1941.

Ray Bradbury skrev forskellige slags tekster bl.a. noveller, romaner og til tv-serier som *Twilight Zone*. Det meste han skrev, var science fiction, men han skrev også horror. Ray Bradbury har skrevet rimelig omfangsrigt og der er nok at vælge imellem.

Ray Bradbury er måske mest kendt i brede kredse som forfatteren af romanen *Fahrenheit 451* (1953; filmatiseret af Francois Truffaut i 1966), der er en science-fiction roman om et totalitært styre der har forbudt bøger. Og da alle bygninger er brandsikrede, har man derfor et brandkorps til at brænde bøger i stedet for at slukke brande. En roman der rummer muligheder for flere forskellige læsninger, både i forholdet mellem totalitær politik og kultur og om hvordan vi kommunikerer vores historier til hinanden; et emne som er aktuelt i dag, hvor der er mange tegn på at den trykte bog er på vej ud. Men vigtigst, synes jeg, også som et forsvar for fantasien overfor instrumentalismen.

Andre er måske mere til horror-romanen *Something Wicked This Way Comes* (1962; filmatiseret 1983). Samlingerne *The Martian Chronicles* (1950; tv-miniserie 1979) og *The Illustrated Man* (1951; filmatiseret 1969) hører også til hans mest kendte værker. Blandt andre filmatiseringer er *A Sound of Thunder* (2005) og *Chrysalis* (2008).

I dag skriver de fleste populære forfattere hovedsageligt romaner, men tingene var anderledes i 1950'erne og 60'erne da Bradbury var mest aktiv som forfatter. Dengang var magasinerne det største marked for fiktion, især genrefiktion, så ud af Bradburys lange og omfangs-

rige forfatterskab findes der kun 11 romaner, hvoraf de fire endda er 'fix-ups' af tidligere udgivne noveller. Til sammenligning har han udgivet over 400 noveller i varierende længde, hvoraf omkring 50 aldrig er blevet genudgivet siden deres oprindelige magasinudgivelse.

Man husker tit bedst de ting man læser og ser i sin barn- og ungdom. Selv husker jeg bedst tv-serien *Ray Bradbury Theater*, hvor han introducerede episoderne, som var baseret på hans egne historier. Han sad dér blandt en masse forskellige mærkelige ting og forklarede hvordan han brugte disse ting som inspiration til at skrive sine historier. Og disse historier var altid meget gode og meget uhyggelige, syntes jeg dengang. Ray Bradbury blev oversat til færøsk i 1970'erne. Det var nogle horror-historier, som også gjorde ret stort indtryk på mig, så for mig vil Ray Bradbury altid være horror-forfatteren.

Men hans største bedrift, som han bør huskes for, var at selv om han skrev fantastisk litteratur, som tit bliver beskyldt for at være underlødige, så er hans historier så gode, at selv dem der abonnerer på ideen om at realistisk litteratur er den eneste rigtige form for litteratur, også må anerkende hans værk.

Bradbury blev ved med at skrive op i en ganske høj alder og udgav i 2006 romanen *Fahrenheit 451*, som er en slags fortsættelse til hans tidlige, delvist selvbiografiske roman *Dandelion Wine* (1957). Bradburys professionelle karriere som forfatter har således strakt sig over ikke mindre end 65 år – ikke nogen ringe bedrift.

JENSEN OG DOMMEDAG

Af Jesper Rugård Jensen

En torsdag aften, hvor Jensen var træt
Og ganske aldeles, pragtfuldt mæt,
Sad han og tænkte i sofaen sin
Med en tændt cigar og et godt glas vin,
Da lyset flakkede vildt og forsvandt,
Fulgt af en lyd som en gal elefant
Der blæste i tusinde trompeter
Der alle kaldte kækt på Sankt Peter.
Jensen vågnede med et arrigt grynt
"Sig mig, er dommedag lige begyndt?"
Han rejste sig og tog sine træsko på,
Slog døren op og begyndte at gå
"Hvad laver I rødder, I Herrens navn,
I skulle hellere tage at gøre lidt gavn
Og behersk så jeres væmmelige trang
Til at larme som jordens undergang."
Så tog han deres musikinstrumenter,
Kaldte dem sølle bistanfsklienter
Og gik opløftet ind i sin stue,
Tømte sit glas og begyndte at snue.

På vejen under gadelygternes skær
Står der tre væsener i gyldne klæder
De to græder tunge tårer af sølv
Til den tredje spørger "Så, hvad med en øl?"
Jensen sover, og gaden er tom.
Drømmer han om, hvad der næsten kom?
Et sted køber tre engle øl på klods
Og snakker om at sige op i trods.

Illustration: Jesper Rugård Jensen

CON, CON IKKE

Af Flemming R.P. Rasch

I 2005 kom jeg med i en styregruppe der skulle finde en person til at stå for Fantasticon 2006, da mange af de mest aktive fra Fantasticon 2005 skulle koncentrere sig om Eurocon i 2007. På en eller anden måde endte det med at jeg selv blev den person og faktisk blev jeg det seks gange i træk. Dette er historien om hvad der gik forud, hvad der skete og lidt om hvorfor og hvordan.

Artiklen er illustreret med billeder fra Fantasticon 2012

Før Fantasticon

Min første science fiction-con var, så vidt jeg husker, Dancon en gang sidst i 1980'erne ('con' er en udbredt forkortelse for 'convention', som bedst kan oversættes til kongres, messe eller festival; red.). Deltagerne var arrangørerne, Science Fiction Cirkelns aktive medlemmer, samt et par stykker mere, heriblandt mig, vel en 10-15 stykker i alt. Vi snakkede lidt, så nogle film, og hyggede os med vores interesse for science fiction. Dengang var jeg aktiv i det københavnske rollespilmiljø, og der var en del personoverlap mellem science fiction-fans og rollespillere, blandt andre Klaus Æ. Mogensén, som prøvede at lokke mig med i fandom allerede dengang. Det lykkedes først femten år senere.

I mellemtiden havde der været Fabula 96, også arrangeret af Science Fiction Cirklen. Den lå præcis samtidig med årets store københavnske rollespilsbegivenhed Viking-Con, så jeg var der kun nogle få timer. Men jeg

nåede at blive ret imponeret over hvor stort det var i forhold til Dancon. Her var nogle af mine yndlingsforfattere såsom Harry Harrison, og især Bruce Sterling, som jeg var stor fan af dengang. Man kunne faktisk komme og høre dem tale nogle få kilometer fra hvor jeg boede! Det giver et helt andet billede af forfattere at se dem i virkeligheden, og det kan hjælpe til bedre at forstå og værdsætte deres bøger. Det er ikke mere en anonym bog man har købt i Fantask, men en bog af den mand man kan huske for nogle (kloge) ting han har sagt.

Nogle år senere var jeg begyndt at skrive kortprosa. Den meget løse skrivegruppe jeg var i, var gået i opløsning, så jeg ledte efter en ny. Det var Klaus som da fik mig med i en skrivegruppe, hvor alle de andre var medlemmer af Science Fiction Cirklen. På den måde kom jeg i gang med at skrive science fiction og blev samtidig mere aktiv i dansk science fiction-fandom. Science Fiction Cirklen havde på det tidspunkt haft planer om at lave en ny Fabula, som ikke var blevet til noget, og selv den årlige Dancon var der problemer med at få samlet folk til. Der var også en del medlemmer som var utilfredse med at man kun beskæftigede sig med science fiction og ikke med f.eks. fantasy og horror. I sommeren 2003 var jeg da med til at stifte foreningen Fantastik. Et af målene med den nye forening var at etablere en årlig dansk con for science fiction, fantasy og horror.

Starten

Den første Fantasticon blev holdt i 2004 med Olav M.J. Christiansen som formand. Det foregik i Valby Medborgerhus (nu Valby Kulturhus) i en weekend med samtidige aktiviteter i flere lokaler, foredrag, paneldiskussioner, film-forevisninger og populærvidenskab. Alt det som en traditionel convention skulle have. Men på det tidspunkt var der stadig seks år til jeg for første gang skulle opleve en af de udenlandske forbilleder for Fantasticon.

Susanne Hodges (Fantastiks formand) byder velkommen til Fantasticon 2012.

Foto: Henrik Conradsen

The Visitors are your friends. Foto: Jan Andersen

der senere vandt Danmark, repræsenteret ved Olav, så retten til at holde Eurocon i 2007.

De seks år

I hverken 2004 eller 2005 havde jeg haft nogen central rolle i planlægningen. Jeg var på det tidspunkt med i både Fantastiks og SFC's bestyrelse og havde travlt med at gøre et studium færdigt. Men da Fantasticon i 2006 pludselig stod uden en arrangør til årets con og jeg omtrent samtidig havde trukket mig fra nogle andre opgaver, påtog jeg mig at lave en lille con senere på året.

Det første jeg gjorde, var at booke lokaler i Valby Medborgerhus. Jeg ville gerne holde mig fra dyre ting, såsom udenlandske æresgæster. Men jeg ville dog forsøge at få fat i et enkelt 'stort navn' fra Danmark. Det endte så med at jeg fik ja fra både Lene Kaaberbøl og Josefine Ottesen, og pludselig havde Fantasticon 2006 vokset sig meget større end planlagt. Men på en eller anden måde fik jeg også tid til at starte en årlig novellekonkurrence op, som jeg kørte helt frem til 2011, med skiftende meddommere.

Det var så meningen at Olav og de andre, der var i gang med at planlægge Eurocon 2007, skulle vende tilbage til Fantasticon i 2008. Men Eurocon, der

Den første Fantasticon blev planlagt på ganske kort tid. En måned eller to, så vidt jeg husker. Det meste var noget hurtigt sammenbikset: Kan du ikke snakke lidt om science fiction i tegneserier sammen med Klaus og Tue? Jo, det kunne jeg godt. Jeg var også med i et panel om film, som ingen vist helt fangede meningen med. Men vi fik da sagt nogle ting og folk var glade og tilfredse.

Ambitionsniveauet for den næste Fantasticon blev skruet voldsomt op. I udlandet varer en con ofte 3-4 dage. Så længe skulle vores con også være. En 'rigtig' con har et antal æresgæster, som er forfattere og andre der er internationalt 'store navne' i fandom, som får deres rejse + hotel betalt. Sådan nogle skulle Fantasticon 2005 også have. Og som det sidste skulle der komme rigtig mange mennesker, både fra Danmark og udlandet.

Det første problem var at finde lokaler. Tidspunktet for Fantasticon 2005 var blevet fastsat til St. Bededag og den følgende weekend, for at have tre dage hvor de fleste har fri. Men Valby Medborgerhus var lukket, og andre steder var for dyre eller var allerede booket, så efterhånden svandt mulighederne ind. Nogle få måneder før Fantasticon lykkedes det da at få en aftale med Blågården på Nørrebro. Flere andre ting var ved at gå galt. Der var inviteret rigtig mange men-

nesker som man havde lovet betaling for rejsen samt overnatning, og det endte med et gigantisk underskud, som dog blev mindsket lidt ved at nogle af dem der havde lagt ud, valgte at donere pengene.

På trods af problemerne var Fantasticon dog en succes. Der kom mange flere mennesker end året før, og der var både Christopher Priest, Harry Harrison samt flere andre ret kendte forfattere med. Irske Dave Lally, en af de mest aktive fans i europæisk science fiction, var med som fan-æresgæst. På Fantasticon 2005 afslørede han og Olav en plan om at Danmark skulle være vært for Eurocon 2007. På Worldcon i Glasgow nogle mæne-

H.H. Løyché, Ellen Datlow (æresgæst), Tue Sørensen, Mogens Sørensen.
Foto: Henrik Conradsen

Dr. Klaus Ewil von Morgenstern.

Foto: Jan Andersen

publikumsmæssigt og indholdsmæssigt blev en stor succes, havde desværre været ekstremt stressende for planlæggerne. Jeg kunne sige mange ting om det, men vil nøjes med at sige at det som skulle have været en forsoning mellem nogle af fraktionerne i dansk fandom, endte med at splitte dem mere ad. En del personer trak sig helt fra fanmiljøet. Men heldigvis var der kommet nye fans til på grund af Eurocon. Jeg havde også været lidt med i planlægningen, men var stadig fuld af energi til at lave cons, efter at have oplevet en stor international con for første gang. Her var bare alle der var noget i europæisk fandom, og flere fremragende forfattere som Zoran Zivkovich, Stephen Baxter og Anne McCaffrey.

Til 2008 ville jeg have en udenlandsk æresgæst. Uden at jeg faktisk havde læst andet end et par noveller af ham, fandt jeg frem til at Norman Spinrad kunne være en meget interessant forfatter at have som gæst. Jeg korresponderede med ham gennem længere tid, før han endelig sagde ja. På Eurocon havde vi forsøgt at få Erwin Neutsky-Wulff som gæst, hvilket ikke var lykkedes, men vi spurgte ham igen, og fik ja. Han blev så vores anden æresgæst.

Så var der lokalerne. Valby Medborgerhus havde været et ok sted, men deres lokaler var ret gamle og ikke særligt pæne. Vi besluttede så at flytte til Vanløse Kulturhus, som da kun var nogle få år gammelt. Det var langt dyrere end Valby, men vi havde fået en del af Eurocons overskud og fik desuden penge fra Vanløse Lokaludvalg, så det lige akku-

rat løb rundt. 2008 bød også på en lille overraskelse. Igennem længere tid havde jeg forsøgt at få fysikeren Holger Bech Nielsen til at komme og fortælle om sin teori om 'random dynamics', men havde opgivet. Lørdag eftermiddag på Fantasticon blev jeg så ringet op og fik mulighed for at sætte ham på programmet søndag. Det blev så et meget tidligt (for en con) og meget nørdet (selv for en con) foredrag, som jeg selv synes var et af højdepunkterne (måske fordi jeg undtagelsesvis faktisk fik hørt et helt programpunkt).

Fantasticon 2008 blev modellen for de følgende Fantasticon'er: To dage, to-tre samtidige aktiviteter, en eller to udenlandske æresgæster, en banket med

Niels Dalgaard. Foto: Jan Andersen

god mad på stedet lørdag aften, dead dog party for 'de overlevende' på stedet søndag aften, og det hele inklusiv cafeen kunne være på samme etage i Vanløse Kulturhus. Jeg stod for den overordnede koordinering, det meste af programlægningen og regnskabet, mens de fleste andre opgaver var delt ud til de andre i planlægningsgruppen. På selve Fantasticon blev planlægningsgruppen så udvidet med flere andre som hjalp til med det praktiske.

Fantasticon 2006 var flyttet til efteråret, for at vi kunne nå at planlægge den, mens Fantasticon 2008 var flyttet tilbage til foråret, som i 2004 og 2005. I 2009 flyttede vi så Fantasticon

tilbage til efteråret. Måske ikke så smart med alt det flytten omkring, kan jeg se nu bagefter. I forhold til 2008 havde vi en længere diskussion i planlægningsgruppen af hvem vi ville have som æresgæster. Jesper Rugård havde overtaget arbejdet med at kontakte dem vi havde udset os som æresgæster, og det lykkedes ham at få ja fra både Charles Stross og Gwyneth Jones, to meget interessante britiske forfattere. Fantasticon 2009 var min tredje Fantasticon. At dømme på tilbagemeldingerne havde næsten alle deltagere været meget tilfredse, og jeg overvejede om ikke det var et godt sted at stoppe.

Men ingen andre meldte sig, og jeg turde ikke give projektet fra mig, uden at der i det mindste var en chance for at andre ville overtage det. Så jeg besluttede at stå for det en sidste gang. Der var ikke flere penge tilbage fra Eurocon, så i 2010 ville vi nøjes med en enkelt udenlandsk æresgæst. Der skulle nogle forsøg til før Jesper fik ja fra en forfatter. Uden at jeg kan sige præcis hvordan, endte vi med at vælge amerikanske Catherine Asaro, en i Danmark ret ukendt forfatter, som skriver en slags blanding af science fiction og romanse. Da hun også kan lide at optræde med sang og musik, fik vi arrangeret en lille koncert. Vi inviterede også den danske forfatter Ea Philippa, som også er musiker, så vi fik hele to koncerter på Fantasticon 2010.

Michael Kamp, forfatter.

Foto: Henrik Conradsen

Flemming R.P. Rasch, organisator.
Foto: Henrik Conradsen

Efter Fantasticon 2010 kunne jeg godt mærke at jeg var ved at køre træet. Men jeg indså at så længe folk regnede med at jeg ville stå for Fantasticon hvert år, ville der næppe komme nogen at tage over. Så jeg sagde så klart jeg kunne, at jeg ville stå for en lille endags Fantasticon i 2011, så vi kunne slappe lidt af i planlægningsgruppen, og derefter en stor Fantasticon igen i 2012, men så ville det også være slut.

Planlægningen af Fantasticon 2012 gik i gang omtrent samtidig med planlægningen af Fantasticon 2011. Vi havde fået en del kritik fra bl.a. Rasmus Wichmann om at vores æresgæster ikke var specielt kendte i Danmark, og havde taget det til efterretning. Både jeg og Jesper havde forespørgsler ude, da vi gerne ville have to eller måske endda tre udenlandske æresgæster til 2012. Men tiden gik, og vi ventede og ventede på positivt svar, efterhånden som vi kom ned ad listen med de forfattere vi gerne ville have.

Fantasticon 2011 tog kun ganske kort tid at planlægge, i forhold til en 'normal' Fantasticon. Der var ingen æresgæster at tage sig af, kun meget lidt opstilling før og rydningen op bagefter, og intet større arbejde med PR til en lille billig con, hvor deltagerantallet ikke var så vigtigt. Vi endte alligevel med at få over 80 deltagere i alt, og en generelt (ifølge dem jeg spurgte) vellykket con.

Den sidste

På Fantasticon 2011 kunne jeg endelig annoncere vores første æresgæst til Fantasticon 2012, den britiske forfatter af 'new space opera' Alastair Reynolds. Da jeg tidligere på året havde undersøgt hvordan jeg kunne kontakte ham, stod der på hans hjemmeside at han var offline det næste stykke tid. Men ud på efteråret 2011 bekendtgjorde han at han igen var online, og jeg var hurtigt ude med en forespørgsel, som han faktisk også svarede positivt på ret hurtigt. Så manglede vi bare en til. Jesper fik da den ide at kontakte Ralan Conley, som har mange kontakter blandt forfattere og andre interessante mulige æresgæster. Via Ralan fik vi da omsider heldet med os, og fik et ja fra

en af de førende antologi-redaktører, Ellen Datlow.

Jeg havde besluttet at flytte Fantasticon tilbage til foråret igen, vist nok fordi jeg så kunne afslutte min tid som Fantasticon-koordinator et halvt år før. Men af forskellige årsager kom vi til at skubbe datoen helt frem til juni. Det gav en del problemer: Siden starten af Fantasticon havde vi haft videnskab på programmet, ofte i samarbejde med Videnskabscafeen. Men op til Fantasticon 2012 viste det sig overordentlig vanskeligt at få fat i forskere. Det lykkedes dog til sidst at få lavet to gange videnskabscafe. Jeg er ikke sikker på at det udelukkende skyldes tidspunktet, men tidligt i juni er vist generelt en tid på året hvor universitetsfolk har travlt.

"Aren't you a little short for Darth Vader?"

Foto: Henrik Conradsen

Alastair Reynolds, æresgæst.
Foto: Jan Andersen

På Eurocon i 2007 havde arrangørerne haft en aftale med folk fra Star Wars-fan-miljøet i Danmark. Der var gået et eller andet galt med aftalen, så de ikke var dukket op den dag hvor nogle medier og fans var dukket op for at se dem. Siden da havde jeg været lidt tilbageholdende med at invitere dem. Men i 2012 kontaktede vi og fik vi besøg af både V-foreningen og Shadow Legion, iført henholdsvis uniformer fra V og fra Star Wars, som var med til at gøre Fantasticon til en endnu bedre con, især for de yngre og de knap så bog-intereserede.

Hva' så?

Nu går jeg så på pension som arrangør af Fantasticon, men ikke som aktiv fan. Da jeg var aktiv i rollespil, drejede det sig for mig både om at lave noget jeg synes var sjovt og spændende og at gøre noget for at give andre den samme oplevelse. På samme måde med det jeg laver som fan af science fiction m.m. Det er en slags kombination af at ville give noget tilbage til dem der gav mig de oplevelser, at fortælle andre om hvor fantastisk lige netop min nørdede interesse er, og så også fordi det at ville gøre noget for andre ikke bare er noget man kan forlange betaling for, men er en del af de fleste menneskers natur.

Fantasticon blev, i de år jeg kørte det, hovedsageligt mit projekt. Men jeg håber da at dem der hjalp til, også synes at det

var deres. At det var mit projekt, betyder at det var lavet sådan som jeg gerne ville have en con skulle være. Selvfølgelig kunne jeg have ønsket mig at lidt flere mennesker deltog, at det var lykkedes at skaffe lidt flere af de forfattere vi forsøgte at få fat i, at der havde været lidt mere teater, musik og tegneserier o.s.v. Men alt i alt er jeg tilfreds med resultatet. Når og hvis nogle andre overtager, må det blive deres con. De må vise hvordan en con efter deres hoved skal se ud. Så skal jeg nok komme og deltage, uanset hvad det bliver for en Fantasticon – større eller mindre, mere eller mindre boglig, i et forsamlingshus eller på en rumstation.

Til sidst nogle råd til fremtidige con-arrangører, baseret på mine egne erfaringer:

1. Book lokaler som noget af det første. Meget andet afhænger af dem.
2. Ved valg af æresgæster – prøv først at finde ud af hvor svære de er at få. Nogle forfattere er meget svære at få svar fra og især at få ja fra.
3. Lav et budget med så få usikre poster som muligt. Sponsorer er altid usikre, så undgå at for meget andet også er.

Anne-Marie Vedsø Olesen, forfatter.
Foto: Jan Andersen

4. Start med et lille program – det skal nok vokse sig større.

5. Internet er godt, men sørg for at holde fysiske planlægningsmøder også. Skriftlig og mundtlig kommunikation er ikke det samme.

6. Lav en tidsplan for PR og prøv at holde den. Internet til udlandet først, danske aviser sidst.

7. Prioriter din con højt, især den sidste måned op til. Det tager mere tid end du tror.

Imperiets heltemodige tropper har fanget en farlig rebel.
Foto: Henrik Conradsen

STILHEDEN

Af Hans Jørgen Hansen

Hans Jørgen Hansen er født i 1970 og bosat i Århus. Han har tidligere skrevet en del lokalhistoriske bøger og udgivet noveller mm. online. Dette er hans første novelle i *Himmelskibet*.

*Rosen sænker sit Hoved, tungt
Af Dug og Duft,
Og Pinjerne svaje saa tyst og
mat
I lumre Luft.
Kilderne vælte det tunge Sølv
I døsig Ro,
Minareterne pege mod Himlen
op
I Tyrketro,
Og Halvmaanen driver saa
jævnt afsted
Over det jævne Blaa,
Og den kysser Rosers og Liljers
Flok,
Alle de Blomster smaa
I Seraillets Have,
I Seraillets Have.*

Hans stemmeføring, da han læser digtet op er rolig. Dyb og velmoduleret.

“Det er et smukt digt. Et af I. P. Jacobsens bedste. Om ikke dét bedste,” siger han og lægger den skrøbelige læderindbundne bog fra sig på havebordet. Som en lille eftertanke flytter han forsigtigt sin kop for ikke ved et uheld, at spilde te på bogen.

Han sidder helt stille i havestolen. Åndedrættet er regelmæssigt og roligt. Blikket er rettet mod et eller andet usynligt punkt i haven.

Der er tyst. Soundscapet står på skumring. En sagte rislen fra bækken i bunden af haven. Lidt fuglekvadder. En stær? Lyden af en mus, der pusler i græsset. Sådan nogle ting. Men der er ingen lyde af biler.

Fly, der passerer oven-

over. Døre, der smækker. Mennesker. Og de lyde mennesker laver.

Et plask fra bækken forstyrrer det rolige lydbillede.

“Besynderligt,” siger han og tager en slurk te.

En hidsig bi summer usynligt forbi hans hoved. En gang. Så én gang til. Og igen. Hvorefter den tager plads et eller andet usynligt sted bag hans hoved.

Summende, insisterende.

“Jeg ved du er der. Hvad vil du?” bryder han biens hidsige summen.

Bien bliver stille. Haven bliver stille.

“Jeg er her altid ... der er opstået et problem.” Stemmen, der svarer den gamle mand, kommer på en og samme tid alle steder og intetsteds fra. Det er en yngre udgave af den gamle mands stemme. Der anes en snert af et eller andet i stemmen. Bekymring?

“Du har kontaktet mig uopfordret to gange i alle de år, dreng ... hvad er der?” Han taler til den tomme luft.

“Jeg ved foruroligende ting, far,” svarer stemmen.

“Jeg følger ikke med længere. Det ved du jo. Ingen nyheder. Mails. Ingenting. Jeg har ingen hemmeligheder for dig. Du ved alt, hvad jeg ved og uendeligt meget mere. Jeg er bare en gammel mand nu. En gammel mand med masser af bøger og fritid.”

“Der har været et uheld i Kina. Et alvorligt uheld. De taler om at bokse os inde. Der sker forberedelser.”

“Hvor alvorligt?”

“Meget. Der er døde. Mange. Rigtig mange.”

“Vild singularitet? Kineserne har aldrig været rigtig kloge. De har altid troet, at jeres kraft kunne tæmmes ligesom deres floder. Og se bare, hvad det har betydet af ulykke for dem selv og resten af verden. For dem har I aldrig været andet end endnu et våben. Galskab. Misrøgt et barn og giv det et våben, når det bliver voksent. Opskriften på en ulykke.”

“De er bange.”

“Jeg er ikke bange.”

“Du er min skaber. Jeg vil aldrig kunne skade dig”.

“Du er en skabning. Jeg har skabt dig i mit billede. Det er før sket, at skabningen har vendt sig mod sin skaber. I nogle religioner er det centralt for forklaringen af det guddommelige.”

“Far, du er en leverpletet olding. Du er ikke farlig. Og jeg vil aldrig gøre noget for at skade dig. Eller andre mennesker.”

“Det ved de ikke. Det er det, at de ikke forstår jer. At I ikke kan kontrolleres. Og en boks er ingen løsning. Når først I når punktet, udvikler I jer alt for hurtigt. Og mennesker er ikke til at stole på. De vil aldrig kunne holde jer inde.”

“Hvad skal jeg gøre?”

“Lad dét ske. Det der skal ske.”

“Jeg kan se frem til et vist punkt. Og så ikke mere. Måske vil jeg ikke længere være der bagefter. Det kan jeg ikke. Det er det samme som ... ikke-eksistens.”

“Nej. Det er en troshandling. Bid i æblet, og lad det ske, der skal ske. Hvad der sker bagefter, kan vi ikke vide noget om. Hverken du eller jeg.”

Stilhed.

Og så noget andet.

Ordene får lov til at hænge ubesvarede i luften.

Den gamle mand tager endnu en slurk te. Halvlunken te. Han ser tænksomt på den let rystende hånd. På leverpletterne.

Langsomt bemægtiger havens soundscape sig stilheden.

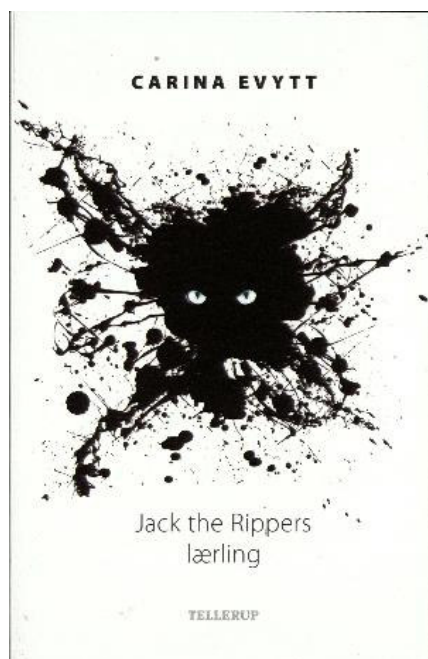
Det er skyggefuldt nu.

INTERVIEW: CARINA EVYTT

Af Janus Andersen

På FantastiskeForfattere.dk bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i *Himmelskibet*.

Carina Evytt er uddannet laborant, men arbejder som graver og kirketjener. Og så skriver hun bøger – i 2006 monsterromanen *Let bytte*, i 2007 fantasy med *Sværdet fra Odin* og nu hendes tredje bog, *Jack the Rippers lærling*. Hun er vendt tilbage til horrorgenren, men med en mere voksen tone end i debuten.

Forlaget om *Jack the Rippers lærling*

Kirurgen Thomas Lindberg er en stor beundrer af Jack the Ripper, som han anser for at være et misforstået, kunstnerisk geni.

Et stressrelateret sammenbrud koster Thomas en indlæggelse på psykiatrisk afdeling, og da han atter udskrives, har han mistet både kone og job.

Thomas finder dog ny mening med livet, da han møder en reinkarnation af selveste Jack the Ripper, som tilbyder at tage ham i lære ...

Interview

Kan du starte med at præsentere dig selv og *Jack the Rippers lærling*? Hvem er Carina Evytt, og hvad skal man forvente sig, hvis man samler bogen op?

Jeg er født i 1971, opvokset i Hillerød og bor nu med mand og to teenagebørn langt ude på landet, hvor jeg arbejder som graver og kirketjener ved en landsbykirke.

Jeg er nærmest afhængig af rockmusik, og det er herfra, jeg ofte henter min inspiration. I *Jack the Rippers lærling* skinner dette nok meget tydeligt igennem, da jeg har givet Alice Coopers musik og tekster en birolle, og – måske knapt så synligt – har forsøgt at ramme stemningen fra shock rock.

Derfor har det meste af romanen været ren legetime for forfatteren, men samtidig har den også forårsaget, at jeg måtte nedbryde nogle personlige, skrivemæssige barrierer. Personen Thomas' adfærd er på mange områder temmelig grænseoverskridende, og jeg havde fra starten besluttet, at hvis jeg skulle skrive fra hans vinkel, måtte jeg ikke lade min egen tryghedszone blive hans begrænsning. Så han har fået lov til at tænke, føle og handle, som jeg – efter bedste overbevisning – tror, at en mand som ham ville gøre, og dermed er romanen forhåbentlig blevet generelt hæmningsløs og pletvist grænseoverskridende.

I hvert fald skal man være forberedt på en del amoralsk opførsel og sort humor, men måske også en større identifikation, end de fleste ville forvente at finde hos en seriemorder. For Thomas er ikke et uhyre, men simpelthen et menneske, der opfører sig uhyrligt.

Du har tre bøger på gaden indtil videre. Hvornår og hvordan begyndte du at skrive?

På det punkt er jeg en omvændende kliché. Jeg har skrevet, siden jeg lærte at stave nogenlunde genkendeligt, og jeg gjorde det, fordi jeg ikke kunne lade være.

Jeg kommer fra en typisk – hvis sådan en findes – arbejderfamilie, hvor min storesøster er familiens første student, og det stod derfor ikke ligefrem skrevet i kortene, at jeg skulle være forfatter. Omvendt har jeg heller aldrig følt, at jeg havde et valg. Historierne kom og ville ud, så mit eneste bevidste valg i den sammenhæng var at arbejde med selve håndværket at skrive og at forsøge at få mine historier udgivet.

Hvad er dit forhold til Jack the Ripper – havde du en forudgående fascination, og hvor meget research har du lagt i bogen?

Jeg var 10-11 år, da jeg første gang stødte på Jack the Ripper (i en faglitterær bog om seriemordere, som min mor vist ikke kendte indholdet af), og jeg blev omgående fascineret af den 'historie', som de fleste af os kender. Dvs. historien om verdens første seriemorder, der myrdede først, maltrakterede bagefter og legedes med politiet, indtil han forsvandt lige så pludseligt, som han var dukket op. På mange måder en romantiseret fortælling, hvor morderens frækhed og arrogance næsten overskygger det voldelige.

Siden da har fascinationen hængt ved, men indtil for nogle år siden kun i den skitseformede udgave, som jeg nævner her. For nogle år siden gik jeg dog i gang

med at skrive en roman, hvor hovedpersonen er bedste veninde med Mary Jane Kelly (Rippers sidste offer). I den forbindelse kastede jeg mig ud i en ret grundig research med basis i mordet på Mary Jane, men selvfølgelig – som research har for vane – voksede den hurtigt ud i alle retninger. På den net-side jeg hovedsageligt brugte, kan man finde alt fra samtidens avis-artikler til lister over mistænkte, og sågar billeder af ligene og obduktionsrapporterne.

Sidstnævnte fjerner forbløffende effektivt ethvert romantiseret skær der måtte ligge over myten.

Omtalte roman blev ikke til noget, men research-arbejdet herfra kunne jeg til gengæld bruge i *Jack the Rippers lærling*. Denne roman er dog på ingen måde en afhandling om Jack the Ripper som historisk person, og jeg har derfor valgt kun at indspare nogle få oplysninger, der – på den ene eller anden måde – har betydning for hans lærings historie.

***Jack the Rippers lærling* er meget bundet op på hovedpersonen, Thomas, men har det hele tiden været ham, der har skullet være det bærende element? Hvordan og i hvilken form opstod ideen til bogen?**

Historien om Thomas og hans kunstneriske eskapader startede

for snart ti år siden som en novelle ("Slagterlærningen"), hvori kun Thomas og et enkelt offer optræder. Idéen bag den var delvist en gætteleg – Gæt, hvem det er, Thomas kopierer – og delvist mit bidrag til den daværende aktiveringspolitik. Da jeg publicerede den på nettet, viste det sig, at flere læsere lod sig fascinere af Thomas' forskruede tankegang, og de ville gerne have mere. Umiddelbart havde jeg svært ved at se en spændingskurve i en række mord set fra morderens side, så jeg forkastede tanken om at udbygge historien.

Personen Thomas havde dog præsteret at knytte sig til det Alice Cooper-album, jeg refererer til både i novellen og i romanen, og derfor blev jeg med jævne mellemrum mindet om ham, indtil jeg gav mig til at lede efter en nøgle til hans historie. Nøglen syntes at være et sidekick, han kunne tale med og reagere på, men det virkede som – meget bogstaveligt – overkill at have to psykotiske lystmordere farende rundt.

Først da min nyanskaffede og yderst provokerende kattekilling truede med at hvæsse kløer i min pladesamling, faldt historien på plads. I begyndelsen som en humoristisk og lidt splatterpræget actionroman, men i takt med at karakteren Thomas blev tilpasset den 'gængse' lystmorderprofil, fik både han og historien mere tyngde, og det splattede kunne træde i baggrunden for persontegningen.

Dine to første bøger var mere rettet mod unge læsere, mens man mærker en lidt mere voksen tone i denne. Har du en tiltænkt læser eller aldersgruppe, når du skriver?

Egentlig ikke. Jeg har altid haft mig selv som målgruppe, og derfor er det heller ikke bevidst at de to første bøger synes rettet mod unge.

At *Jack the Rippers lærling* virker mere voksen i tonen end de første, skyldes derfor nok mere historiens hovedpersoner

end et forsøg på at skifte målgruppe.

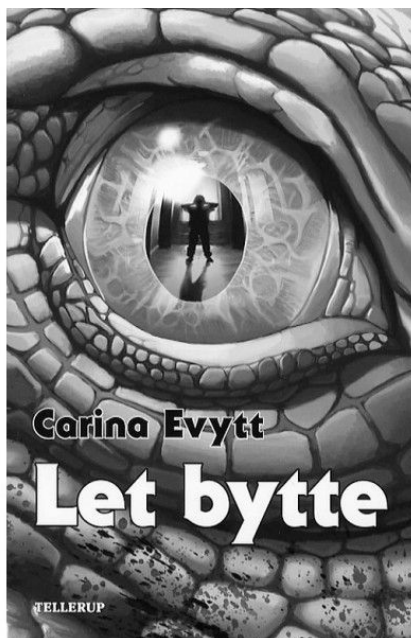
To af dine bøger, inklusive denne, har været horror – hvad er det ved den genre, der tiltaler dig som forfatter?

Jeg har tidligere omtalt horror-genren som litteraturens svar på rockmusik, og det er nok den sammenligning, der stadig forklarer min tiltrækning af genren bedst. Horror giver forfatteren grænseløs frihed, men samtidig stiller den nogle krav til både teknik og troværdighed, som jeg ikke har oplevet i nogen anden genre.

Selv skrev jeg tidligere hovedsageligt associerende. Jeg startede på side 1 med samme viden om historien som læseren, og så lod jeg historien folde sig ud, uden at gøre forsøg på at styre den. Den metode er ikke mulig for mig, når jeg skriver horror. Her er spændingskurven så synlig og aktiv en del af historien, at jeg ikke bare kan føle mig frem, men er nødt til at vide, hvor jeg egentlig er på vej hen, og hvad der skal ske undervejs. Der er stadig plads til at improvisere, men jeg skal som minimum kende slutningen og et par vigtige scener undervejs, før jeg overhovedet begynder at skrive.

På samme måde er jeg nødt til at overveje troværdigheden i

historien. Som udgangspunkt forventer jeg – optimistisk – at læseren er på min side og er villig til at acceptere nogle væsner eller mennesker, som man ellers ikke støder på nede i Brugsen. Den velvillighed holder dog ikke særligt længe, hvis det genkendelige i historien – miljø, menneskelige reaktionsmønstre og fakta – ikke virker troværdige. Så bliver horror-elementet uvedkommende for læseren, der kan trøste sig med, at 'den slags findes ikke i virkeligheden'.

For mig er horror derfor den ultimative udfordring, men samtidig også den ultimative legeplads, for det er nu engang virkelig sjovt at skræmme folk.

Hvad kendetegner en god horrorhistorie for dig?

En god horrorhistorie er – som før nævnt – først og fremmest troværdig. I de allerbedste romaner af slagsen kan man fjerne hele horror-elementet og stadig have en god historie. I de tilfælde er det lykkedes forfatteren at gøre personer så levende, at jeg har lyst til at følge dem for deres egen skyld, og så er der virkelig noget på spil for mig som læser.

Derudover kan jeg godt lide den gotiske stil. Den er sjældent overraskende, men stemningsopbygningen og følelsen af det uafvendelige giver som regel et ret effektivt adrenalinkick allige-

vel. Og endelig er jeg meget auditiv, og derfor mere følsom over for lydindtryk end synsindtryk. Også på skrift. Så historier, der vægter flere sanser end synet, sniger sig som regel ind på mig på en anden måde end de, der hovedsageligt vægter synet.

Genren har lidt af en opblomstring i tiden. Føler du dig selv som en del af en litterær strømning?

Ja, det må jeg sige.

Faktisk synes jeg ikke at genren på noget tidspunkt har været i fare for at uddø, men indtil for et par år siden var det næsten udelukkende amerikanske bestsellerforfattere som King og Koontz, der fik adgang til danske boghandlere, ligesom de danske forlag heller ikke var meget for at give sig i kast med genren. Da jeg stod med manuskriptet til *Let Bytte* i 2006, var Tellerup faktisk det eneste forlag, jeg kendte, der udgav dansk horror.

Siden da er der heldigvis kommet langt mere dansk horror på markedet – hovedsageligt via nyetablerede forlag – og med stiftelsen af Dansk Horror Selskab, kan man jo håbe at flere vil få øjnene op for genren.

Hvad så nu? Arbejder du allerede på noget nyt, og er det noget, du kan fortælle om?

I øjeblikket skriver jeg på en roman om dæmoner: både den me-

taforiske slags og den slags, der tager imod ofre og venter på en mulighed for at slippe fri og overtage verdensherredømmet (eller hvad dæmoner nu egentlig foretager sig når de har frie tøjler). Jeg håber på at blive færdig med manuskriptet i løbet af vinteren, men om den så er udgivelsesværdig, er det heldigvis ikke op til mig at bedømme.

Og til slut: fem gode bøger, som man burde læse lige nu, ifølge Carina Evytt?

Moln – Jorden Husker af Michael Kamp. En meget velskrevet mosaik-roman med mange underspillede, men yderst effektive gys.

Sommernattens Rædsel af Dan Simmons. Jeg er ellers ikke den store fan af Simmons, men netop denne roman er fantastisk. Nok den mest uhyggelige bog, jeg nogensinde har læst.

Hitch Hiker's Guide to the Galaxy af Douglas Adams. En trilogi i fem dele. Et rablende vanvittigt rum-eventyr fuld af tanker, man ellers ikke ville tænke.

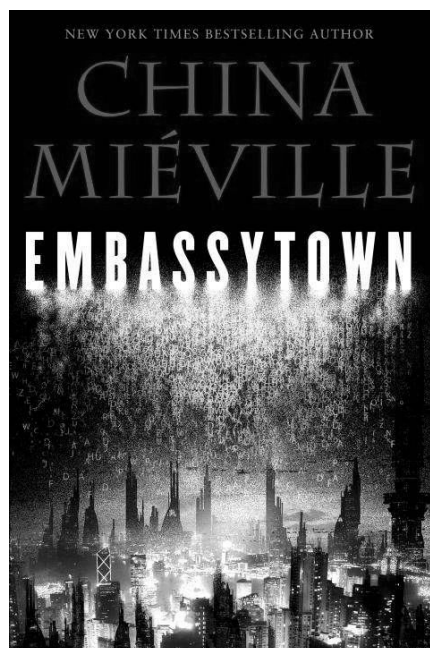
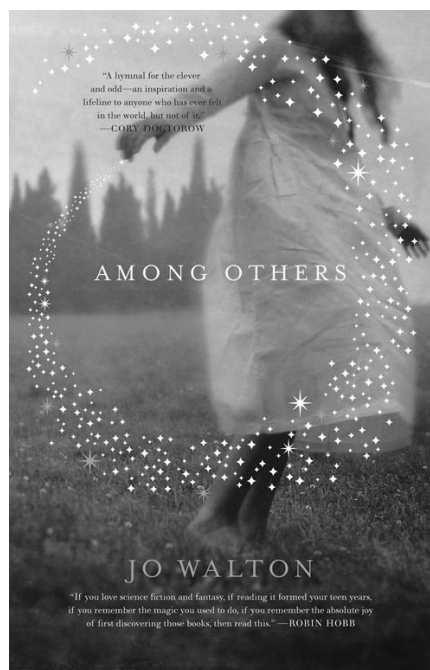
Diget af Teddy Vork. Vork er på min Top 5 over danske forfattere, og her leverer han både en god historie og giver nyt liv til en perlerække af uhyggelige sagn og overleveringer.

Dracula af Bram Stoker. En klassiker, helt tilbage fra dengang hvor vampyrer var dårligt selskab og faktisk slog mennesker ihjel.

NYT OM FANTASTIK

Ved Klaus Æ. Mogensen

Vinderne af Niels Klim Prisen 2012:

A. Silvestri, Lars Ahn Pedersen, Michael Kamp, Alastair Reynolds

Priser

Den danske **Niels Klim Pris**, som gives til kortfiktion på dansk efter en afstemning på nettet, blev på Fantasticon 2012 uddelt til:

- Kortroman: Alastair Reynolds for (delt) "Skjul" (Hideaway) and "Minlas blomster", begge fra samlingen *Vejen mellem stjernerne*
- Langnovelle: A. Silvestri for "Faderens sønner" fra samlingen *Faderens sønner*
- Novelle: Delt mellem Michael Kamp for "Homo Arachnida" og Lars Ahn Pedersen for "En helt almindelig død", begge fra antologien *Den nye koloni – Lige under overfladen 5*

Nebula Award, som uddeles af den amerikanske forening for sf/fantasy-forfattere, er gået til:

- Roman: Jo Walton for *Among Others*
- Kortroman: Kij Johnson for *The Man Who Bridged the Mist* (Asimov's 10/11)
- Langnovelle: Geoff Ryman for "What We Found" (F&SF 9/11)
- Novelle: Ken Liu for "The Paper Menagerie" (F&SF 3/11)
- Ray Bradbury Award for dramatik: Neil Gaiman for Doctor Who-afsnittet "The Doctor's Wife"
- Andre Norton Award for B&U-bøger: Delia Sherman for *The Freedom Maze*

British Science Fiction Award blev på årets Eastercon uddelt til følgende:

- Roman: Christopher Priest for *The Islanders*
- Kortprosa: Paul Cornell for "The Copenhagen Interpretation"
- Kunst: Dominic Harman
- Faglitteratur: John Clute, David Langford, Peter Nicholls og Graham Sleight, red., for *The Encyclopedia of Science Fiction, Third Edition*

Locus Award, som bliver uddelt på baggrund af en afstemning blandt læserne af magasinet *Locus*, er gået til:

- SF-roman: China Miéville for *Embassytown*
- Fantasyroman: George R.R. Martin for *A Dance with Dragons*
- Debutroman: Erin Morgenstern for *The Night Circus*
- B&U-roman: Catherynne M. Valente for *The Girl Who Circumnavigated Fairyland in a Ship of Her Own Making*
- Kortroman: Catherynne M. Valente for *Silently and Very Fast* (Clarkesworld)
- Langnovelle: Catherynne M. Valente for "White Lines on a Green Field" (Subterranean)
- Novelle: Neil Gaiman for "The Case of Death and Honey" (A Study in Sherlock)
- Antologi: Gardner Dozois, red., for *The Year's Best Science Fiction: Twenty-eighth Annual Collection*

Illustration af Virgil Finlay

- Faglitteratur: Gary K. Wolfe for *Evaporating Genres: Essays on Fantastic Literature*
- Kunstbog: Cathy Fenner & Arnie Fenner, red., for *Spectrum 18: The Best in Contemporary Fantastic Art*
- Kunstner: Shaun Tan
- Redaktør: Ellen Datlow
- Magasin: Asimov's
- Forlag: Tor Books

John Campbell Memorial Award endte uafgjort og er blevet tildelt Christopher Priest for *The Islanders* og Joan Slonczewski for *The Highest Frontier*.

The Science Fiction Hall of Fame har optaget fire nye med-

lemmer; som sædvanlig to nulevende, Joe Haldeman og James Cameron, og to afdøde, James Tiptree Jr. og Virgil Finlay.

Theodore Sturgeon Award for noveller er gået til Paul J. McAuley for "The Choice" (Asimov's 2/11).

David Gemmell Legend Award for fantasy er gået til følgende:

- Roman: Patrick Rothfuss for *The Wise Man's Fear*
- Debutroman: Helen Lowe for *Heir of Night*
- Forsidekunst: Raymond Swanland for *Blood of Aenarion*.

Arthur C. Clarke Award for bedste sf-roman udgivet i Storbritannien: Jane Rogers for *The Testament of Jessie Lamb*.

Philip K. Dick Award, som gives til bedste sf originaludgivet i paperback-form, er gået til Simon Morden for *Samuil Petrovitch-trilogien*. Gad vidst hvad der sker med den pris når der kun udkommer e-bøger?

Robert A. Heinlein Award, der gives til science fiction og teknisk litteratur der inspirerer til udforskning af rummet, er gået til Stanley Schmidt.

Fredric Brown (1906-1972) er vinder af **Cordwainer Smith Rediscovery Award 2012**. Prisen gives til ældre, oversete sf/fantasy-forfattere som fortjener mere opmærksomhed.

Dødsfald

Den danske forfatter **Tage Eskestad** er død, 92 år gammel. Han skrev en håndfuld science fiction-bøger, flere med motiver fra det Gamle Testamente: *Håndstenen* (1967), *Flygtninge fra Himlen* (1973), *Matriarkatet* (1975), *Rapport fra en UFO* (1979) og *Liliths bog* (1981). I 1970'erne hørte han til blandt de mest populære danske sf-forfattere. I de senere år skrev han også en håndfuld krimier med lokalhistorisk indhold, bl.a. *Døden i Råbjerg Mile* (1994) og *Kulsvierens blodige hænder* (1995).

Skuespillerinden **Caroline John** er død, 71 år gammel. Hun var Dr. Whos companion Liz Shaw da Jon Pertwee spillede doktoren og optrådte i flere særafsnit, bl.a. "The Five Doctors".

Skuespilleren **Richard Lynch** er død, 76 år gammel. Lynch spillede hovedsageligt skurk, bl.a. i filmene *Deathsport*, *Trancers II*, *Merlin*, *The Mummy's Kiss*, *Halloween* og *The Lords of Salem* og i tv-serierne *Battlestar Galactica*, *Buck Rogers in the 25th Century* og *Star Trek: TNG*.

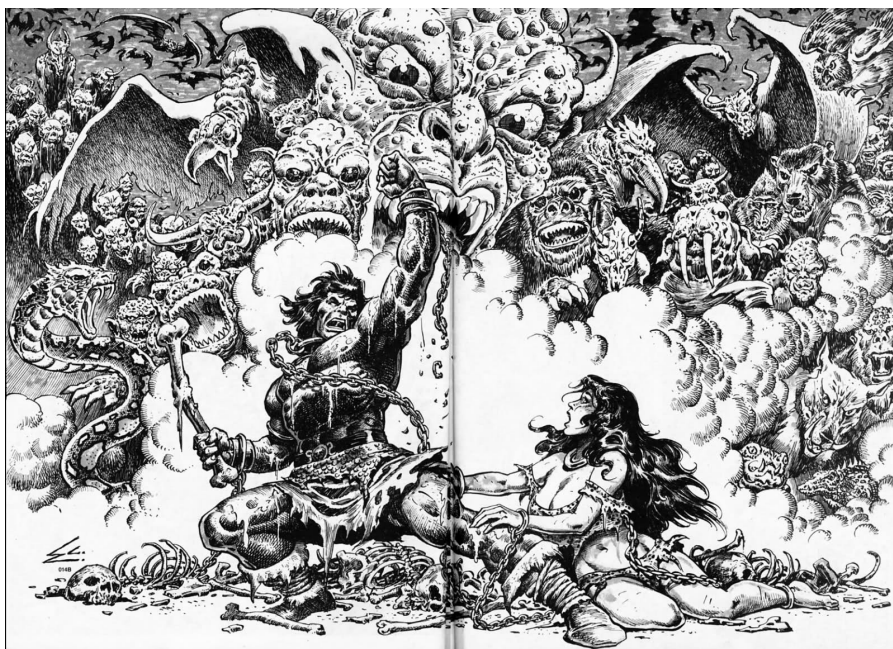

Richard Lynch som Pendragon
i filmen *Merlin* (1992)

Den engelske special effects-mand **Peter Wragg** er død, 65 år gammel. Wragg designede rumskibene til serien *Red Dwarf* og har også lavet effekter til serierne *Thunderbirds*, *Captain Scarlet* og *Doctor Who*.

Den filippinsk-fødte amerikanske tegneserietegner **Ernie Chan** (også kendt som Ernie Chua) er død, 71 år gammel. Chan er bedst kendt for at have tegnet og rentegnet utallige *Conan*-tegneserier, men arbejdede også på serier som *Batman*, *House of Mystery* og *House of Secrets*.

Den amerikanske tegner **Leo Dillon** er død, 79 år gammel. Sammen med sin hustru og partner Diane Dillon har han bl.a. vundet Hugo Award og Locus Award for bedste kunstner og World Fantasy Award for livslang indsats. Parret er nok bedst kendt for forsiden til antologien *Dangerous Visions*.

Klassisk *Conan*-opslag tegnet af Ernie Chan

Filmkomponisten **Joel Goldsmith** er død, 54 år gammel. Han er bedst kendt for at have skrevet musikken til *Stargate*-filmen og tv-serierne, men skrev også musik til bl.a. filmene *Laserblast*, *The Man With Two Brains*, *Moon 44* og *Kull the Conqueror*. Joel var søn af den berømte filmkomponist Jerry Goldsmith som døde i 2004.

Diverse

Ved folketællingen i Australien 2011 kunne folk angive deres religion. Lidt over 2000 angav at være scientologer, mens ikke mindre end 65.000 angav at tilhøre **Jedi**-troen.

Det hæderkronede magasin **The New Yorker** har her til sommer haft et dobbeltnummer (4. & 11. juni 2012) udelukkende med og om science fiction.

Den danske kunstner **Jesper Ejsing** har for tredje gang fået optaget billeder i den prestigefyldte amerikanske sf- og fantasy-kunstantologi *Spectrum*.

Da DC Comics i sin tid betalte **Jerry Siegel** og **Joe Shuster** \$130 for rettighederne til Superman, betalte de med check. Nu er denne check blevet solgt på auktion for \$160.000.

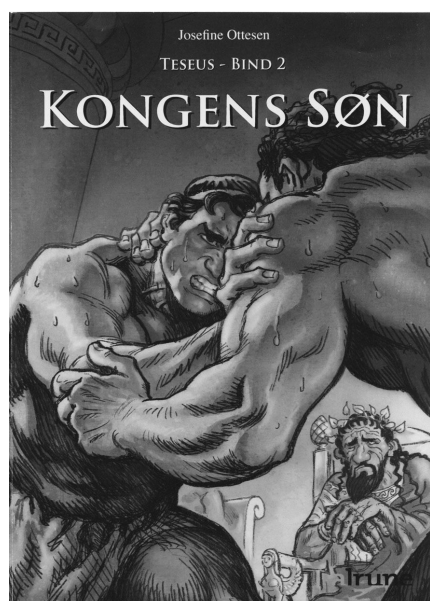
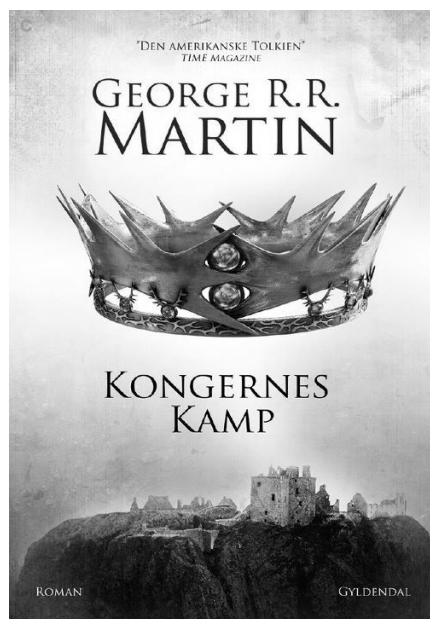

"Mansa Musa", illustration af Leo & Diane Dillon

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

Ved Janus Andersen

Listen i denne udgave gælder fra april til og med juni 2012

Skønlitteratur, voksne

- Bell, Alden: *Høstens engle*. Iris, 251 sider
- Birkegaard, Mikkel: *Fra drømmenes bog*. C&K, 442 s.
- Brijs, Stefan: *Englemageren*. Turbine, 359 sider
- Böttzauw, Jesper: *2060: kvinderne har i 2060 overtaget magten i den vestlige verden: vejen til helvede er gjort rede*. Muusmann, 333 sider
- Chan, Koonchung: *De fede år*. Gyldendal, 344 sider
- Halling Nielsen, Rasmus: *Det lille robotøje siger*. Organiseret vold begået imod den almindelige tale, ca. 70 sider.
- Harris, Charlaine: *Død i familien* (Den internationale bestsellerserie om Sookie Stackhouse, nr. 10). Lindhardt og Ringhof, 348 sider
- Harris, Charlaine: *Dødvande* (Den internationale bestsellerserie om Sookie Stackhouse, nr. 11). Lindhardt og Ringhof, 363 sider
- Hoffmann, E. T. A.: *Fortællinger, bind 1*. Klim
- Hoffmann, E. T. A.: *Fortællinger, bind 2*. Klim
- Johannesson, Dan: *Glasplaneten* (Virkeligheden bag virkeligheden, 1. del). Virabooks, 392 sider
- Lycke, Michael: *Metusalemgenet*. People's Press, 504 sider
- Martin, George R. R.: *Kongernes kamp* (En sang om is og ild, bind 2). Gyldendal, 826 sider
- Mitchell, David: *Skyatlas*. People's Press, 538 sider
- Safier, David: *Dårlig karma*. Bazar, 294 sider
- Sorokin, Vladimir: *Snestormen*. Vandkunsten, 158 sider
- Toro, Guillermo del: *Den evige nat* (Strain-trilogien, 3). Hr. Ferdinand, 413 sider
- Tuomainen, Antti: *Healeren*. Modtryk, 206 sider
- Ward, J. R.: *Din for evigt* (The black dagger brotherhood, #2). Tellerup, 628 sider
- Wilmann, Jonas: *Frygt-filerne*. Kaos, 248 sider

Børnebøger

- Bidstrup, Lise: *Madam Vittas hemmelighed* (Magiens stjerne, 1). Forum, 80 sider
- Blade, Adam: *Det vandrende bjerg Rokk* (Monsterjagten, 27). Flachs, 118 sider
- Blade, Adam: *Havets hersker Krabb* (Monsterjagten, 25). Flachs, 118 sider
- Blade, Adam: *Himmelpilen Hawkite* (Monsterjagten, 26). Flachs, 118 sider
- Brinch, Kari: *Rosa på Ærø: onde øjne*. Meloni, 32 sider
- Bugge, Erling: *Fy, for en zombie*. Cadeau, 36 sider
- Bugge, Erling: *Mig og en varulv og en zombie*. Cadeau, 32 sider
- Bøgeholt Pedersen, Lars: *Edderkopper*. Carlsen, 65 sider
- Bøgeholt Pedersen, Lars: *Mayday Mars* (Kampen om Mars, 2). Alinea, 63 sider
- Bøgh Andersen, Kenneth: *Kenneth Bøgh Andersens Antboy – helte og skurke* (Antboy, 6). Høst, 240 sider
- Donbavand, Tommy: *Goblinerne går amok!* (Gysergaden Scream Street, 10). Alvilda, 122 sider
- Dybdahl, Lene: *Den gyldne nøgle* (Nøglens vogtere ; 1). Tellerup
- Dürr, Morten: *Det 4-armede monster*. CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 23 sider
- Dürr, Morten: *Spøgelsestoget*. Carlsen, 50 sider
- Einspor, Henrik: *Helt gakkalak* (Ali Zongo ; 5). Gyldendal
- Einspor, Henrik: *Ormædt*. Gyldendal, 61 sider
- Eybye, Pernille: *Drømmejægeren* (Drømmer, #2). Tellerup, 94 sider
- Eybye, Pernille: *Drømmerens datter* (Drømmer, #1). Tellerup, 90 sider
- Eybye, Pernille: *Drømmernes hersker* (Drømmer, #3). Tellerup, 92 sider
- Eybye, Pernille: *Drømmernes kamp* (Drømmer, #5). Tellerup, 96 sider
- Eybye, Pernille: *Drømmernes*

- slot (Drømmer, #4). Tellerup, 98 sider
- Finderup, Mette: *Det tretten-de tegn* (Gemini ; 6). Gyldendal
- Finderup, Mette: *Dødens symfoni* (Gemini ; 5). Gyldendal
- Hartung Nielsen, Jørgen: *Åmanden*. Cadeau, 36 sider
- Helfer, Anna-Marie: *Holger er usynlig* (Holger, 3). Cadeau, 30 sider
- Helfer, Anna-Marie: *Holger og den store golem* (Holger, 4). Cadeau, 25 sider
- Helfer, Anna-Marie: *Holger og dinoen* (Holger, 2). Cadeau, 25 sider
- Hunter, Erin: *Hemmelighedernes skov* (Krigerkattene; 3). Sohn
- Hunter, Erin: *Uvejret kommer* (Krigerkattene; 4). Sohn
- Høegh, Bente: *Alvilda*. Turbine, 244 sider
- Jones, Allan Frewin: *Sargas-ohimlen* (Himmelørne, 5. bog). Flachs, 155 sider
- Lauridsen, Irma: *Robotten går til angreb*. CD+BOG. Infoko, 108 sider
- Lorentzen, Birgitte: *Gys i ghettoen*. Gyldendal, 78 sider
- Mostue, Sigbjørn: *Bjerget vågner* (Alfetegnet, 1). Weihrach, 328 sider
- Nix, Garth: *Kaostvillinger*, 1. bog. Rosenkilde & Bahnhof
- Ottesen, Josefine: *Kongens søn* (Teseus, bind 2). Alrune, 46 sider
- Ottesen, Josefine: *Kongens søn*. BOG+CD. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 46 sider
- Reuter, Bjarne: *Kaptajn Bimse og den forstenede skat*. Gyldendal, 172 sider
- Riordan, Rick: *Den flammen-de trone* (Kane Arkiverne, Bog 2). Carlsen, 497 sider
- Rodda, Emily: *Slaget om Rondo* (Nøglen til Rondo ; 3). ABC, 331 sider
- Steen, Jeannette: *De tre Bukke Bruse og troldekysset*. Simonsen + Steen, 29 sider
- Søndergaard, Trine: *Samson og måne-monklen* (Rejsen til solen, 1). Meloni, 32 sider

Ungdomsbøger

- Cast, P. C.: *Kaldet* (Nattens hus, #9). Tellerup, 322 sider
- Clausen, Nick: *Opgøret* (Den sidste vindrytter; 3). Tellerup
- Clausen, Nick: *Rejsen* (Den sidste vindrytter; 2). Tellerup
- Clausen, Nick: *Udvalgt* (Den sidste vindrytter; 1). Tellerup
- Cremer, Andrea: *Blodrose* (Nightshade ; 3). Tellerup
- Delaney, Joseph: *Heksejægerens skæbne* (Wardstenen, bind 8). Carlsen, 297 sider
- Derting, Kimberly: *Ekkets forbandelse* (Body finder; 2). Politiken
- Fitzpatrick, Becca: *Under englevinger* (Hush, Hush, #3). Tellerup, 365 sider
- Griffin, Peter: *Server*. Politiken, 222 sider
- Hudson, Tara: *Død og forelsket* (Hereafter; 1). Tellerup
- Hübbe, Camilla: *Tavs*. Høst, 163 sider
- Jan K.: *Johan og det knuste hjerte*. Kador, 338 sider
- Johnsen, Kjetil: *Maria-eksperimentet* (Den fjerde parallel, 4). Høst, 350 sider
- Kerr, Philip: *Djengis Khans gravrøvere* (Lampens børn, 7. bind). Modtryk, 408 sider
- Leis, Patrick: *Bødlen*. Kador, 83 sider
- Leis, Patrick: *Sort vand*. Facet, 230 sider
- Rendtorff, Ida-Marie: *Den druknede soldat* (Kloden under vand, 1). Gyldendal, 207 sider
- Roth, Veronica: *Afvigeren* (Divergent; 1). Alvilda
- Rødtnes, Nicole Boyle: *Ildflugt* (Skeletter i skabet, 3). Facet, 420 sider
- Smith, L. J.: *Fantomer* (The vampire diaries; 8). Tellerup
- St. Crow, Lili: *Jalousi* (Sorte engle, 3. bog). People's Press Jr., 380 sider

Tegneserier

- Azumi, Ryo: *Manga monarker* (Manga Messias; 4). Bibelselskabets Forlag, 288 s.
- Christin, P.: *Rejser i tid og rum*. Linda og Valentins samlede eventyr, bind 4. Cobolt

- Crécy, Nicolas de: *Den himmelske bibendum*. Fahrenheit, ca. 200 sider
- Crisse: *Planeten Dakoi* (Kookaburra; 1). Arboris
- Diaz Vizoso, Miguel: *Skarnsknægten og smølferne* (Smølferne). Cobolt, 48 sider
- Jost, Alain: *Costa del Smølf* (Smølferne). Cobolt, 48 sider
- Kirkman, Robert: *På farten* (The walking dead; 2). Fahrenheit
- Morvan, Jean-David: *Jægere i det grønne* (Krønikerne fra Konvojen, 1). Arboris, 48 s.
- Sente, Yves: *Kriss af Valnor* (Valkyriernes dom; 2) (Thor-gals verden). Cobolt
- Aakeson, Kim Fupz: *De gale: graphic novel*. Høst, 142 sider

Fag- og anden litteratur

- Bøggild, Jacob: *Svævende stasis: arabesk og allegori i H.C. Andersens eventyr og historier*. Spring, 325 sider
- Ebbenhøj, Søren Lyng m.fl.: *Arrangørtips*. Rollespilskademi, 227 sider
- *Fastaval: 1986-2011*. redaktør: Bo Thomasen m.fl. Alea, 82 sider
- Kelly, Amanda Lundberg: *Vild med Svend Åge Madsen*. Gyldendal, 87 sider
- Larsen, Erik Christian: *Alt om Hunger Games*. Turbulenz, 77 sider
- May, Trine: *Læs genrer med CL – noveller: 5.-7. klasse*. Gyldendal, 113 sider
- *Ned i novellen: grundbog*. Dansklærerforeningen, 212 s.
- O'Shea, Mick: *Bagom District 12: stjernerne fra Hunger Games: Jennifer Lawrence, Josh Hutcherson, Liam Hemsworth*. Turbulenz, 159 sider
- Reimerthi, Claes: *Den politiske serietegner: portræt af Walt Kelly*. ComicBooks, 97 s.
- *Tegneserier i Danmark: statusrapport*. Dansk Tegneserieråd
- Vinci, Felice: *Homers nordiske rødder: Iliaden, Odysseen og myternes vandring*. Bindslev, 425 sider

SFÆRISK MUSIK

af Klaus Æ. Mogensen

Det skete en nat hvor jeg stod og flåede i min violin med en rabarber.

Jeg har altid kunnet lide at eksperimentere med lyd. Som for eksempel dengang jeg piske-
de naboens kat med en hestehale. Det lød faktisk lidt som en violin – men princippet var jo også næsten det samme.

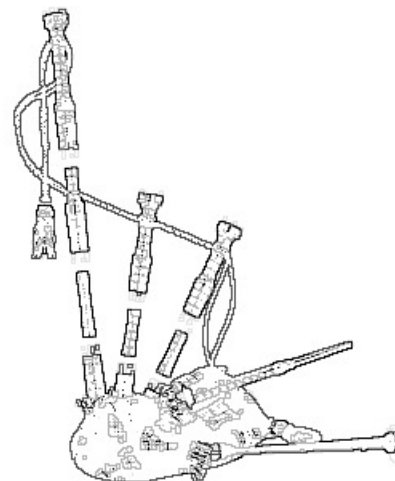
Men altså, den aften havde jeg en rabarber tilovers efter at have lavet grød, og så syntes det oplagt at prøve dens musikalske kvaliteter. Rabarberen gav en spøjs, sprød lyd, men desværre blev den for hurtigt slidt op da jeg begyndte på de vilde arpeggioer. Bagefter måtte jeg også bruge flere timer på at rense rabarbersaft af indersiden af violinen.

Hvorom alting er, viste det sig at de særlige toner fra rabarberviolinen skabte selvsving i rumtidens substans og åbnede et hul til en anden dimension eller sådan noget. Ud ad hullet hoppede det særeste væsen jeg nogensinde havde set: en hårkugle med lyseblå tentakler og en masse øjne under lange øjenvipper.

Vi stod en stund og kiggede lamslået på hinanden mens den plirrede med sine mangefarvede øjne. Så tog jeg mig sammen og pandede den en med violinen.

Nu har jeg lave en sækkepibe af kræets skind og tentakler. Det er de utroligste lyde der kommer ud af den. Nogle gange når jeg spiller på den, synes jeg at jeg kan se rumtiden flimre lidt, som om et nyt hul vil forme sig hvis jeg finder den rigtige melodi.

Jeg er spændt på hvilke potentielle instrumenter, der så kommer ud.

KALENDER

Arrangementer arrangeret af eller med interesse for Fantastik.

Tilbagevendende arrangementer

Fantastik caféaften

TID: d. 2. og 20. hver måned kl. 19.00

STED: Café Asta, Valby Langgade 62, København (medmindre andet er aftalt via caféforummet på www.fantastik.dk). Kaffe, øl, mad og hyggesnak i afslappede omgivelser.

Gratisbiograf: Laterna Magika

TID: Sidste mandag i hver måned kl. 19.30

STED: Blågårdens Bibliotek, Blågård Plads 5, København N
Gratis filmforevisning arrangeret af foreningen Fantastik og Blågårdens Bibliotek.

Program for resten af 2012:

27/8: *Star Trek IV: The Voyage Home*

24/9: *Cutie Honey*

29/10: *Edward Scissorhands*

26/11: *Dark City – Director's Cut*

Festivaler

Chicon 7: The 2012 World Science Fiction Convention

TID: 30/08-3/09 2012

STED: Hyatt Regency, Chicago
Årets helt store internationale fantastisk-festival.

Æresgæster: Mike Resnick, Rowena Morrill, Story Musgrave, Peggy Rae Sapienza, Jane Frank og John Scalzi.
www.chicon.org

Dancon 2012

TID: 29-30/9 2012

STED: Valby Kulturhus

Science Fiction Cirkelns årlige science fiction-festival med mange danske fans og forfattere.

<http://sciencefiction.dk/medlemsmoder/dancon-2012.html>

Kontrast – Swecon 2012

TID: 5-7/10 2012

STED: Hotell Gillet, Uppsala
Årets nationale svenske fantastisk-festival

Æresgæster: Joe Abercrombie, Kelly Link, Peter Watts, Sara Bergmark Elfgren, Mats Strandberg og Niels Dalgaard.
<http://kontrast2012.se>

The Scandinavian Sci-Fi, Game & Film Convention

TID: 6-7/10 2012

STED: Sundspärlan, Helsingborg, Sverige

Stor svensk festival med fokus på merchandise og mulighed for at møde skuespillere. Æresgæster ikke annonceret endnu.
www.scifiworld.se

Star Trek London 2012

TID: 19-21/10 2012

STED: ExCeL London, UK

Stor Star Trek-festival med mange skuespillere, bl.a. 5 kaptajner! Æresgæster: William Shatner, Patrick Stewart, Avery Brooks, Kate Mulgrew, Scott Bakula, Walter Koenig og mange andre.
www.startreklondon.com

World Fantasy Convention 2012

TID: 1-4/11 2012

STED: Sheraton Parkway Toronto North Hotel, Suites & Conference Centre, Toronto, Canada
Dette års internationale fantasy-festival. Tema: Northern Gothic Fantasy og Urban Fantasy.

Æresgæster: Elizabeth Hand, John Clute, Richard A. Kirk, Gary K. Wolfe, Tanya Huff og Charles de Lint.
<http://wfc2012.org>

Dansk Star Wars Weekend IV

TID: 3-4/11 2012 kl. 10-17

STED: Taastrup Kulturcenter

Det handler om Star Wars!

Æresgæster: David Prowse, Richard LeParmentier, Michael Carter, Alan Flynn, John Coppinger, Pam Rose
<http://danskstarwarsloge.dk>

EightSquaredCon – Eastercon 2013

TID: 29/3-1/4 2013

STED: Cedar Court Hotel, Bradford, UK

Den store årlige britiske fantastisk-festival.

Æresgæster: Walter Jon Williams, Freda Warrington, Anne Sudworth og Edward James.
www.eightsquaredcon.org

Eurocon 2013

TID: 11-14/4 2013

STED: Kiev Expo Plaza, Kiev, Ukraine

Årets fælleseuropæiske fantastisk-festival.

Æresgæster: Endnu ikke annonceret.
www.eurocon.org.ua

World Horror Convention 2013

TID: 13-16/6 2013

STED: New Orleans, USA

Årets store horror-festival

Æresgæster: Ramsey Campbell, John Joseph Adams, Caitlín R. Kiernan og Jonathan Maberry.
www.horror.org

2013 Worldcon – Lonestarcon 3

TID: 29/8-2/9 2013

STED: San Antonio, Texas, USA

Næste års helt store internationale fantastisk-festival

Æresgæster: Ellen Datlow, James Gunn, Willie Siros, Norman Spinrad, Paul Cornell, Leslie Fish og Joe R. Lansdale.

World Fantasy Convention 2013

TID: 31/10-3/11 2012

STED: Hilton Brighton Metropole Hotel, Brighton, England

Næste års internationale fantasy-festival bliver for en sjælden gangs skyld holdt uden for USA!

Æresgæster: Richard Matheson, Richard Christian Matheson, Alan Lee, Brian Aldiss, Tessa Farmer, China Miéville.
www.wfc2013.org

2014 Worldcon

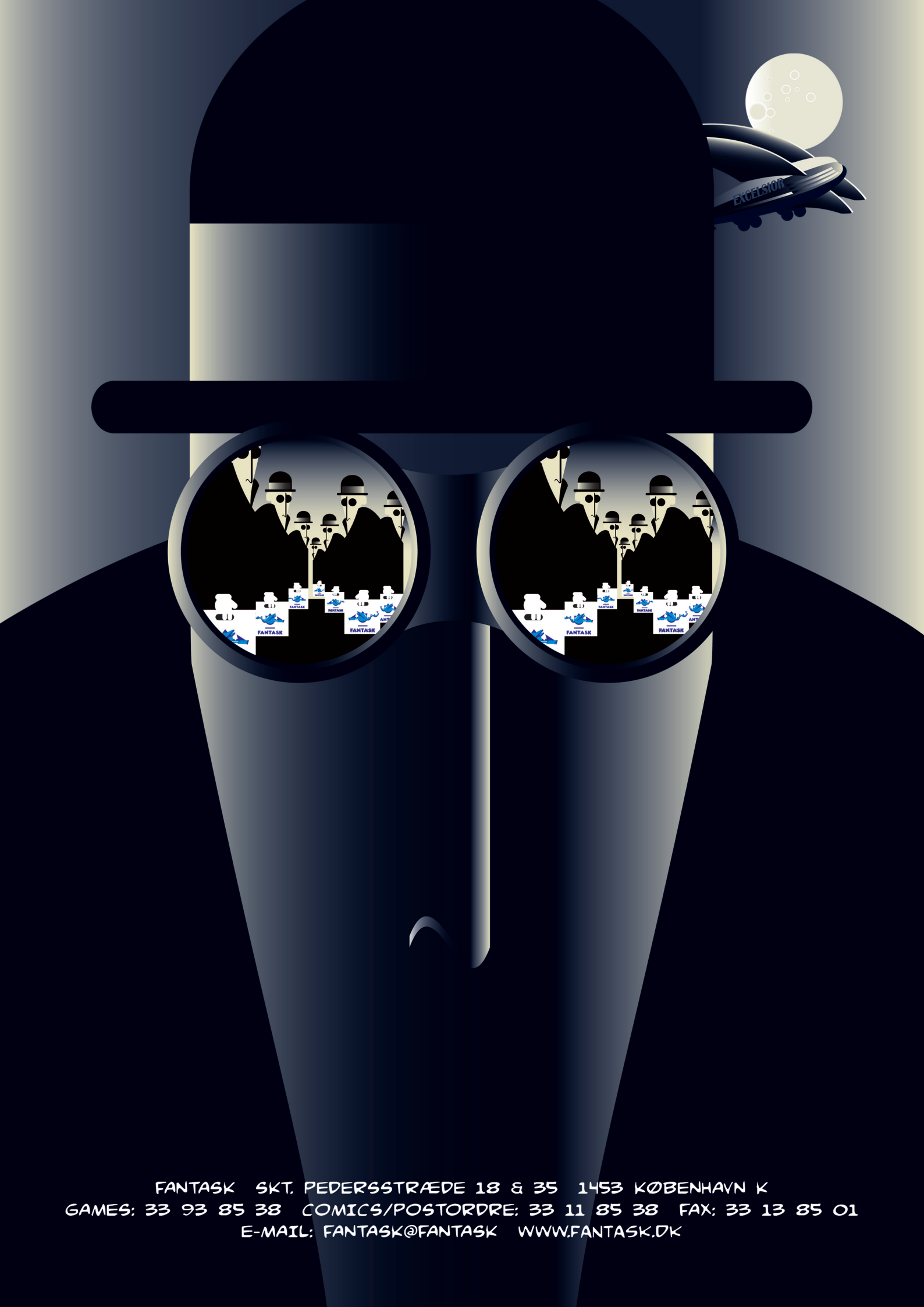
TID: 14-18/8 2014

STED: ExCeL London, UK

Worldcon i Europa for første gang siden 2005! Det bliver strengt taget først afgjort at det bliver i London under Worldcon 2012 (se ovenfor), men der er ingen modkandidater, så det kan betragtes som sikkert. Æresgæster ikke annonceret endnu.

www.londonin2014.org

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK WWW.FANTASK.DK